

373.1422

ป3817

8.3

การเปรียบเทียบผลของการทำคำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
ที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี

๕๘ พ.ค. 2549

ปริญญานิพนธ์
ของ
ประวิณ สุทธิสง่า

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว

มีนาคม 2540

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

69826

การเปรียบเทียบผลของการทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
ที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
โรงเรียนอัสสัมชัญ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี

บทคัดย่อ
ของ
ประวีณ สุทธิสง่า

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
มีนาคม 2540

การวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อำเภอสรรพยา จังหวัดชัยนาท ปีการศึกษา 2539 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 และมีคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 28 คะแนนลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง แบบแผนการทดลองการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ (ABA Reversal Design) เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล คือ แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed-Ranks Test) และการทดสอบของแมน-วิทนี (The Mann-Whitney U Test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงกับนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง มีพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

A COMPARISON OF THE EFFECTS OF GROUP AND INDIVIDUAL COUNSELING BASED
ON REALITY THERPY ON LEARNING BEHAVIORS IN SCIENCE OF
MATHAYOM SUKSA II STUDENTS OF ASSUMPTION SCHOOL
IN AMPHOE SI-RACHA, CHANGWAT CHON BURI

AN ABSTRACT

BY

PRAWEEEN SUSTHISANGA

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University

March 1997

The purposes of this experimental research were to compare the effects of group and individual counseling based on Reality Therapy on learning behaviors in science of Mathayom Suksa II students of Assumption school in Amphoe Si-Racha, Changwat Chon Buri in the academic year 1996. The subjects were sixteen students whose academic achievement scores in science were lower than fifty-nine percent and learning behaviors scores in science were lower than twenty-eight. The subjects were then randomly divided into two experimental groups, each group consisted of eight students. The experimental group I was exposed to the group counseling based on Reality Therapy while the experimental group II was exposed to the individual counseling based on Reality Therapy. The research design used in this study was the ABA reversal design. Time sampling behavioral sheet was used for data recording. The data were analyzed by the Wilcoxon's Matched Pairs Signed-Ranks Test and the Mann-Whitney U Test

The results were as follows :

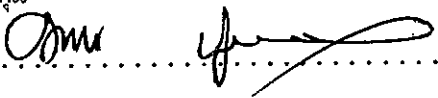
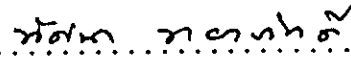
1. Learning behaviors in science of the students who exposed to group counseling based on Reality Therapy were significantly increased after the experiment at .01 level.

2. Learning behaviors in science of the students who exposed to individual counseling based on Reality Therapy were significantly increased after the experiment at .01 level.

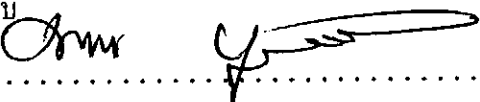
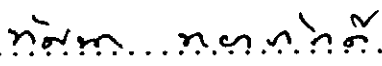
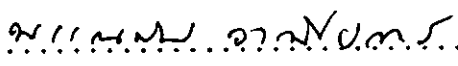
3. There was no significantly difference of learning behaviors in science between the students who were exposed to group and individual counseling based on Reality Therapy.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับ
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

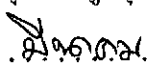
..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร จิตรสุกุล)
..... กรรมการ
(อาจารย์ทศนา ทองภักดี)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร จิตรสุกุล)
..... กรรมการ
(อาจารย์ทศนา ทองภักดี)
..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์พรณิศา วาณิชการ)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริยุภา พูลสุวรรณ)

วันที่ 14 .. เดือน .. .. พ.ศ. 2540

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยความเมตตากรุณาอย่างยิ่งจาก รองศาสตราจารย์ ดร.คมเพชร จันทรสุภกุล ประธานกรรมการที่ปรึกษาและควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ทัศนาทองภักดี กรรมการที่ปรึกษापริญญานิพนธ์ และอาจารย์พรณิศ วาณิชยการ กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบปริญญานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาให้ข้อคิด ข้อเสนอแนะตลอดจนปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในการทำงานปริญญานิพนธ์ให้แก่ผู้วิจัย จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร.ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และอาจารย์พรณิศ วาณิชยการ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการทำงานวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณอธิการ คณะครู ม.สายทิพย์ สวัสดิ์กุลและขอขอบคุณนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ที่ได้ให้ความร่วมมือในการทำงานเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อรองศาสตราจารย์ ประโยค สุทธิสง่า และคุณแม่สมพิศ สุทธิสง่า ที่ได้ให้ความช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุน และเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยมาโดยตลอด

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว น้องชาย และคุณรุ่งอรุณ สุทธิสง่า ที่ได้ให้กำลังใจผู้วิจัยมาโดยตลอด และมีส่วนช่วยเหลือให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จด้วยดี

ผู้วิจัยขอขอบปริญญานิพนธ์ฉบับนี้เป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา มารดา ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้ให้ความอนุเคราะห์และให้การศึกษอบรม ช่วยเหลือจนผู้วิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษาตราบเท่าทุกวันนี้

ประวีณ สุทธิสง่า

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ ✓	1
ภูมิหลัง ✕	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	6
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	12
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลแบบเผชิญ	
ความจริง	13
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลแบบเผชิญ	
ความจริง	45
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน	47
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน	51
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต	53
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	59
การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	59
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ✕	60
การดำเนินการทดลอง	64
วิธีดำเนินการทดลอง	65
การวิเคราะห์ข้อมูล	67
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	68

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	69
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	69
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	69
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	76
บทย่อ	76
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	76
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	76
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	76
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	77
การดำเนินการทดลอง	77
การวิเคราะห์ข้อมูล	80
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	81
อภิปรายผล	81
ข้อเสนอแนะ	84
บรรณานุกรม	86
ภาคผนวก	94
ประวัติย่อของผู้วิจัย	159

บัญชีตาราง

ตาราง

✓ ด.ร.บ.

หน้า

1	เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ...	70
2	เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง	71
3	เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงกับ กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง	72
4	แสดงความถี่พฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงตลอดการทดลอง	113
5	แสดงความถี่พฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง ที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงตลอด การทดลอง	114
6	แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของ นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม แบบเผชิญความจริง	115
7	แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของ นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็น รายบุคคลแบบเผชิญความจริง	116
8	แสดงวิธีการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลัง การทดลอง	117
9	แสดงกำหนดการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง .	146
10	แสดงกำหนดการสังเกตในชั่วโมงวิชาวิทยาศาสตร์ในแต่ละสัปดาห์	147

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง	65
2 แสดงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญ ความจริง ตลอดการทดลอง	73
3 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 1 ใน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงตลอด การทดลอง	96
4 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 2 ใน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงตลอด การทดลอง	97
5 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 3 ใน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงตลอด การทดลอง	98
6 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 4 ใน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงตลอด การทดลอง	99
7 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 5 ใน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงตลอด การทดลอง	100
8 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 6 ใน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงตลอด การทดลอง	101

[illegible]

17	แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 7 ใน กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง	110
18	แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 8 ใน กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง	111

บทนำ

ในสังคมปัจจุบันนี้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความสำคัญยิ่งต่อการเพิ่มขีดความสามารถในการพัฒนาประเทศ ทว่าในแต่ละประเทศพยายามที่จะให้พลเมืองในประเทศของตน เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถทางวิทยาศาสตร์ และในหลายประเทศก็กำลังพยายามที่จะให้พลเมืองของตน ได้เป็นผู้ที่มีความสามารถทางเทคโนโลยี (ภพ เลหาพิบูลย์. 2534 : 86) และในการจัดการศึกษาของประเทศก็นับเป็นสิ่งที่สำคัญที่รัฐบาลจะต้องจัดทำให้เหมาะสม กับสภาพการเปลี่ยนแปลงทางสังคม โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษา ดังที่ ระเบียบวาทวิไล (2515 : 41) ได้กล่าวไว้ว่า การจัดการศึกษาของไทยในระดับมัธยมศึกษาเป็นระดับที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นระดับที่พัฒนาเยาวชนให้มีคุณภาพ มีความสามารถที่จะประกอบอาชีพเป็นพลเมืองที่ดีของชาติ และมีความรู้พื้นฐานพอที่จะศึกษาต่อไปได้ วิชาวิทยาศาสตร์เป็นวิชาที่สำคัญวิชาหนึ่ง เพราะเป็นวิชาที่แสวงหาและสะสมความรู้ความเข้าใจของมนุษย์ต่อโลก และเหตุผลความเป็นมาของปรากฏการณ์ในธรรมชาติ ความรู้และกระบวนการแสวงหาความรู้ของประชาชน เป็นส่วนประกอบที่สำคัญในการพัฒนาชีวิตและประเทศชาติ การที่จะใช้วิทยาศาสตร์ให้เป็นประโยชน์ในการพัฒนาประเทศนั้น ประชาชนต้องได้รับการศึกษาทางวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนเป็นอย่างดี ดังนั้นกระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้วิชาวิทยาศาสตร์เป็นวิชาบังคับให้นักเรียนทุกคนเรียน ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนมีทักษะในกระบวนการทางวิทยาศาสตร์สามารถคิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาได้ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ (กรมวิชาการ. 2522 : 11)

การจัดการศึกษาของประเทศมีความมุ่งหวังที่จะให้ประชาชนได้มีความรู้ ความสามารถ เพื่อเป็นทรัพยากรในการพัฒนาประเทศ ครูผู้สอนก็เช่นเดียวกันมีความมุ่งหวังให้นักเรียนของตนมีความรู้ ความสามารถเช่นกัน และในการเรียนการสอนทุกครั้ง ครูมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงในเรื่องนั้น แต่ในสภาพการเรียนการสอน ครูต้องประสบกับปัญหาที่นำหน้าใจ ก็คือ ปัญหาที่เกิดจากตัวผู้เรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนไม่ดี ได้แก่ ไม่ตั้งใจฟังครู มีความเอาใจใส่ในการเรียนน้อย ไม่ทำงานตามที่ครูมอบหมาย ไม่ถามคำถามและไม่ตอบคำถามเกี่ยวกับบทเรียน มีการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียนน้อย และมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรม

ร่วมกับเพื่อนน้อย (วิชัย วงษ์ใหญ่. 2526 : 12-13) ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวเป็นปัญหาบกพร่อง การสอนของครู เป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในชั้นเรียน ซึ่งก่อให้เกิดผลเสียอย่างมากทั้ง ในด้านตัวผู้เรียน และสภาพการเรียนการสอนของครู นั่นก็คือ ในด้านตัวผู้เรียนนั้นทำให้ผู้เรียน ไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาของการเรียนที่ครูอธิบายได้ชัดเจน และยังเกิดปัญหาตามมาอีกประการ หนึ่ง ก็คือ ผู้เรียนไม่สามารถมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้สูงเท่าที่ศักยภาพของเขาควรจะเป็น (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2526 : 24-25) ซึ่งฮิลเดรท (Hildreth. 1964 : 424) ได้ศึกษา พบว่าสาเหตุที่เด็กฉลาดจำนวนหนึ่งไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียน เนื่องจากมีพฤติกรรมที่ปฏิบัติ เป็นประจำด้านการเรียนไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับ โฮลทซ์แมน (Holtzman. 1967 : 5) ที่ได้ ศึกษาพบว่า พฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำด้านการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทาง การเรียน กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีพฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำด้านการเรียนดี มีแนวโน้มที่จะ ประสบผลในการเรียนสูง และถ้านักเรียนมีพฤติกรรมที่ปฏิบัติเป็นประจำด้านการเรียนไม่ดี มี แนวโน้มที่จะประสบผลในการเรียนต่ำ

จากการที่ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ครูหัวหน้าหมวดแต่ละวิชาในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียน อัสสัมชัญ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี พบว่า วิชาวิทยาศาสตร์เป็นวิชาที่นักเรียนมีปัญหาด้าน พฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมมากกว่าวิชาอื่น ๆ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชา วิทยาศาสตร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นอีกครั้ง พบว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนวิชา วิทยาศาสตร์ที่ไม่เหมาะสม ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ช่วง ได้แก่ ช่วงที่ครูสอนนักเรียนมี พฤติกรรม ดังต่อไปนี้ ไม่มองครูและอุปกรณ์ที่ครูสอน พูดคุยกับเพื่อน นอนหลับ ไม่ซักถาม ไม่แสดง ความคิดเห็น และไม่ตอบคำถามของครู ไม่สนใจฟังเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังแสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถาม แกล้งเพื่อน ดิสริษะ ตบหลังหรือโหล่ ต่อยแขน ไข่เท้าเจียเพื่อน ขว้างปา สิ่งของใส่เพื่อน และช่วงที่ครูห้ามปฏิบัติการทดลองนักเรียนมีพฤติกรรม ดังต่อไปนี้ ไม่เข้าร่วม ปฏิบัติการทดลองตามที่ครูมอบหมาย ไม่ซักถาม ไม่แสดงความคิดเห็น และไม่ตอบคำถามของครู ไม่สนใจฟังเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถาม แกล้งเพื่อน ดิสริษะ ตบ หลังหรือโหล่ ต่อยแขน ไข่เท้าเจียเพื่อน ขว้างปาสิ่งของใส่เพื่อน และผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือ จากครูผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ให้ประเมินพฤติกรรมการเรียนของ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 โดยใช้แบบประเมิน พฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงมาจากแบบประเมินพฤติกรรมการเรียน

วิชาภาษาไทยของ ละเมียด วิเศษสิงห์ (2538 : 89-90) จากผลการประเมินพบว่านักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำในแต่ละระดับชั้นมีดังต่อไปนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 107 คน จากนักเรียน 204 คน คิดเป็นร้อยละ 52.45 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 118 คน จากนักเรียน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 69.00 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 92 คน จากนักเรียน 197 คน คิดเป็นร้อยละ 46.70 จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนกลุ่มดังกล่าวในชั้นเรียนอีกครั้งหนึ่ง เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของพฤติกรรมการเรียน โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับปรุงมาจากแบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของ ละเมียด วิเศษสิงห์ (2538 : 91-92) ผลของการสังเกตไม่สอดคล้องกับผลการประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ที่ครูผู้สอนเป็นผู้ประเมิน โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ที่ไม่เหมาะสม จำนวน 109 คน จากจำนวนนักเรียน 118 คน คิดเป็นร้อยละ 92.37 นับได้ว่าเป็นจำนวนที่มากที่สุด ถ้าเปรียบเทียบกับกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัย เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 2

การพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์สามารถกระทำได้หลายวิธี ได้แก่ กิจกรรมกลุ่ม การให้แม่แบบ การให้คำปรึกษา ซึ่งจากผลการวิจัยของ จารุลักษณ์ พินพรหมราช (2529 : 56) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทพมงคลคีรีจันทรประดิษฐ์ กรุงเทพมหานคร พบว่า กิจกรรมกลุ่มสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนให้สูงขึ้นกว่าเดิมได้ และผลการวิจัยของ สุปรียา อันทิวโรทัย (2529 : 72) ซึ่งได้ศึกษาผลการให้แม่แบบในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม กรุงเทพฯ พบว่า นักเรียนที่ได้รับแม่แบบมีพฤติกรรมการเรียนและทัศนคติในการเรียนสูงขึ้น และผลการวิจัยของ ละเมียด วิเศษสิงห์ (2538 : 62) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอลำทะเมนชัย จังหวัดสระแก้ว พบว่า การให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนให้สูงขึ้นกว่าเดิมได้เช่นกัน จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นนั้น ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาผลของการให้คำปรึกษา โดยใช้ทฤษฎีเพชฌัญญูความจริงมาพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เพราะการให้คำปรึกษาแบบเพชฌัญญูความจริง เป็นกระบวนการช่วยเหลือนักเรียนให้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในปัจจุบัน ให้เปลี่ยนเป็น

พฤติกรรมที่ถูกต้องเหมาะสมตามที่ตนเองต้องการ ตลอดจนช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิถีทางที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเอง ด้วยวิธีการพิจารณาวางแผนการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตน ซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริงโดยใช้กระบวนการที่มีเป้าหมายชัดเจน และมีระบบมีขั้นตอน (Glasser. 1965 : 74-79)

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงออกเป็น 2 วิธี คือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล เพื่อพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ซึ่งการให้คำปรึกษาทั้ง 2 วิธีนี้จะพัฒนาพฤติกรรม การเรียนได้ เนื่องจากการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นกระบวนการให้ความช่วยเหลือบุคคลให้เข้าใจ และยอมรับปัญหาของตนเองและพยายามแก้ปัญหาของตน ตลอดจนช่วยให้ผู้มีปัญหาคิดเรียนรู้ที่จะนำเอาความคิดจากกลุ่มมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน (Ohlsen. 1970 : 31) และเป็นการสร้างกระบวนการที่ก่อให้เกิดบรรยากาศแห่งการยอมรับ มีความอบอุ่น เป็นกันเองและเปิดโอกาส ให้สมาชิกภายในกลุ่มได้ทดสอบ ตรวจสอบ และเลือกวิธีการแก้ปัญหาที่ดีที่สุดสำหรับเขา (Gawrys and Brown. 1970 : 21) ซึ่งการเข้ากลุ่มให้คำปรึกษานั้น จะเกิดความสัมพันธ์ในกลุ่มช่วยทำ ให้เด็กได้มีโอกาสดูใจกับเพื่อนใหม่ และมีโอกาสรู้จักตนเองตามสภาพความเป็นจริงมากขึ้น เมื่อได้มองตนเองด้วยสายตาของผู้อื่น ปฏิกริยาตอบสนองของผู้อื่นจะบอกให้เด็กทราบว่า เขาอยู่ในขอบเขตการยอมรับของผู้อื่นหรือไม่ เมื่อเด็กได้รับคำยกย่องหรือติชม เขาจะเกิดการพัฒนาค้นคิดเกี่ยวกับตนเองขึ้นมาอย่างไม่รู้ตัว (Rogers. 1962 : 340-342) ซึ่งจะส่งผลต่อการพัฒนาพฤติกรรม การเรียนของเขาด้วย และจากการวิจัยพบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มสามารถพัฒนาตัวแปรต่าง ๆ ได้ เช่น การวิจัยของ ลักขณา โสภ (2537 : 62) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง ที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงขึ้น

* สำหรับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนั้น เป็นกระบวนการช่วยเหลือให้เด็กได้เข้าใจ และยอมรับตนเอง และสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น เพื่อให้สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาอย่างเหมาะสม สามารถวางแผนการชีวิตของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มขีดความสามารถ (เจียรนัย ทรงชัยกุล. 2529 : 407) และเนื่องจากเป็นการพบปะกันเป็นการส่วนตัวทำให้สามารถระบายอารมณ์ ความรู้สึก

และความคับข้องใจได้อย่างอิสระ และไม่ต้องเกรงว่าผู้ใดจะล่วงรู้ โดยผู้ให้คำปรึกษาจะคอยสร้างบรรยากาศและให้ความช่วยเหลือ เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาช่วยเหลือตนเองได้ (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 17) แต่ในขณะที่เด็กก็ยังขาดประสบการณ์ในการตัดสินใจที่จะแก้ไขปัญหาต่าง ๆ และต้องการผู้ช่วยเหลือชี้แนะแนวทางการแก้ไขปัญหานั้น ๆ และจากการวิจัยพบว่าการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลสามารถพัฒนาตัวแปรต่าง ๆ ได้ เช่น การวิจัยของ จันทรัตน์ ปิรัชศิริ (2536 : 64) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง

จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยมีความสนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษา เป็นรายบุคคล
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล มีพฤติกรรมเรียนแตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการนำเอาวิธีการให้คำปรึกษาทั้งสองแบบ คือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ตามทฤษฎีเชิงจิตวิทยาความจริงมาใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อำเภอสรรคบุรี จังหวัดชลบุรี ผลของการศึกษาวิจัยจะทราบบ้างว่า การให้คำปรึกษาแบบเชิงจิตวิทยาความจริงสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ให้ดีขึ้นได้หรือไม่ และวิธีการใดที่เหมาะสมที่สุดสำหรับนักเรียน ระหว่างการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเชิงจิตวิทยาความจริง กับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเชิงจิตวิทยาความจริง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อครูแนะแนว และบุคคลที่มีความรู้เรื่องการให้คำปรึกษา เพื่อที่จะนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้ในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อำเภอสรรคบุรี จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 และมีคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 28 คะแนนลงมา จากการประเมินพฤติกรรมโดยครูประจำวิชาวิทยาศาสตร์ จำนวน 118 คน จากนักเรียนทั้งหมด 462 คน และสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียนอีกครั้งหนึ่งเหลือนักเรียนจำนวน 109 คน จากนักเรียน 118 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อำเภอสรรคบุรี จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 และมีคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 28 คะแนนลงมา จากการประเมินพฤติกรรมโดยครูประจำวิชาวิทยาศาสตร์ จำนวน 118 คน จากนักเรียนทั้งหมด 462 คน และสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียนอีกครั้งหนึ่งเหลือนักเรียนจำนวน 109 คน จากนักเรียน 118 คน จากนั้นทำการสุ่มอย่างง่ายจำนวน 16 คน จากประชากรดังกล่าว ซึ่งเป็นผู้ที่สมัครใจเข้าร่วมการทดลอง แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ คือ วิธีการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ โดย การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 วิธี ได้แก่

3.1.1 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

3.1.2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

3.2 ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ หมายถึง การที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ อย่างเหมาะสมขณะที่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงที่ครูสอน และ ช่วงที่ครูให้ปฏิบัติการทดลอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1 พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ในขณะที่ครูสอน ได้แก่

1.1.1 มองครูและอุปกรณ์ที่ครูสอน

1.1.2 ไม่พูดคุยกับเพื่อน

1.1.3 ไม่นอนหลับ

1.1.4 ซักถาม เมื่อมีข้อสงสัย

1.1.5 แสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถามของครูที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน

1.1.6 ฟังเพื่อน โดยมองเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถาม

1.1.7 ไม่แกล้งเพื่อน โดย ตีศีรษะ ตบหลังหรือโหม่ง ด้อยแขน ใช้เท้า เจียเพื่อน ขว้างปาสิ่งของใส่เพื่อน

1.2 พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ในขณะที่ครูให้ปฏิบัติการทดลอง ได้แก่

1.2.1 เข้าร่วมปฏิบัติการทดลองตามที่ครูมอบหมาย

1.2.2 แสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถามของครูที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน หลังจากทำการทดลองแล้ว

1.2.3 ฟังเพื่อน โดยมองเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังแสดงความคิดเห็นหรือตอบคำถาม

1.2.4 ไม่แกล้งเพื่อน โดย ดีศีระ ตบหลังหรือโผล่ ด้อยแขน ไข่เต่า เจียเพื่อน ขวางปาลิ่งของใส่เพื่อน

2. การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง หมายถึง วิธีการให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มีพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ที่ไม่เหมาะสม โดยให้นักเรียนมีความรับผิดชอบ ตระหนักและเข้าใจถึงการปรับปรุง และแก้ไขพฤติกรรมการณ์เรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองในปัจจุบัน

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงออกเป็น 2 วิธี คือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคล ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง หมายถึง วิธีการให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นกลุ่ม ที่มีพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ที่ไม่เหมาะสม การให้คำปรึกษานี้จะก่อให้เกิดสัมพันธภาพอันดี ระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน ในการร่วมกันให้คำปรึกษา และแก้ไขปัญหาาร่วมกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษาช่วยเหลือและดำเนินการให้คำปรึกษา เพื่อช่วยเหลือนักเรียนทุกคนในกลุ่มมีความรับผิดชอบ ตระหนัก และเข้าใจถึงพฤติกรรมการณ์เรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองในปัจจุบัน อีกทั้งจะได้สำรวจ และพิจารณาพฤติกรรมการณ์เรียนของตนเองตามความเป็นจริง เพื่อกำหนดแนวทางการปรับปรุง หรือแก้ไขพฤติกรรมการณ์เรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองให้ดีขึ้น โดยผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนของการให้คำปรึกษาเป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพ และบรรยากาศในการให้คำปรึกษา และอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง เพื่อให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มมีความเข้าใจ เกิดความอบอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัย และเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนมีความมั่นใจในการพัฒนาพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ที่ไม่เหมาะสมของตนเองให้ดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมการณ์ในปัจจุบัน เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มได้พิจารณาพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของตนเองในปัจจุบัน โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนซ้ำ การให้กำลังใจ และการสรุป เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มได้สำรวจพฤติกรรมการณ์เรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองในปัจจุบัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อ การเรียนของนักเรียน

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ในขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มได้พิจารณา และประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของตนเองว่า พฤติกรรมเหล่านั้นเหมาะสมหรือไม่ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มตั้งใจแน่วแน่ที่จะปรับปรุงพฤติกรรม การเรียนของตนไปในทางที่ดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มได้วางแผนการปฏิบัติในการพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของตนเอง และการวางแผนการปฏิบัตินั้นจะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตความสามารถของนักเรียน ซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริง มีความชัดเจน ถูกต้องและนักเรียนเต็มใจที่จะปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพัน ในขั้นนี้นักเรียนทุกคนในกลุ่มได้ตกลงใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองวางไว้ เพื่อพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของตนเองให้เหมาะสม โดยนักเรียนเขียนข้อตกลงในรูปแบบของสัญญา

ขั้นตอนที่ 6 ขั้นติดตามผล เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนทุกคนในกลุ่มรายงานผลการปฏิบัติตามที่ได้วางแผนไว้ และผู้ให้คำปรึกษาดูติดตามผลการปฏิบัติตนของนักเรียนตามแผนการปฏิบัติ เพื่อพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนให้เหมาะสม

2.2 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง หมายถึง กระบวนการให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งมีพฤติกรรม การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ที่ไม่เหมาะสม ซึ่งการให้คำปรึกษานี้ก่อให้เกิดสัมพันธภาพอันดีระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน โดยผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยเหลือและดำเนินการให้คำปรึกษา เพื่อช่วยเหลือให้นักเรียนที่มีความรับผิดชอบ ตระหนักและเข้าใจถึงพฤติกรรม การเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองในปัจจุบัน อีกทั้งจะได้สำรวจและพิจารณาพฤติกรรมของตนตามความเป็นจริง เพื่อกำหนดแนวทางในการปรับปรุงหรือแก้ไขพฤติกรรม การเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองให้ดีขึ้น โดยผู้วิจัยแบ่งขั้นตอนของการให้คำปรึกษาเป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพ และบรรยากาศในการให้คำปรึกษา และอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจ เกิดความอบอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัย และเป็นกันเองกับผู้ให้คำปรึกษา ตลอดจนมีความมั่นใจในการพัฒนาพฤติกรรม การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ที่ไม่เหมาะสมของตนเองให้ดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยให้นักเรียน ได้พิจารณาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของตนเองในปัจจุบัน โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้เทคนิค ต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา ได้แก่ การฟัง การให้คำถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อน ความรู้สึก การทวนคำ การให้กำลังใจ และการสรุป เพื่อกระตุ้นนักเรียนได้สำรวจพฤติกรรมการ เรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองในปัจจุบัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อ การเรียนของนักเรียน

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ในขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะให้นักเรียนได้พิจารณา และประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของตนเองว่า พฤติกรรมเหล่านั้นเหมาะสมหรือไม่ ทั้งต่อตนเองและผู้อื่น เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตั้งใจแน่วแน่ว่าจะปรับปรุงพฤติกรรมการเรียน ของตนไปในทางที่ดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในขั้นนี้ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนได้วางแผน การปฏิบัติในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของตนเอง และการวางแผนการปฏิบัติ นั้นจะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตความสามารถของนักเรียน ซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริง มีความชัดเจน ถูกต้องและนักเรียนเต็มใจที่จะปฏิบัติ

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพัน ในขั้นนี้นักเรียนได้ตกลงใจที่จะปฏิบัติ ตามแผนที่ตนเองวางไว้ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของตนเองให้เหมาะสม โดยนักเรียนเขียนข้อตกลงในรูปแบบของสัญญา

ขั้นตอนที่ 6 ขั้นติดตามผล เป็นขั้นที่ผู้ให้คำปรึกษาให้นักเรียนรายงานผลการ ปฏิบัติตามที่ได้ออกวางแผนไว้ และผู้ให้คำปรึกษาติดตามผลการปฏิบัติตนของนักเรียนตามแผนการปฏิบัติ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนให้เหมาะสม

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้ วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยยึดเกณฑ์ของ กรมวิชาการ กระทรวง ศึกษาธิการ มีรายละเอียดดังนี้

3.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีมาก	หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ ร้อยละ 80 คะแนนขึ้นไป
3.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี	หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ ร้อยละ 70-79 คะแนน

- 3.3 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ ร้อยละ 60-69 คะแนน
- 3.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ ร้อยละ 50-59 คะแนน
- 3.5 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำที่กำหนด หมายถึง ได้คะแนนตั้งแต่ ร้อยละ 49 คะแนนลงมา

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
 - 1.1 เอกสารเกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษา -
 - 1.2 เอกสารเกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม-
 - 1.3 เอกสารเกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล-
 - 1.4 เอกสารเกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
 - 1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้
 - 2.1 ความหมายและลักษณะของพฤติกรรมการเรียนรู้-
 - 2.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ -
 - 2.3 พฤติกรรมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้-
 - 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้
3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต
 - 3.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต -
 - 3.2 หลักในการสังเกตพฤติกรรม-
 - 3.3 หลักการบันทึกพฤติกรรม-
 - 3.4 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม
 - 3.5 ประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรม

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม และเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง

1.1 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษา

1.1.1 ความหมายของการให้คำปรึกษา

พินนสกี และพินนสกี (Pepinsky and Pepinsky. 1954 : 3) อธิบายว่าการให้คำปรึกษา หมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษา ภายในสถานที่ซึ่งจัดขึ้นพิเศษ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อที่จะให้การช่วยเหลือให้ผู้รับคำปรึกษาเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

สมิธ (คมเพชร จัตรสุกุล. 2521 : 8; อ้างอิงมาจาก Smith. 1955 : 156) ได้อธิบายว่าการให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการซึ่งอยู่ในรูปของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสองคน บุคคลหนึ่งเป็นผู้ที่มีปัญหาซึ่งไม่สามารถจะตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ ส่วนบุคคลอีกคนหนึ่งนั้นก็จะเป็นผู้ที่มีวิชาชีพสูง ซึ่งได้รับการฝึกฝนมาเป็นอย่างดีตลอดจนมีประสบการณ์ที่จะทําให้เขามีความสามารถช่วยเหลือแก้ไข้ปัญหาของบุคคลหลาย ๆ ประเภท

อิงลิชและอิงลิช (อาภา จันทรสกุล. 2535 : 1; อ้างอิงมาจากEnglish and English. 1958 : 127) ได้อธิบายความหมายของการให้คำปรึกษาว่า การให้คำปรึกษาเป็นสัมพันธภาพ ซึ่งบุคคลผู้หนึ่งพยายามที่จะให้ความช่วยเหลือบุคคลอีกผู้หนึ่งให้มีความเข้าใจ และแก้ปัญหาของเขาได้

โครว์ และโครว์ (Crow and Crow. 1962 : 164) ที่ได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษา หมายถึง การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างผู้ให้คำปรึกษา เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษา รู้จักและเข้าใจตนเอง ทําให้สามารถตัดสินใจ และแก้ปัญหาได้

แพตเตอร์สัน (อาภา จันทรสกุล. 2535 : 2; อ้างอิงมาจาก Patterson : 1966) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้ขอรับคำปรึกษาตั้งแต่หนึ่งคนขึ้นไปหรือมากกว่า โดยผู้ให้คำปรึกษาใช้วิธีการทางจิตวิทยาและพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับทฤษฎีบุคลิกภาพ เพื่อช่วยเหลือให้ผู้มาขอรับคำปรึกษามีสุขภาพจิตดีขึ้น

เบิร์คส์ และสเทฟเฟิลส์ (Burks and Stefflre. 1979 : 14) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาหมายถึง สัมพันธภาพอันเป็นวิชาชีพระหว่างผู้ให้คำปรึกษาที่ผ่านการฝึกฝนอบรม

กับผู้รับคำปรึกษา โดยปกติสัมพันธภาพนี้จะเป็นไปในรูปแบบบุคคลต่อบุคคล แต่บางครั้งก็เกี่ยวข้องกับบุคคลมากกว่าสองคนขึ้นไป เป็นการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจ และมองชีวิตของตนเองได้ชัดเจนและกระจ่างแจ้ง ตลอดจนเรียนรู้ที่จะก้าวไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตนเป็นผู้ตัดสินใจเลือกด้วยทางเลือกและวิธีการที่เหมาะสม

วัฒนา พัทธราวิช (2521 : 152) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา หมายถึง กระบวนการสำคัญที่จะช่วยให้ผู้ประสบปัญหาสามารถแก้ไขปัญหาได้ด้วยตนเอง รู้จักและเข้าใจตนเองเป็นอย่างดี สามารถเป็นผู้นำตนเองได้ และสามารถวางแผนทางชีวิตในอนาคตได้ สามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมและมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข

จาเนียร ช่วงโชติ (2524 : 15-16) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาหมายถึง ขบวนการที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างบุคคล โดยผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ที่ได้รับการฝึกฝนมา โดยเฉพาะสัมพันธภาพที่มีขึ้นระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้มารับคำปรึกษา ควรเป็นสัมพันธภาพของความช่วยเหลือ มีความร่วมมือเข้าใจกัน มีความยกย่องนับถือกัน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษารู้จักตนเองยอมรับตนเอง และรับรู้โลกาที่ถูกต้องยิ่งขึ้น จนสามารถนำไปสู่การเลือกและการตัดสินใจอย่างฉลาดและนำไปสู่การพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มที่

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 373) กล่าวว่า การให้คำปรึกษา คือ กระบวนการช่วยเหลือ ซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างน้อย 2 คน ได้แก่ ผู้ให้บริการปรึกษา ซึ่งเป็นผู้ที่ผ่านการฝึกฝนอบรมในวิชาชีพมาโดยเฉพาะให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับบริการ ซึ่งเป็นผู้ที่ประสบปัญหาที่มีความทุกข์ใจ และต้องการความช่วยเหลือ เพื่อที่เขาจะมีความเข้าใจในตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น มีทักษะและความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเหมาะสมและดำเนินชีวิตด้วยความสุข

พองพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 124) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็น กระบวนการของการช่วยเหลือ และในกระบวนการนี้จะก่อให้เกิดสัมพันธภาพของการช่วยเหลือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาเข้าใจตนเองและสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้นสามารถตัดสินใจ และแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีความสบายใจขึ้น เกิดการเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความรู้สึก ตลอดจนพฤติกรรมต่าง ๆ ในวิถีทางที่ดีขึ้น และสามารถวางแผนโครงการในอนาคตของตนเองได้

คมเพชร จัตรสุภกุล (2539 : 13) ได้กล่าวว่าการให้คำปรึกษาเป็นกระบวนการที่บุคคลคนหนึ่ง ซึ่งหมายถึงผู้ให้คำปรึกษาพยายามให้ความช่วยเหลือแก่บุคคลอีกคนหนึ่ง ซึ่งหมายถึงผู้มีปัญหา เพื่อให้บุคคลคนนั้นเข้าใจปัญหาของเขาเองอย่างชัดเจน และสามารถคิดหาหนทางในการแก้ปัญหาเหล่านั้นให้สำเร็จ ซึ่งนำไปสู่การมีชีวิตที่มีความสุข

จากความหมายของการให้คำปรึกษาที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปได้ว่าการให้คำปรึกษา คือ กระบวนการช่วยเหลือ ซึ่งเกิดจากสัมพันธภาพระหว่าง ผู้ให้คำปรึกษา และผู้รับคำปรึกษา โดยผู้ให้คำปรึกษาเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติส่วนตัวและคุณสมบัติด้านวิชาชีพที่เหมาะสม ตลอดจนได้รับการฝึกอบรมมาเป็นอย่างดีเพื่อที่จะช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาให้มีความเข้าใจและรู้จักตนเอง สิ่งแวดล้อมและมองชีวิตของตนเองได้ชัดเจนยิ่งขึ้นสามารถตัดสินใจแก้ปัญหาต่าง ๆ ของตนได้อย่างเหมาะสม มีประสิทธิภาพด้วยทางเลือก และวิธีการที่ตนเองเป็นผู้วางโครงการอันจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเจตคติ ความรู้สึกและพฤติกรรมไปในทิศทางที่จะพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ

1.1.2 คุณลักษณะของผู้ให้คำปรึกษา

พัชรวิทย์ กาเนิดเพ็ชร (2533 : 5) ได้กล่าวถึง คุณลักษณะของผู้ให้คำปรึกษาไว้ดังต่อไปนี้

1. มีความรู้ (Knowledge) ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องที่จะให้คำปรึกษาเป็นอย่างดีรวมถึงความรู้พื้นฐานที่จะทำความเข้าใจปัญหาของผู้รับคำปรึกษา รู้จุดเด่นและจุดด้อยและสามารถให้การศึกษาคำแนะนำให้ผู้มีปัญหาได้อย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ

2. มีทัศนคติ (Attitude) ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องมีทัศนคติที่ดีต่อการให้คำปรึกษา มีความจริงใจที่จะช่วยเหลือมีความเห็นใจ และเข้าใจรู้สึกร่วมกับผู้รับคำปรึกษา การมีความเข้าใจและเห็นใจ ย่อมจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจในเกียรติภูมิ และค่าของมนุษย์ ช่วยให้รู้สึกไม่อายที่จะพูดถึงปัญหาของตนเอง และค้นหาความเป็นจริง เพื่อทำความเข้าใจในพฤติกรรมของตน

3. มีทักษะ (Skill) ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องมีทักษะในเรื่องของการให้คำปรึกษา ซึ่งหมายถึง การนำความรู้ และทัศนคติมาประยุกต์ใช้ในการให้คำปรึกษาอย่างมีประสิทธิภาพเป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติงาน ทำให้ผู้รับคำปรึกษามีทางออก เข้าใจตนเอง เป็นที่พอใจที่จะได้รับความช่วยเหลือ

1.2 เอกสารเกี่ยวกับการทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

1.2.1 ความหมายของการทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

กอร์รีส์ และบราวน์ (Gawrys and Brown. 1970 : 21) ได้กล่าวถึง การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า เป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดบรรยากาศแห่งการยอมรับ ความอบอุ่น และเปิดโอกาสให้สมาชิกภายในกลุ่มได้ทดสอบ ตรวจสอบ และเลือกวิธีการแก้ปัญหาที่ดีที่สุดสำหรับ เขา จุดประสงค์จะถูกสร้างขึ้นจากสมาชิกภายในกลุ่มการเข้าร่วมกลุ่มของสมาชิกจะไม่มีการบังคับ สมาชิกจะเข้าร่วมกลุ่มด้วยความสมัครใจ มีจุดสนใจร่วมกัน มีปัญหาาร่วมกัน

โอลเซน (Ohlsen. 1970 : 31) ได้ให้ความหมายของการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่มว่าหมายถึง การให้ความช่วยเหลือบุคคลที่บกพร่องยอมรับปัญหาและพยายามแก้ไขปัญหของตน ตลอดจนช่วยให้ผู้มีปัญหาได้เรียนรู้ที่จะนำเอาความคิดจากกลุ่มมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน

วัชร ทรัพย์มี (2525 : 80) ได้อธิบายถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า เป็นกระบวนการที่กลุ่มซึ่งมีความคิดที่จะปรับปรุงตนเองในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มาปรึกษาหารือซึ่งกัน และกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้ให้คำปรึกษารวมอยู่ด้วย สมาชิกในกลุ่มจะมีโอกาสได้แสดงออกเกี่ยวกับ ความรู้สึกและความคิดเห็นของแต่ละคน เป็นการระบายความรู้สึกขัดแย้งในจิตใจได้สำรวจตนเอง ได้ฝึกฝนการยอมรับตนเอง กล่าวที่จะเผชิญปัญหาและได้ใช้ความคิดในการแก้ปัญหา หรือปรับปรุง ตนเองกับทั้งได้ฟังความรู้สึกและความคิดเห็นของผู้อื่น และได้ตระหนักว่าคนอื่นก็มีความขัดแย้งหรือ มีความคิดเห็นเช่นเดียวกับตน ไม่ว่าตนเองเท่านั้นที่มีปัญหา นอกจากนี้ วัชร ทรัพย์มี (2525 : 176-178) ยังได้กล่าวถึงการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มว่า มุ่งเปลี่ยนพฤติกรรมของสมาชิกแต่ละคน เกี่ยวกับความรู้สึก ทศนคติ และอารมณ์ ซึ่งมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของสมาชิก โดยมีการจัด สภาพแวดล้อมภายในกลุ่มให้เกิดบรรยากาศที่จะให้สมาชิกระบายความรู้สึก ทศนคติของตนเอง ออกมาด้วยความสมัครใจ ซึ่งจะทำให้เกิดความภาคภูมิใจว่า ตนเองสามารถให้ข้อคิดอันเป็น ประโยชน์ต่อกลุ่มได้

พองพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 180) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม เป็นกระบวนการของกลุ่มบุคคลที่มีปัญหา หรือมีความต้องการคล้าย ๆ กันมาปรึกษาหารือร่วมกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษา ซึ่งมีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ทางการให้คำปรึกษา ช่วยให้ความช่วยเหลือ หรือร่วมให้คำปรึกษา

อาภา จันทรสกุล (2535 : 247-248) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มคือ การให้บริการปรึกษาแก่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปในเวลาเดียวกัน ซึ่งในกลุ่มจะมีสมาชิกประมาณ 6-12 คน ผู้รับคำปรึกษานอกจากจะมีปฏิสัมพันธ์เชิงจิตวิทยากับผู้ให้คำปรึกษาแล้ว จะต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่มด้วย ฉะนั้นสมาชิกในกลุ่มแต่ละคนจึงเป็นทั้งผู้ได้รับความช่วยเหลือ และเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือในแง่มุมต่าง ๆ กันไป โดยเน้นให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยนเปิดเผยถึงความรู้สึกต่อประสบการณ์ซึ่งกันและกันและให้สมาชิกได้พัฒนาตนเองเต็มขีดความสามารถ

จากความหมายดังกล่าวสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม หมายถึง กระบวนการให้ความช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา ซึ่งมีบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ที่มีความต้องการคล้าย ๆ กันที่ต้องการจะปรับปรุงตนเองในด้านใดด้านหนึ่ง เข้าร่วมกลุ่มกันเพื่อปรึกษาหารือและแก้ไขปัญหาาร่วมกัน โดยมีผู้ให้คำปรึกษาซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ในการให้คำปรึกษาร่วมอยู่ด้วย โดยผู้ให้คำปรึกษาสร้างสัมพันธภาพกับสมาชิกในกลุ่ม และระหว่างสมาชิกด้วยกัน โดยเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มทุกคนมีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ปัญหา การแสดงความคิดเห็น การให้ความช่วยเหลือระหว่างสมาชิกในกลุ่ม มีความเห็นอกเห็นใจกัน สมาชิกในกลุ่มมีโอกาสสำรวจและประเมินตนเอง และสมาชิกแต่ละคนสามารถตัดสินใจได้ด้วยตนเอง ในการเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงพฤติกรรมมาในทางที่ดีขึ้น

1.2.2 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

คอร์เลย์ (Corley, 1986 : 8) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มดังนี้

1. เพื่อเรียนรู้การไว้วางใจตนเองและผู้อื่น
2. เพื่อรู้จักตนเองและค้นหาเอกลักษณ์แห่งตน
3. เพื่อรับรู้ว่าคนอื่นก็มีความต้องการและมีปัญหาคคล้ายคลึงกับตน
4. เพื่อรู้จักตนเองยอมรับและมั่นใจในตนเองอันจะนำไปสู่การมีทัศนคติ

าหม่ของตนเอง

5. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการแสวงหาแนวทางแก้ไขปัญหา และมองหาวิธีลดความขัดแย้งในตนเอง

6. เพื่อเพิ่มความสามารถในการนําทนเอง การพึ่งตนเอง และความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคมที่อยู่
7. เพื่อกําหนดแผนสำหรับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ต้องการ และรับผิดชอบที่จะปฏิบัติตามแผนที่วางไว้
8. เพื่อเพิ่มความไวในการรับรู้ความรู้สึก และความต้องการของผู้อื่น
9. เพื่อเรียนรู้วิธีการโต้แย้ง หรือเผชิญหน้ากับผู้อื่นอย่างตรงไปตรงมา ด้วยท่าทีที่เอื้ออาทร ห่วงใย และจริงใจ
10. เพื่อรับรู้การตัดสินใจเลือกของตนเอง และการรู้จักเลือกอย่างฉลาด
11. เพื่อเรียนรู้การดำเนินชีวิตที่เป็นไปตามความมุ่งหวังของตนเอง ไม่ขึ้นอยู่กับความคาดหวังของผู้อื่น
12. เพื่อช่วยให้ค่านิยมที่ตนเองมีอยู่ชัดเจนขึ้น เรียนรู้ที่จะปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองไปตามครรลองของค่านิยมนั้น

โอลเซน (Ohlsen. 1970 : 5-31) ได้ให้ความเห็นว่า จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเพื่อกําหนดพฤติกรรมที่เป็นเป้าหมาย และประเมินผลความก้าวหน้าของการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม และบุคลิภาพของสมาชิกในกลุ่ม ในการเรียนรู้ที่จะรู้จักตนเอง รู้จักสิ่งแวดล้อมตลอดทั้งการปรับตัวที่ดี และยังได้กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีจุดมุ่งหมายให้บุคคลรู้จักแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น เป็นการป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงขึ้น ประสพการณ์ที่ได้จากกลุ่มจะทำให้เกิดความรู้ และช่วยพัฒนาตนเองในด้านต่าง ๆ คือ ความดี สังคม และสติปัญญา

วัชรีย์ ชูระคำ (2523 : 52) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล คือ ให้ได้สำรวจและประเมินตนเองได้ เรียนรู้เกี่ยวกับตนเองและสังคม และสามารถนําส่ิงที่ได้จากการเรียนรู้ไปสู่การปฏิบัติให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

จากจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม มีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยให้บุคคลรู้จักและเข้าใจตนเอง ยอมรับตนเอง กล้าเปิดเผยความรู้สึกของตนเอง และพร้อมที่จะแก้ไขปรับปรุงและพัฒนาพฤติกรรมของตนเองไปในทางที่ดีขึ้น โดยอาศัยประสพการณ์ที่ได้เรียนรู้จากกลุ่ม ซึ่งจะบรรลุเป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ขึ้นอยู่กับผู้นำกลุ่ม สมาชิกภายในกลุ่มและเป้าหมายในการให้คำปรึกษา

1.2.3 ข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

แกซดา (Gazda. 1967 : 306-307) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ดังนี้

1. สมาชิกในกลุ่มได้พบว่ามีคนอื่น ๆ ที่มีปัญหาเช่นเดียวกับเขาเหมือนกัน
2. การยอมรับ การสนับสนุนจากสมาชิกภายในกลุ่ม จะกระตุ้นให้สมาชิกในกลุ่มยอมรับที่จะเปิดเผยกับปัญหาของเขา
3. กลุ่มเป็นตัวแทนของสังคม เป็นที่ซึ่งสมาชิกทุกคนมีโอกาที่จะแสดงและทดลองพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล
4. สมาชิกแสดงพฤติกรรมและความรู้สึกของตน ตลอดจนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนได้จากการที่ตระหนักถึงความปลอดภัย ความไว้วางใจสมาชิกอื่นภายในกลุ่ม
5. สมาชิกเรียนรู้ที่จะมีการให้และรับความช่วยเหลือ ตามบทบาทของตนภายในกลุ่ม
6. สมาชิกมีโอกาที่จะเรียนรู้วิธีการแก้ปัญหาของสมาชิกคนอื่น ด้วยวิธีการสังเกต
7. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมักจะทำให้สมาชิกในกลุ่ม ต้องการที่จะได้รับการช่วยเหลือเป็นรายบุคคล
8. บรรยากาศแห่งความเป็นกันเองของกลุ่ม ทำให้สมาชิกเป็นครอบครัวเดียวกัน ทำให้หันมาใส่ใจการเปิดเผยปัญหาทางครอบครัว
9. การให้คำปรึกษาแบบกลุ่มได้ผลมากสำหรับวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยที่แสวงหาเอกลักษณ์ของตนเองและต้องการยอมรับจากกลุ่มเพื่อน
10. การที่ผู้ให้คำปรึกษาได้พบปะกับสมาชิกหลายคนในเวลาเดียวกัน ช่วยประหยัดเวลาและเปิดโอกาสแก่ผู้ให้คำปรึกษาได้ใช้เวลาสำหรับบุคคลอื่นได้ทั่วถึงยิ่งขึ้น

1.2.4 ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 419) ได้กล่าวถึง ข้อจำกัดบางประการของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ดังนี้

1. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่มีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับ ความสามารถ ประสบการณ์ และความสนใจของผู้ให้คำปรึกษาเป็นส่วนใหญ่ เช่น การคัดเลือกสมาชิกเข้ากลุ่ม ได้อย่างเหมาะสม การควบคุมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มให้ดำเนินไปสู่เป้าหมาย

2. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มให้ความสำคัญกับปัญหาที่เกิดขึ้นร่วมกันของ สมาชิกในกลุ่ม ดังนั้นปัญหาเฉพาะของสมาชิกบางคนซึ่งต้องการวิเคราะห์และวินิจฉัยอย่างละเอียด จึงมีความสำคัญเป็นรองลงไป ด้วยเหตุนี้จึงอาจเป็นสาเหตุให้สมาชิกบางคนขาดกำลังใจ และ ขาดแรงกระตุ้น เพื่อที่จะแก้ไขปัญหหรือพัฒนาตนเองอย่างเต็มที่

3. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอาจจะไม่บังเกิดผลสำเร็จด้วยดีตามที่ได้ตั้ง เป้าหมายไว้ เพราะลักษณะและวิธีการของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มเป็นอุปสรรคต่อผู้รับคำปรึกษา ซึ่งประสบปัญหาจริง ๆ แต่ไม่กล้าเปิดเผยตัวเองอย่างเต็มที่ต่อสมาชิกของกลุ่ม เพราะกลัวว่าจะ เสียดสีสภาพของตนในกลุ่มเพื่อน เป็นต้น

1.2.5 การจัดกลุ่มเพื่อรับคำปรึกษา

แกซดา (วัชร ทรัพย์มี. 2533 : 273 ; อ้างอิงมาจากGazda. 1965) ได้ให้ความเห็นว่า ควรจะมีการแยกเพศในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เพราะปัญหาของผู้หญิงและ ผู้ชายแตกต่างกัน สมาชิกอาจเกิดความอึดอัดหรือกระดากอาย ที่จะพูดถึงหรือระบายความรู้สึกบาง ประการต่อหน้าเพศตรงข้าม ซึ่งถ้าเป็นสมาชิกเพศเดียวกันจะเข้าใจกันได้ดีกว่า

โอลเซน (Ohlsen. 1970 : 103-109) ได้กล่าวถึง การเลือกสมาชิก เข้ากลุ่ม เพื่อรับคำปรึกษาว่าสมาชิกที่เหมาะสมที่จะเข้ากลุ่มควร เป็นผู้ที่มีอาสาสมัครและมีแรงจูงใจ ในการเข้ากลุ่ม ในการสัมภาษณ์สมาชิกครั้งแรก ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องชี้แจงจุดมุ่งหมายและลักษณะ ของกลุ่ม ตลอดจนกระบวนการที่สมาชิกควรมีบทบาทอย่างไรในกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มดำเนินและบรรลุ ถึงจุดมุ่งหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คอร์ลีย์ (Corley. 1986 : 66-70) ได้ให้ความเห็นว่า การจัดกลุ่ม ในการรับคำปรึกษาส่วนมากมักจะจัดให้บุคคลที่มีอายุใกล้เคียงกันอยู่ในกลุ่มเดียวกัน เพราะสมาชิก จะรู้สึกสบายใจเมื่ออยู่ในกลุ่มที่มีอายุใกล้เคียงกัน และการจัดกลุ่มที่มีเพศเดียวกัน เหมาะสมสำหรับ เด็กอายุ 6-12 ปี เพราะเป็นวัยที่จะเรียนรู้เอกลักษณ์ของความเป็นชายเป็นหญิง สำหรับ การจัดกลุ่มให้มีสองเพศละกัน เหมาะสมสำหรับกลุ่มที่ผู้รับคำปรึกษาอยู่ในวัยรุ่นและผู้ใหญ่ เพื่อให้มี

สภาพคล้ายกับสังคมภายนอก ซึ่งบุคคลเหล่านี้มีความต้องการอย่างมากที่จะปรับปรุงตัวเอง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะปัญหาด้วย

คมเพชร จัตรสุภกุล (2521 : 94) และวัชรวิ ทรัพย์มี (2533 : 272-275) ได้กล่าวถึงการเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มว่าผู้ให้คำปรึกษาควรเลือกสมาชิกเข้ากลุ่มมาให้เหมาะสม โดยเลือกสมาชิกที่มีปัญหาคล้ายคลึงกันเต็มใจที่จะเข้ากลุ่ม และต้องการรับคำปรึกษาอย่างแท้จริง เพื่อร่วมมือในการแก้ปัญหา นอกจากนี้สมาชิกในกลุ่มควรมีลักษณะแตกต่างกันบ้าง เช่น มีทั้งคนที่พูดเก่ง คนใจร้อน คนสุ่ม คนฐานะดี คนยากจนคละกั้นไป แต่ต้องให้มีความสมดุลระหว่างสมาชิกแต่ละประเภท เพื่อช่วยกันแก้ปัญหาได้หลายลักษณะ

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า การจัดกลุ่มรับคำปรึกษานั้นสมาชิกที่เข้ากลุ่มควรเป็นผู้ที่อาสาสมัคร และมีแรงจูงใจในการที่จะขอรับคำปรึกษา อีกทั้งควรมีลักษณะปัญหาที่คล้ายคลึงกันหรือใกล้เคียงกัน อยู่ในวัยเดียวกันหรือมีอายุใกล้เคียงกัน และควรอยู่ในกลุ่มเพศเดียวกัน เพราะจะทำให้สมาชิกได้ระบาย หรือพูดถึงความรู้สึกของตนออกมาได้อย่างสบายใจ และเกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ในการที่จะร่วมกันแก้ปัญหา นอกจากนี้ยังทำให้สมาชิกได้เข้าใจถึงความรู้สึกของกันและกัน เนื่องจากอยู่ในวัยเดียวกัน เพศเดียวกัน และมีลักษณะของปัญหาลคล้ายคลึงกันด้วย

ขนาดของกลุ่ม

เชิร์ตเซอร์ และสโตน (Shertzer and Stone. 1980 : 217) ได้ให้ความเห็นว่า จำนวนสมาชิกที่เหมาะสมที่สุด คือ 6 คน เพราะถ้าจำนวนสมาชิกมากกว่ากำหนด จะทำให้กลุ่มแตกเป็นสองกลุ่มได้ง่าย

คอร์เลย์ (Corley. 1986 : 66-70) ได้ให้ความเห็นว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่มีลักษณะเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่เป็นผู้ใหญ่หรือวัยรุ่น ควรประกอบด้วยสมาชิก 6-10 คน ส่วนกลุ่มที่ประกอบด้วยสมาชิกที่เป็นเด็กควรจะมีขนาด 4-6 คน จึงจะมีประสิทธิภาพมากที่สุด

วัชรวิ ทรัพย์มี (2520 : 39) มีความเห็นว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มบุคคลที่เข้ากลุ่มจะต้องมีความสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี ดังนั้นสมาชิกกลุ่มต้องไม่มากเกินไป คือ 6-10 คน

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า ขนาดของกลุ่มในการให้คำปรึกษานั้น ควรประกอบด้วยสมาชิกประมาณ 6-10 คน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัยของสมาชิก กล่าวคือ ถ้าสมาชิกอยู่

ในวัยเด็กขนาดของกลุ่มควรประกอบด้วยสมาชิก 4-6 คน และถ้าสมาชิกอยู่ในช่วงวัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่ขนาดของกลุ่มควรประกอบด้วยสมาชิก 6-10 คน

เวลาและจำนวนครั้งในการให้คำปรึกษา

แพทเทอร์สัน (Patterson. 1966 : 182) ได้ให้ความเห็นว่า ควรจัดให้มีการให้คำปรึกษาสัปดาห์ละ 1 ครั้ง ถ้าช่วงเวลาของการให้คำปรึกษาน้อย อาจจัดให้มีการให้คำปรึกษาสัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง ในแต่ละครั้งที่พบกัน ถ้าสมาชิกเป็นวัยรุ่น หรือผู้ใหญ่ควรใช้เวลา 1 ชั่วโมงถึง 1 ชั่วโมงครึ่ง ถ้าเป็นเด็กระดับประถมศึกษา เวลาที่ใช้ในการให้คำปรึกษาไม่ควรนานเกิน 1 ชั่วโมง ประมาณครั้งละ 30-45 นาที เพราะเด็กอาจเกิดความเบื่อได้

มาห์เลอ (Mahler. 1969 : 57) ได้ให้ความเห็นสำหรับจำนวนครั้งในการให้คำปรึกษาว่า กลุ่มควรจัดอย่างน้อย 10 ครั้ง และควรให้สมาชิกพิจารณาตนเองว่าจะสิ้นสุดการดำเนินงานเมื่อใด

โฮลเซน (Ohlsen. 1973 : 6) ได้ให้ความเห็นว่า ในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่จะให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้น จะต้องมีการเข้าประชุมกลุ่มกันอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้สมาชิกได้มีเวลาที่จะพัฒนาและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ดีขึ้น จึงเห็นควรให้มีการประชุมกลุ่ม 8-10 ครั้ง ระยะเวลาในแต่ละครั้งไม่ควรต่ำกว่า 90 นาที สัปดาห์ละ 2-3 ครั้ง

คมเพชร ฉัตรสุณกุล (2521 : 99) ได้ให้ความเห็นว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มควรจัดให้มีสัปดาห์ละ 2 ครั้ง เวลาอย่างน้อยไม่ควรต่ำกว่า 1 ชั่วโมง หรือไม่เกิน 2 ชั่วโมง และจำนวนครั้งในการสิ้นสุดการให้คำปรึกษาในโรงเรียนและวิทยาลัย ควรกำหนดจำนวนครั้งไว้ประมาณ 6-7 ครั้ง โดยถือเป็นกลุ่มที่ใช้ระยะสั้น

จากข้อมูลดังกล่าวพอสรุปได้ว่า เวลาที่ใช้ในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนั้น ควรใช้ระยะเวลาประมาณ 1 ชั่วโมงถึง 1 ชั่วโมงครึ่ง สำหรับกลุ่มที่มีสมาชิกอยู่ในวัยรุ่นหรือวัยผู้ใหญ่ แต่ถ้าสมาชิกอยู่ในวัยเด็ก เวลาที่ใช้ในการให้คำปรึกษา ไม่ควรนานเกิน 1 ชั่วโมง ประมาณครั้งละ 30-45 นาที เพราะเด็กอาจเกิดความเบื่อได้ และควรจัดให้มีสัปดาห์ละ 2 ครั้ง สำหรับจำนวนครั้งในการสิ้นสุดการให้คำปรึกษาในโรงเรียนและวิทยาลัย ควรกำหนดจำนวนครั้งไว้ประมาณ 6-7 ครั้ง โดยถือเป็นกลุ่มที่ใช้ระยะสั้น

การสัมภาษณ์ก่อนการเข้ากลุ่ม

คมเพชร จัตรสุภกุล (2521 : 94) ได้กล่าวว่าการสัมภาษณ์บุคคลก่อนเข้ากลุ่ม ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องถามความสมัครใจของผู้รับคำปรึกษา และอธิบายเกี่ยวกับบทบาทหน้าที่ทั้งของผู้รับคำปรึกษา และผู้ให้คำปรึกษา พร้อมทั้งบอกประโยชน์ที่ผู้รับคำปรึกษาจะได้รับจากการเข้ากลุ่มเพื่อให้เกิด ความเข้าใจที่ตรงกันและความร่วมมือที่ดี

การจัดสถานที่

โอลเซน (Ohlsen. 1970 : 29) ได้กล่าวว่าสถานที่ในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มควรเป็นห้องที่มีลักษณะเป็นสัดส่วน และมีขนาดพอเหมาะกับจำนวนเก้าอี้ควรมีลักษณะที่นั่งได้สบายและจัดเป็นวงกลม เพื่อให้สมาชิกได้มองเห็นอย่างทั่วถึง พื้นที่ห้องควรสะอาด และพร้อมที่จะให้สมาชิกรู้สึกสบายใจ ถ้าสมาชิกต้องการที่จะเปลี่ยนอิริยาบถบ้าง

ชนิดของกลุ่ม

คอร์เลย์ (Corley. 1986 : 66-70) ได้กล่าวถึงการจัดกลุ่มว่าแบ่งออกเป็น 2 ชนิด คือ กลุ่มแบบเปิด และกลุ่มแบบปิด

กลุ่มแบบเปิด หมายถึง กลุ่มที่สามารถรับสมาชิกใหม่เพิ่มเข้ามาได้เป็นระยะ ๆ ในขณะที่จะมีสมาชิกบางคนออกไป การจัดกลุ่มแบบนี้จะทำให้สมาชิกในกลุ่มมีปัญหาในเรื่องความไว้วางใจ และความสนิทสนม

กลุ่มแบบปิด หมายถึง กลุ่มที่ประกอบด้วยสมาชิกกลุ่มเดียวกัน ตั้งแต่เริ่มเปิดกลุ่มจนปิดกลุ่ม เป็นรูปแบบที่เหมาะสมของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ซึ่งเน้นการสำรวจและเปิดเผยความรู้สึกของสมาชิก ซึ่งต้องอาศัยเวลาที่จะสร้างความผูกพันภายในกลุ่ม

1.2.6 การเข้ากลุ่มของวัยรุ่น

ฉวีวรรณ สุขพันธ์ไพฑาราม (2527 : 109-110) กล่าวถึง การเข้ากลุ่มของวัยรุ่นซึ่งสรุปได้ดังนี้ คือ การเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจของวัยรุ่น ทำให้เขาทำให้เขามีความต้องการอย่างรุนแรงที่จะปรับปรุงตนเองให้เป็นที่ยอมรับของสังคม โดยเฉพาะในกลุ่มวัยเดียวกัน ฉะนั้นเขาจึงแสวงหากลุ่มที่เขาสามารถร่วมกิจกรรมได้อย่างกลมกลืน การเข้ากลุ่มจะทำให้เขารู้จักชีวิตมากขึ้น เกิดความเข้าใจตัวเอง และเกิดความรับผิดชอบต่อตัวเองและสังคม ซึ่งการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนี้เหมาะสมที่จะนำมาใช้กับเด็กวัยรุ่นมาก

วัชรวิ ทรัพย์มี (2525 : 39-41) กล่าวถึง ความต้องการและธรรมชาติของวัยรุ่นหลายประการ คือ

1. ในระยะวัยรุ่น ผู้ใหญ่มักมาด่ากลัซิด และเด็กมักจะคิดว่าผู้ใหญ่ล้ำสมัย ไม่เข้าใจตน เพื่อนรุ่น ๆ เดียวกันมีความเข้าใจซึ่งกันและกันมากกว่าผู้ใหญ่ ฉะนั้นถ้าผู้ใหญ่เข้าใจเด็กวัยนี้แล้วน่าจะเด็กวัยนี้ที่มีปัญหาคล้ายกันมารวมกลุ่มกัน โดยมีผู้ใหญ่คอยให้ความช่วยเหลือ จะทำให้เด็กวัยรุ่นพร้อมที่จะร่วมมือกันแก้ปัญหา

2. การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ช่วยสนองความต้องการของเด็กวัยรุ่นที่ต้องการรู้จักตนเอง รู้จักขอบเขตความสามารถ สิทธิและหน้าที่ของตน

3. เนื่องจากสังคมคาดหวังให้วัยรุ่นมีหน้าที่และความรับผิดชอบมาก แต่วัยรุ่นปรับตัวไม่ทัน ทำให้เกิดความไม่มั่นใจในตนเอง เมื่อเด็กเหล่านี้เข้ากลุ่ม บรรยากาศของกลุ่มที่มีการยอมรับซึ่งกันและกัน จะทำให้เด็กวัยรุ่นกล้าแสดงความรู้สึก จะได้พบว่าคนอื่นก็มีปัญหา เช่นเดียวกับตน ทำให้มีกำลังใจที่จะเผชิญและแก้ปัญหาต่อไป

1.2.7 หลักในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม

ผู้ให้คำปรึกษาต้องรู้จัก และเข้าใจวิธีการนำหลักต่าง ๆ มาใช้ในการให้คำปรึกษาให้สมบูรณ์ ซึ่ง คมเพชร จัตรสุกกุล (2521 : 97) กล่าวว่าไว้ สรุปได้ดังนี้

1. **ข้อผูกพัน (Commitment)** บุคคลจะได้รับประโยชน์จากการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มจะต้องรับรู้และยอมรับว่า มีความต้องการที่จะรับคำปรึกษา จะต้องพูดถึงปัญหาทั้งหลายของตน จะแก้ไขและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ได้รับคำปรึกษาจากกลุ่ม

2. **ความรับผิดชอบ (Responsibility)** สมาชิกที่มีปัญหาจะต้องพยายามเพิ่มความรับผิดชอบสำหรับตนเอง และเพื่อนเพื่อแก้ปัญหาในกลุ่ม

3. **การยอมรับ (Acceptance)** เมื่อสมาชิกให้การยอมรับตนเองจะเป็นผลให้บุคคลเกิดความเคารพในตนเอง และมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเขาด้วย

4. **ความดึงดูดใจ (Attractiveness)** จะทำให้การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มมีอิทธิพลต่อสมาชิกในกลุ่มเพิ่มขึ้น

5. **ความปลอดภัย (Security)** เมื่อสมาชิกมีความรู้สึกปลอดภัย ในขณะที่อยู่ในกลุ่มเขาจะมีความเป็นตัวของตัวเอง มีการอภิปรายปัญหาที่เกิดขึ้นกับตัวเขา มีการยอมรับ

ความคิดของบุคคลที่แสดงต่อตัวเขา และสามารถแสดงความรู้สึกของตนต่อบุคคลอื่น

6. ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Belonging) สมาชิกทุกคนจะต้องมีความรู้สึกอย่างรุนแรงต่อความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่ม ซึ่งเป็นผลดีต่อการช่วยกลุ่ม

7. ความเครียด (Tension) การมีความเครียดและไม่พึงพอใจอยู่ในระดับพอเหมาะ จะเป็นแรงจูงใจในการที่จะเปลี่ยนพฤติกรรม แต่ถ้าความเครียดมากเกินไป จะทำให้บุคคลไม่สามารถที่จะเปลี่ยนสิ่งต่าง ๆ ได้สำเร็จ

8. บทสถานของกลุ่ม (Group Norms) สมาชิกย่อมต้องการได้รับความช่วยเหลือ และไม่ต้องการจะให้คนอื่นมองข้ามในแง่ของบุคคลที่แตกต่างไปจากสมาชิกคนอื่น ๆ ในกลุ่มรับคำปรึกษาด้วยกัน

1.3 การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

กิ๊บสัน และมิเชลส์ (ศิริบุรณ์ สายโกสม. 2531 : 195; อ้างอิงมาจาก Gibson and Mitchell. 1986 : 107) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลเป็นกระบวนการที่ผู้ให้คำปรึกษาช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้เผชิญ เข้าใจ และยอมรับข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น เพื่อให้สามารถเลือกตัดสินใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2529 : 179) ได้กล่าวถึง การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลเป็นสัมพันธภาพของการช่วยเหลือส่วนบุคคล ระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้ผู้รับบริการเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อม สามารถแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่ และสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เจียรนัย ทรงชัยกุล (2529 : 407) กล่าวว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลเป็นการให้คำปรึกษาที่ผู้ให้คำปรึกษาให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษา โดยให้การปรึกษาเป็นการส่วนตัวแก่บุคคลเฉพาะรายในแต่ละครั้ง เพื่อให้เขาสามารถเข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อมได้ดีขึ้น สามารถเผชิญปัญหาที่กำลังประสบอยู่ได้ และมีทักษะในการแก้ปัญหาได้เองอย่างเหมาะสม สามารถวางโครงการชีวิตของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถพัฒนาศักยภาพของตนเองได้อย่างเต็มขีดความสามารถ

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล หมายถึง กระบวนการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้รับคำปรึกษามูลบุคคลหนึ่งเป็นการส่วนตัว ซึ่งมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันระหว่าง

ผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาให้ได้เข้าใจตนเอง และสิ่งแวดล้อม เข้าใจปัญหาที่เขากำลังเผชิญอยู่ และสามารถเลือกตัดสินใจที่จะพัฒนาตนเองหรือ แก้ไขปัญหานั้น ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.3.1 ข้อดีของการให้คำปรึกษาแบบรายบุคคล

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 411) ได้กล่าวถึงข้อดีของการให้คำปรึกษา เป็นรายบุคคล ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษาได้รับความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาเฉพาะของเขา จากผู้ให้คำปรึกษาโดยตรงด้วยความละเอียด ครบถ้วน และรอบคอบอย่างเพียงพอ
2. ผู้รับคำปรึกษาเป็นจุดสนใจของผู้ให้คำปรึกษาแต่เพียงผู้เดียว ใน การปรึกษาแต่ละครั้งเขาจึงเป็นผู้ที่ควรจะได้ประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นอย่างเต็มที่
3. ผู้รับคำปรึกษากล้าที่จะเปิดเผยตนเองอย่างอิสระกับผู้ให้คำปรึกษา ซึ่ง จะช่วยให้การวินิจฉัยปัญหาและหาทางแก้ไขได้ถูกต้องรวดเร็วขึ้น
4. ผู้รับคำปรึกษามิต้องกังวลถึงความคิดเห็น และความรู้สึกหรือข้อเสนอแนะของผู้อื่น นอกจากของผู้ให้คำปรึกษาเพียงผู้เดียวระหว่างการให้คำปรึกษา
5. ผู้รับคำปรึกษามิต้องวิตกกังวลถึงความไม่พร้อมทางด้านทักษะในเรื่อง มนุษยสัมพันธ์ หรือบุคลิกภาพที่ไม่เหมาะสมของเขาในการแสดงออกกับผู้อื่น เพราะเขาจะมีความ สัมพันธ์เฉพาะกับผู้ให้บริการปรึกษาแต่เพียงผู้เดียวในระหว่างการให้คำปรึกษา

1.3.2 ข้อจำกัดของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

เจียร์นีย์ ทรงชัยกุล (2529 : 412) ได้กล่าวถึงข้อจำกัดบางประการของ การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ดังนี้

1. ผู้รับคำปรึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่น โดยทั่วไปมีความเชื่อว่าปัญหาที่ตนประสบ นั้น เพื่อนรุ่นเดียวกันจะเข้าใจ และหาทางออกได้ดีกว่าความช่วยเหลือจากผู้ใหญ่ต่างวัย และต่าง ความคิดจากเขา เช่น ครูแนะแนว เป็นต้น
2. ผู้รับคำปรึกษาซึ่งอยู่ในวัยรุ่น โดยธรรมชาติไม่ต้องการแสดงตนอย่าง เปิดเผยว่าไม่มีความสามารถในการแก้ปัญหาด้วยตนเองให้ผู้ใหญ่ได้รับรู้ เพราะเกรงจะเสีย

สถานภาพที่ตนจะถูกมองว่าเป็นเด็ก

3. ผู้รับคำปรึกษาเสียโอกาสอันดี ที่จะเสริมสร้างทักษะทางมนุษยสัมพันธ์ และการปรับตัวด้านต่าง ๆ กับเพื่อนคนอื่น ๆ ในวัยเดียวกันที่เผชิญปัญหาที่คล้ายคลึงกับตน
4. ผู้รับคำปรึกษาอาจจะเกิดความเคยชินที่จะไว้ว่างใจและต้องการพึ่งพาความช่วยเหลือเฉพาะจากผู้ให้คำปรึกษาเท่านั้น
5. การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลเป็นกิจกรรมที่ต้องใช้เวลาและบุคคลซึ่งมีอยู่จำกัด ดังนั้นนักเรียนบางคนที่ต้องการได้รับการให้คำปรึกษา จึงอาจจะไม่ได้รับการบริการโดยทั่วถึง

1.4 เอกสารเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

1.4.1 ภูมิหลังของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

วิลเลียม กลาสเซอร์ (วัชรินทร์ แยมรโสภี. 2538 : 27; อ้างอิงมาจาก Glasser. 1965) จิตแพทย์ชาวอเมริกันเป็นผู้ริเริ่มวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง (Reality Therapy) การให้คำปรึกษาแบบนี้เป็นการผสมผสานระหว่างการให้คำปรึกษาแบบภวนิยม (Existential Approach) และการให้คำปรึกษาแบบเหตุผล - อารมณ์ (Rational - Emotional Therapy) การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงนี้เป็นการให้คำปรึกษาที่เน้นที่พฤติกรรมปัจจุบันของผู้รับคำปรึกษา เพื่อที่จะพัฒนาพฤติกรรมที่เป็นอยู่ให้เป็นพฤติกรรมใหม่ที่มีประสิทธิภาพ และตอบสนองความต้องการของผู้รับคำปรึกษา ภายใต้บรรยากาศของความอบอุ่น และการยอมรับ และในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น ผู้รับคำปรึกษาจะเป็นผู้วางแผน หรือวางโครงการภายหลังจากที่ได้ประเมินพฤติกรรมของตนเองแล้วอย่างมีระบบและมีเหตุผล

วัชรินทร์ ทรัพย์มี (2533 : 179 - 180) ได้กล่าวถึง ความเป็นมาของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่า เกิดจากการที่กลาสเซอร์พิจารณาว่า ประสิทธิภาพของวิธีการแบบดั้งเดิมที่นิยมใช้รักษาคณาชิกกันอยู่นั้นยังไม่มีประสิทธิภาพพอ จึงเริ่มคิดหาทางพัฒนาวิธีการบำบัดรักษาแบบใหม่ขึ้น และในปี ค.ศ.1957 เขาได้พัฒนาวิธีการช่วยเหลือวัยรุ่นอาชญากรด้วยวิธีการของเขาเอง โดยเน้นการศึกษาให้เด็กมีความรับผิดชอบให้ได้วางโครงการที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเองและสัญญาว่าจะดำเนินการตามโครงการนั้น เขาจะไม่ยอมรับข้อแก้ตัวใด ๆ ทั้งสิ้นของเด็กถ้าเด็กไม่ปฏิบัติตามสัญญาแต่พยายามหลีกเลี่ยงการลงโทษเด็ก ผลปรากฏว่าวิธีการนี้ได้ผลดี และการให้คำปรึกษาแบบนี้ไม่จำเป็นต้องดำเนินการในห้องแนะแนว แต่ผู้ให้คำปรึกษาอาจ

จะออกไปเล่นกับเด็กเป็นตัวแทนของการเป็นคนที่มีความรับผิดชอบให้เด็กเห็น วิธีการของกลาสเซอร์ เป็นวิธีการที่สามารถป้องกันปัญหาพฤติกรรมของเด็กได้เป็นอย่างดี และยังส่งเสริมให้เด็กมีความ รับผิดชอบและฝึกทักษะในการคิดหาเหตุผล

1.4.2 ความเชื่อเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์และความต้องการพื้นฐานของมนุษย์

กลาสเซอร์ (สุดฤทัย มุขยวงศา. 2533 : 11-12 ; อ้างอิงมาจาก Glasser. 1965) ได้กล่าวถึง มโนทัศน์พื้นฐาน (Basic Concept) เกี่ยวกับธรรมชาติและ ความต้องการพื้นฐานของมนุษย์ว่า มนุษย์แต่ละคนมีพลังแห่งการพัฒนาและงอกงาม โดยพื้นฐานแล้ว บุคคลต้องการที่จะมีเอกลักษณ์แห่งความสำเร็จ ต้องการแสดงพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบ และมีความสัมพันธ์ที่มีความหมายกับบุคคลอื่น ๆ กลาสเซอร์ได้อธิบายว่าแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลกระทำสิ่งต่าง ๆ เป็นสิ่งที่ถูกผลักดันมาจากภายในของบุคคลนั่นเอง ซึ่งจากประสบการณ์ของตัวเขาเองและจากการอภิปรายร่วมกับบุคคลอื่น ๆ เขาพบว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลถูกผลักดันด้วย ความต้องการพื้นฐาน 5 ประการ ได้แก่ ความต้องการการอยู่รอดตามธรรมชาติ ความต้องการความรักและความสัมพันธ์กับผู้อื่น ความต้องการอำนาจ ความต้องการอิสระ และ ความต้องการความสนุกสนาน การที่บุคคลจะตอบสนองความต้องการเหล่านี้ได้ก็โดยการเข้าไปเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ในสังคม ถึงแม้ว่ามนุษย์จะมีความต้องการพื้นฐานเหมือน ๆ กันแต่มนุษย์ก็มีโลกส่วนตัวของเขาเองและมีการพัฒนารูปแบบของการตอบสนองความต้องการพื้นฐานของตนเองที่แตกต่างกัน ดังนั้นสิ่งที่สามารถตอบสนองความต้องการของบุคคลหนึ่งบุคคลใดได้ ก็อาจจะไม่สามารถตอบสนองความต้องการของอีกคนหนึ่งได้เช่นเดียวกัน

ความแตกต่างในการตอบสนองความต้องการพื้นฐาน ซึ่งประเมินได้จาก ความสัมพันธ์เกี่ยวข้องที่แต่ละคนมีต่อคนอื่น เป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลแต่ละคนพัฒนาความเป็นตัวของตัวเองและกำหนดเอกลักษณ์ของตนเอง (Identity) ซึ่งกลาสเซอร์ได้อธิบายถึงเอกลักษณ์ของบุคคลโดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. เอกลักษณ์แห่งความสำเร็จ (Success Identity) เป็นลักษณะที่บุคคลกำหนดหรือมองเห็นว่าตนเองมีความสามารถที่จะตอบสนองความต้องการของตนเอง มีคุณค่า และมีความสำคัญต่อตนเองและบุคคลอื่น มีพลังในการจัดการต่อสภาพแวดล้อม มีความรับผิดชอบ และเชื่อมั่นในการดำเนินชีวิตของตนเอง และมีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลที่เกี่ยวข้อง

2. เอกลักษณ์แห่งความล้มเหลว (Failure Identity) บุคคลประเภทนี้มักจะกำหนด หรือประเมินตนเองไปในทางลบ จากการที่ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับผู้อื่น รู้สึกว่าตนเองไม่เป็นที่รัก ไม่เป็นที่ต้องการ ไม่มีคุณค่า ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ไม่มีความสามารถที่จะรับผิดชอบตนเองหรือทำตามข้อกำหนดใด ๆ ไม่มีความหวังในการดำเนินชีวิตที่ดีกว่า บ่อยๆให้สภาพแวดล้อมหรือบุคคลอื่นมีอิทธิพลและควบคุมชีวิต

การที่จะช่วยเหลือบุคคลโดยเฉพาะบุคคลที่มีลักษณะ หรือเอกลักษณ์แห่งความล้มเหลวซึ่งไม่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ เช่น คนป่วยที่สิ้นหวัง คนเปื้อนนายชีวิต คนที่ติดยาเสพติด นักเรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ก็คือการช่วยพวกเขาให้เปลี่ยนแปลงการกำหนดเอกลักษณ์ให้กับตนเองเสียใหม่ โดยสอนเขาให้เข้าใจถึงระบบการควบคุมที่เขาใช้ควบคุมชีวิตตนเอง ให้เขายอมรับในพลังของตนเอง ที่จะกระทำในสิ่งที่ดีกว่า และเริ่มต้นด้วยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใหม่ที่จะช่วยให้เขาสามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้

คมเพชร ฉัตรสุณกุล (2530 : 153) ได้กล่าวถึง ธรรมชาติของมนุษย์ (View of Human Nature) ตามความเชื่อของกลาสเซอร์ที่ว่า มนุษย์มีความต้องการด้านจิตใจเพียงอย่างเดียวตั้งแต่เกิดจนตาย และไม่ว่าจะเป็นชนชาติใดก็จะมีความต้องการเหมือนกัน ความต้องการดังกล่าวแล้วคือ ความต้องการมีเอกลักษณ์ (Need for an Identity) ซึ่งเป็นความต้องการของบุคคลที่อยากจะรับรู้ว่าตัวเรานั้นมีความแตกต่างต่างจากบุคคลอื่น ๆ และแยกออกจากบุคคลอื่นในโลกนี้

กลาสเซอร์ มีความคิดคล้ายกับ โรเจอร์ส ตรงที่ว่ามนุษย์นั้นมีความสามารถในการที่จะนำศักยภาพ (Potential) ทั้งหลายออกมาใช้เพื่อการเรียนรู้และความเจริญงอกงาม บุคคลแต่ละคนจะมีความสามารถในการตัดสินใจด้วยตนเอง บุคคลจะทำอะไรก็ตามถ้าเขามองเห็นความสำคัญในการตัดสินใจมากกว่าความสำคัญของสถานการณ์ที่เขาเข้าไปเกี่ยวข้อง เขาก็จะเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอย่างมีความรับผิดชอบประสบความสำเร็จและมีความพึงพอใจในชีวิต และกลาสเซอร์ก็เชื่อว่า บุคคลจะเป็นคนอย่างไรก็ต้องดูที่การกระทำของเขาและการที่เขาทำสิ่งต่าง ๆ ตามที่เขาตัดสินใจด้วย ในกรณีที่การดำเนินชีวิตของเขาไม่เป็นที่พึงพอใจเขาย่อมจะสามารถตัดสินใจใหม่ หรือตัดสินใจซึ่งแตกต่างไปจากเดิมได้ เพื่อให้สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ที่จะช่วยให้เกิดความพึงพอใจได้ดีกว่าเดิม (สุดฤทัย มุขยวงศา. 2533 : 13)

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 180-182) ได้อธิบายการพิจารณามนุษย์และหลักการของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงดังนี้ คือ

1. พิจารณามนุษย์ในแง่ดี ว่ามีความสามารถในการตัดสินใจแก้ปัญหาและการใช้วิจารณญาณเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ เขาไม่เห็นด้วยกับแนวคิดของนักการศึกษาบางคนที่เปรียบเทียบผู้เรียนเหมือนแจกันว่างเปล่า ซึ่งครูจะนำข้อเท็จจริงและแนวความคิดต่าง ๆ ไปใส่ให้ กลาสเซอร์เชื่อว่าครูเปรียบเหมือนผู้จัดสภาพแวดล้อม หรือกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ศักยภาพอย่างเต็มที่ มนุษย์แต่ละคนมีความสามารถที่จะตัดสินใจได้ด้วยตนเองมากกว่าขึ้นอยู่กับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม หรือสภาพการณ์ต่าง ๆ มนุษย์มีแรงจูงใจที่จะประสบความสำเร็จ มีความรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเองและมีสัมพันธภาพอันดีต่อผู้อื่น

2. การที่มนุษย์รู้สึกตนว่ามีความสามารถที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ได้ หรือความรู้สึกว่าตนประสบความสำเร็จจะสร้างกำลังใจให้บุคคลกล้าสู้ปัญหา การที่จะทำตนให้มีค่าขึ้นอยู่กับ การกระทำของบุคคลนั่นเองว่าทำสิ่งต่าง ๆ ได้สำเร็จมากน้อยเพียงใด

3. การได้รับความรักและมีโอกาสให้ความรักแก่ผู้อื่นเป็นความต้องการของมนุษย์ บุคคลที่รักผู้อื่นและได้รับความรักจากผู้อื่นจะรู้สึกว่ามีค่า กลาสเซอร์พิจารณาความรักจากการกระทำของบุคคลมากกว่าความรู้สึกของบุคคล สำหรับชีวิตในโรงเรียน—หรือในวัยเรียน "ความรัก คือ ความรับผิดชอบต่อสังคม ในอันที่เด็กยินดีช่วยเหลือผู้อื่นที่มีปัญหาด้านสังคม และการเรียน"

ความว่าเหวเป็นผลมาจากการประสบความสำเร็จในการมีสัมพันธภาพกับผู้อื่น การจัดความว่าเหวทำได้โดยการที่บุคคลนั้นมีทักษะในการสร้างสัมพันธภาพกับผู้อื่นด้วยความจริงใจ ซึ่งจะก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และลดความคับข้องใจ

4. ปัญหาในการปรับตัวหลายประการ เกิดจากการไร้ความสามารถในการสนองความต้องการ อากาของการปรับตัวไม่ได้จะหายไป เมื่อบุคคลสามารถสนองความต้องการของตนเองได้ บุคคลที่ไม่สามารถสนองความต้องการ มีแนวโน้มที่จะปิดเป็นสภาพความเป็นจริง เขาจะตำหนิผู้อื่นและลืมไปว่าเขามีความรับผิดชอบที่จะแก้ปัญหาโดยพิจารณาจากสภาพความเป็นจริง

5. แม้ว่าอารมณ์จะเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่พ้น แต่เหตุผล เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้พฤติกรรมของบุคคลมีประสิทธิภาพและทำให้บุคคลประสบความสำเร็จ การปล่อยให้อารมณ์

มาครอบงำจะนำไปสู่ความล้มเหลว อารมณ์ส่งผลถึงพฤติกรรม ดังนั้นการจะปรับปรุงพฤติกรรม จึงจำเป็นต้องหลีกเลี่ยงอารมณ์ที่ไม่เหมาะสม

6. หลักการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง เน้นพฤติกรรมในระดับจิตสำนึก เป็นพฤติกรรมที่ได้มีการวางแผนการ ไม่ปล่อยชีวิตให้ปล่อยลอย ไม่เน้นอดีตแต่เน้นปัจจุบันและอนาคต

7. องค์ประกอบที่จะทำให้คนปรับตัวได้ดีคือ ความรับผิดชอบ ความเป็นจริง และการประเมินพฤติกรรม

*1.4.3 จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 183-184) ได้อธิบายว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง มีจุดมุ่งหมายดังนี้ คือ

1. ช่วยให้ผู้ถูกรับผิดชอบที่จะแก้ปัญหาและมีทักษะในการคิดแก้ปัญหา โดยเผชิญความจริง
2. ป้องกันไม่ให้ผู้ถูกลบเลือนชีวิตให้ปล่อยลอย โดยสนับสนุนให้วางแผนการในอนาคตและมีความมุ่งมั่นที่จะดำเนินการไปตามโครงการที่วางไว้
3. ส่งเสริมให้ผู้ถูกรับผิดชอบเป็นตัวของตัวเอง และสามารถช่วยตัวเองได้
4. ช่วยให้ผู้ถูกรู้จักตนเองว่าเขาเป็นใคร เขาต้องการอะไรในชีวิต
5. ช่วยให้ผู้ถูกรับผิดชอบมองเห็นความต้องการของตนเองอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น โดยไม่กระทบกระเทือนสิทธิของผู้อื่น
6. ให้ผู้ถูกรับผิดชอบตระหนักในคุณค่าของตน โดยแนะแนวทางให้รู้จักวิธีสร้างสัมพันธภาพอันดีกับบุคคลอื่นให้ได้รับประสบการณ์เกี่ยวกับความผูกพันทางสังคม การให้และได้รับความรักจากผู้อื่น ซึ่งจะก่อให้เกิดความรู้สึกว่าตนมีค่า
7. ช่วยให้ผู้ถูกรับผิดชอบประเมินค่านิยม รู้จักพิจารณาว่า อะไรถูก อะไรผิด สิ่งใดควรกระทำหรือพึงละเว้น

สุดฤทัย มุขยวงศา (2533 : 15-16) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่า มีจุดมุ่งหมายในการช่วยบุคคลให้พิจารณา และกำหนด

จุดมุ่งหมาย หรือความต้องการของตน ทั้งในปัจจุบันและในระยะยาวอย่างชัดเจน และช่วยให้เขาได้พิจารณาสิ่งที่เป็นอุปสรรคขัดขวางความก้าวหน้าไปสู่จุดมุ่งหมาย หาทางเลือกและรูปแบบของพฤติกรรมใหม่ เพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายหรือความต้องการนั้น

พฤติกรรมที่จะทำให้นักุคสามารถสนองความต้องการของตนเองได้ ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาจะต้องประกอบด้วย ความรับผิดชอบ (Responsibility) พิจารณาความเป็นจริง (Reality) และความถูกต้อง (Right and Wrong)

✎ กลาสเซอร์ (วัชรินทร์ แยมโสภี. 2538 : 31-32; อ้างอิงมาจาก Glasser. 1965) ได้ให้คำจำกัดความว่า ความรับผิดชอบ (Responsibility) คือ การที่บุคคลสามารถสนองความต้องการของตน ซึ่งการกระทำนั้นจะต้องไม่กระทบกระเทือนสิทธิของผู้อื่น ฉะนั้นบุคคลจึงต้องมีความรับผิดชอบในการสนองความต้องการของตน โดยไม่มีข้อแก้ตัวถึงอุปสรรคในอดีต ปัจจุบันหรืออุปสรรคที่เกิดจากบุคคลอื่นเป็นผู้กระทำ กลาสเซอร์กล่าวว่า ถ้าบุคคลไม่มีความรับผิดชอบก็จะไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เราต้องสอนเด็กให้มีความรับผิดชอบที่จะช่วยตนเองตั้งแต่เล็ก ๆ บุคคลยังมีความรับผิดชอบมากเพียงใดก็ยังมีสุขภาพจิตดีขึ้นเพียงนั้น

ความเป็นจริง (Reality) บุคคลจะสามารถแก้ปัญหาตนเองได้ ถ้าเขาเผชิญสภาพความเป็นจริงพิจารณาสิ่งต่าง ๆ ตามที่เป็นจริงและตระหนักถึงความจริงว่า เขามีหน้าที่ต้องหาทางสนองความต้องการของเขาเอง โดยไม่กระทบกระเทือนสิทธิของผู้อื่น แม้ว่าหนทางที่จะสนองความต้องการนั้น จะมีอุปสรรคขวางอยู่ก็ตาม และบุคคลต้องสำนึกเสมอว่าเราไม่สามารถเปลี่ยนแปลงอดีต ฉะนั้นการคิดถึงแต่อดีตไม่ใช่วิธีทางแก้ปัญหา แต่เป็นข้ออ้างที่บุคคลจะไม่ยอมเผชิญสภาพความเป็นจริงในปัจจุบันของชีวิต

การประเมินพฤติกรรมที่แสดงออกว่าถูกต้องหรือไม่นั้น (Right and Wrong) บุคคลจะต้องรู้จักพิจารณาสิ่งถูกสิ่งผิด การประเมินพฤติกรรมจะเป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลเปลี่ยนพฤติกรรมไปสู่แนวทางที่ถูกต้อง แม้ว่ากลาสเซอร์จะไม่ได้ตั้งเกณฑ์ขึ้นมาว่า อะไรถูกอะไรผิด อะไรควรทำอะไรไม่ควรทำก็ตาม แต่เขาเชื่อว่าผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงควรสนับสนุนหลักการของศีลธรรมจรรยาที่ยอมรับกันทั่วไป เช่น การคดโกงเป็นสิ่งที่ไม่ควรกระทำ ความซื่อสัตย์เป็นสิ่งที่ถูกต้องและในเวลาเดียวกัน ผู้ให้คำปรึกษาก็ควรทำตัวอย่างที่ดีแก่ผู้รับบริการ เช่น สนใจห่วงใยทุกข์สุขของผู้อื่น ซื่อสัตย์ มีความมุ่งมั่นในการกระทำตามที่ได้อ้างโครงการไว้แล้ว แต่ถึง

กระนั้นก็ตามกลาสเซอร์ระมัดระวังที่จะไม่นำคำนิยามของตนไปมอบให้ผู้รับบริการ โดยผู้รับบริการไม่มีโอกาสได้กลั่นกรอง เขาให้ข้อเสนอแนะว่าผู้ให้คำปรึกษาอาจจะอภิปรายกับผู้รับบริการถึงการเลือกคำนิยาม และชี้ให้ผู้รับบริการพิจารณาผลที่มาจากการเลือกคำนิยามเหล่านั้น

*คอร์เลย์ (Corley. 1986 : 375-376) ได้อธิบายถึง จุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่า จุดมุ่งหมายรวมของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงก็คือ การช่วยให้บุคคลแต่ละคนได้พบวิถีทางที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นในการตอบสนองความต้องการของตนเอง กลาสเซอร์ได้เน้นว่า การให้คำปรึกษานั้นจะต้องประกอบไปด้วย การช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาให้เรียนรู้วิถีชีวิตของเขาใหม่อีกครั้งหนึ่ง และช่วยเหลือให้เขามีชีวิตอยู่อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น การช่วยเหลือนี้รวมไปถึงการเผชิญหน้ากับผู้รับคำปรึกษา เพื่อให้เขาได้พิจารณาในสิ่งที่เขากำลังกระทำ กำลังคิดและกำลังรู้สึกเพื่อที่จะคิดหาวิถีทางที่ดีกว่าสำหรับตนเองที่จะปฏิบัติ

ฮานเซน, วอร์เนอร์ และสมิธ (Hansen, Warner and Smith. 1980 : 227) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงว่า เพื่อช่วยให้บุคคลเรียนรู้วิธีการที่จะสนองความต้องการของตนเอง ตระหนักในคุณค่าของตนเองและบุคคลอื่น รู้จักการให้และการรับความรักจากผู้อื่น หัวใจสำคัญของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงก็คือ การช่วยให้สมาชิกในกลุ่มมีความรับผิดชอบ และกล้าเผชิญกับความเป็นจริง

* การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะให้ความสนใจในสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษา มีสติรับรู้และต่อจากนั้นก็ช่วยเหลือเขาให้มีระดับของความรู้ตัวมากยิ่งขึ้น เช่น ผู้รับคำปรึกษาที่รู้ถึงพฤติกรรมที่ไร้ประสิทธิภาพที่ตนปฏิบัติอยู่ เขาต้องเปิดกว้างมากขึ้นที่จะเรียนรู้ทางเลือกอื่น ๆ ในการปฏิบัติ การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงนี้แตกต่างจากการให้คำปรึกษาอื่น ๆ ตรงที่การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเกี่ยวข้องกับ การสอนให้คนอยู่ในโลกด้วยวิถีทางที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น หัวใจของการให้คำปรึกษาก็คือ การช่วยผู้รับคำปรึกษาให้ประเมินความต้องการของเขาว่าสามารถเป็นไปได้จริงหรือไม่ และ การปฏิบัติของเขาสามารถทำให้เขาสามารถสนองตอบความต้องการของตนได้หรือไม่ ผู้รับคำปรึกษาจะเป็นผู้ตัดสินใจว่าสิ่งที่เขากำลังกระทำอยู่นั้นทำให้เขาได้รับในสิ่งที่เขาต้องการหรือไม่ และสิ่งไหนที่สมควรได้รับการเปลี่ยนแปลง ถ้ามีสิ่งที่จะต้องเปลี่ยนแปลง เขาต้องมีความเต็มใจที่จะทำ

1.4.4 ลักษณะบทบาทและหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

วัชร ทรัพย์มี (2533 : 184) ได้สรุปลักษณะและบทบาทของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงดังนี้

1. เป็นผู้ชอบติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่น สนใจบุคคลอื่น ไม่เข้าเก็บตัวอยู่เฉพาะในห้องแนะแนวเท่านั้น
2. เป็นผู้มีความเชื่อว่าการช่วยหาคำปรึกษาเผชิญความจริงเป็นวิธีการช่วยให้บุคคลเรียนรู้วิธีแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. เป็นผู้ที่เต็มใจจะเปิดเผยและอธิบายเรื่องต่าง ๆ กับผู้รับคำปรึกษา ตลอดจนให้ความอบอุ่นเป็นมิตร เปิดเผย มีความจริงใจและมองโลกในแง่ดี
4. ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นคนที่มีความรับผิดชอบในการสนองความต้องการของตนโดยไม่ละเมิดสิทธิของบุคคลอื่น
5. ในการให้ความช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องสร้างสัมพันธภาพอันใกล้ชิดกับผู้รับคำปรึกษา
6. ผู้ให้คำปรึกษาจะสอนวิธีที่ควรประพฤติปฏิบัติแก่ผู้รับคำปรึกษา ด้วยการเป็นตัวแบบให้ หรือโดยการสนทนากันในเรื่องปัญหา ตั้งแต่ช่วงสดประจำวันชีวิตแต่งงาน ศาสนาและประเด็นที่น่าสนใจต่าง ๆ
7. ผู้ให้คำปรึกษากับผู้รับคำปรึกษาจะช่วยกันวางโครงการ เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และสนับสนุนให้ผู้รับบริการมีความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติตามโครงการที่วางไว้โดยไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ ทั้งสิ้น

คมเพชร ฉัตรสุภากุล (2530 : 162-163) ได้อธิบายถึงหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาว่า ผู้ให้คำปรึกษาจะมีลักษณะเป็นครูซักถามคำถามต่าง ๆ มากมายเกี่ยวกับพฤติกรรมปัจจุบันของผู้มีปัญหา คำถามเหล่านี้จะนำไปสู่การรับรู้ถึงพฤติกรรมที่เป็นปัญหา การตัดสินใจคุณค่าของพฤติกรรมของผู้มีปัญหา ตลอดจนการวางแผนชีวิตอย่างมีความรับผิดชอบ การพูดคุยสนทนาของผู้ให้คำปรึกษาจะมีลักษณะของความกระตือรือร้น เขาจะพูดคุยเรื่องต่าง ๆ แม้จะไม่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ปัญหา บางทีจะใช้อารมณ์ขันเข้ามาแทรก แต่ผู้ให้คำปรึกษาจะไม่ใช้คำพูดที่เยาะเย้ยเสียสติผู้มีปัญหา ในกรณีที่ผู้มีปัญหาทำอะไรไม่สำเร็จและพยายามแก้ตัว ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้เทคนิคการเผชิญความจริง เพราะเป็นการไม่ยอมรับข้อแก้ตัว ในการช่วยหาคำปรึกษาให้ผู้มีปัญหาพัฒนา

ความสามารถที่เกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น ๆ ได้นั้น ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องมีลักษณะต่าง ๆ ตามความคิดของกลาสเซอร์ดังต่อไปนี้

1. ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเป็นผู้ที่รับผิดชอบ เป็นผู้ที่มีความอดทน มีความสนใจในสิ่งต่าง ๆ มีความแตกต่างจากคนอื่น ๆ และไวต่อความรู้สึกของผู้มีปัญหา
2. สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้ มีความเต็มใจในการที่จะแข่งขันหรือต่อสู้กับบุคคลอื่น ๆ
3. สามารถสื่อสารความเห็นอกเห็นใจ และการยอมรับกับผู้มีปัญหาเข้าใจได้ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีปัญหาในเรื่องของการมีเอกลักษณ์แห่งตนที่ล้มเหลว หรือผู้ที่อยู่อย่างโดดเดี่ยว
4. สิ่งที่สำคัญประการสุดท้าย คือ สามารถเข้าไปเกี่ยวข้องกับทางอารมณ์กับผู้มีปัญหาได้ แต่จะต้องเป็นไปในลักษณะการช่วยเหลือไม่ใช่ว่าทำลาย

(*) คอร์เลย์ (Corley, 1986 : 376) ได้อธิบายถึงบทบาทและหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงว่า ภาระของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง คือ การเข้าไปเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับผู้รับคำปรึกษา และการพัฒนาสัมพันธ์ภาพกับผู้รับคำปรึกษา ซึ่งการกระทำนี้จะเป็นการวางรากฐานไปสู่กระบวนการของการให้คำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาจะทำหน้าที่ในฐานะครูผู้หนึ่ง ด้วยการเป็นผู้มีความคล่องแคล่วในการให้คำปรึกษา ในการช่วยเหลือผู้รับคำปรึกษาให้กำหนดแผนการปฏิบัติ ในการเสนอให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติตนตามทางเลือกอื่น ๆ รวมทั้งการสอนให้ผู้รับคำปรึกษาปฏิบัติตามกฎเกณฑ์

ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้คำถามพื้นฐานของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงเพื่อถามผู้รับคำปรึกษาดังนี้ "สิ่งที่คุณกำลังเลือกที่จะกระทำนี้สามารถทำให้คุณได้รับสิ่งที่คุณต้องการหรือไม่?" ถ้าผู้รับคำปรึกษาพิจารณาว่าสิ่งที่เขากำลังทำนั้นไม่สามารถตอบสนองความต้องการของเขาได้ ผู้ให้คำปรึกษาต้องแนะนำทางเลือกอื่นในการปฏิบัติ ผู้รับคำปรึกษาอาจจะต้องสอนให้ผู้รับคำปรึกษาเรียนรู้วิธีที่จะสร้างความสำเร็จด้วยการสำนึก และรับผิดชอบในสิ่งที่เขาเองเป็นผู้เลือกด้วย

* ดังนั้นคอร์เลย์ได้กล่าวถึงบทบาทและหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษา ดังนี้

1. จัดหาแบบอย่างของพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบ และแบบอย่างของชีวิตโดยยึดตามพื้นฐานของความสำนึกเฉพาะตน

2. สร้างสายสัมพันธ์ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนความเอาใจใส่และความเคารพ
3. สนใจในกำลังและศักยภาพของแต่ละบุคคลซึ่งจะนำไปสู่ความสำเร็จ
4. สนับสนุนการพิจารณาพฤติกรรมปัจจุบันของผู้ให้คำปรึกษา รวมทั้งการห้ามปรามการแก้ตัวสำหรับพฤติกรรมที่ไม่มีความรับผิดชอบหรือพฤติกรรมที่ไร้ประสิทธิภาพ
5. แนะนำและสนับสนุนกระบวนการประเมินพฤติกรรมตามสภาพความเป็นจริงเพื่อให้บรรลุตามความต้องการ
6. สอนให้ผู้รับคำปรึกษากำหนดแผนการปฏิบัติและดำเนินการตามแผนที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม
7. สร้างโครงสร้างและขอบเขตสำหรับการให้คำปรึกษา
8. ช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาพบวิธีทางที่จะสนองความต้องการของตนเองและปฏิเสธที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาล้มเลิกความตั้งใจอย่างง่ายดาย แม้ว่าผู้รับคำปรึกษาจะเกิดความรู้สึกท้อใจ

จากข้อความที่กล่าวมาพอสรุปได้ว่า ลักษณะ บทบาท และหน้าที่ของผู้ให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงนั้น ควรจะต้องเป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ สามารถตอบสนองความต้องการของตนได้ มีความปรารถนาที่จะช่วยเหลือผู้อื่นอย่างจริงจัง เห็นอกเห็นใจผู้อื่น พร้อมทั้งให้กำลังใจและมองโลกในแง่ดี และในการสื่อสารต้องไม่ใช้คำพูดที่เป็นเยาะเย้ยเสียดยั่วผู้รับคำปรึกษา ในกรณีที่ผู้รับคำปรึกษามิประสบความสำเร็จ แต่ควรส่งเสริมสนับสนุนให้คำแนะนำและกำลังใจ เพื่อให้เขาได้พยายามอีกครั้ง

* 1.4.5 เทคนิคที่ใช้ในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

กลาสเซอร์ (สุดฤทัย มุขยวงศา. 2533 : 16-19; อ้างอิงมาจาก Glasser. 1965) ได้พัฒนาเทคนิคและวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงของเขาจากประสบการณ์ในการบำบัดเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ซึ่งสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ เช่น การให้คำปรึกษา การเรียนการสอน และการใช้ชีวิตประจำวันของคนทั่วไป โดยมีหลักการสำคัญ 8 ประการที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และจะต้องปฏิบัติร่วมกันไปตลอดกระบวนการ ดังนี้

1. การสร้างสัมพันธภาพของการให้คำปรึกษา ด้วยความสัมพันธ์ที่เป็นส่วนตัว ความอบอุ่น ความเข้าใจ ใสใจ ยอมรับ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องสร้างความเชื่อถือของเขาให้ผู้รับคำปรึกษาเห็น โดยการแสดงความผูกพันอย่างจริงใจและห่วงใยต่อเขา มองเขาในทัศนะที่เขาไม่เคยมองตนเองมาก่อนว่าเขาสามารถเปลี่ยนแปลงเป็นบุคคลที่ประสบความสำเร็จ และมีความรับผิดชอบ

2. การเน้นที่พฤติกรรมปัจจุบัน ผู้ให้คำปรึกษาจะชักชวนให้ผู้รับคำปรึกษาพิจารณาพฤติกรรมที่เป็นสาเหตุ หรือส่งเสริมความรู้สึกละเอียด ช่วยให้เขาเรียนรู้ว่าเขามีความสามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเองให้ดีขึ้นได้ ด้วยการควบคุมพฤติกรรมของตนเอง สามารถตัดสินใจเลือกด้วยตนเอง การรับรู้ต่อพฤติกรรมที่ตนเองกำลังทำอยู่เป็นวิธีการที่บุคคลจะพัฒนาภาพพจน์ที่ดีของตนเอง ดังนั้นการเน้นที่พฤติกรรมปัจจุบันจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาพัฒนาทางเลือกใหม่ที่เป็นประโยชน์ต่อตนเองและมีพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองมากขึ้น

3. การประเมินพฤติกรรม เมื่อผู้รับคำปรึกษาได้พิจารณาถึงพฤติกรรมที่เขากระทำอยู่และผลของพฤติกรรมนั้นแล้ว ผู้ให้คำปรึกษาก็จะช่วยให้เขาประเมินว่าพฤติกรรมนั้นกำลังนำเขาไปสู่ความสำเร็จหรือความล้มเหลว สิ่งสำคัญก็คือ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องไม่เป็นผู้ตัดสินพฤติกรรมหรือแสดงทัศนคติในเชิงวิพากษ์วิจารณ์ ในการประเมินพฤติกรรมจะต้องเน้นที่การวิจารณ์เฉพาะพฤติกรรมเท่านั้น ซึ่งเป็นสิ่งที่แก้ไขปรับปรุงได้

4. การพัฒนาแผนการเพื่อเปลี่ยนแปลง หลังจากผู้รับคำปรึกษาได้ประเมินพฤติกรรมของตนเอง และตัดสินใจที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนั้น ๆ ผู้ให้คำปรึกษาจะช่วยเขาในการพิจารณาทางเลือกอื่น ๆ เพื่อหาพฤติกรรมที่สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองได้และช่วยเขาในการวางแผนการเพื่อการเปลี่ยนแปลง โดยการกำหนดเป้าหมายระยะสั้นที่สามารถปฏิบัติได้และมีโอกาสที่จะสำเร็จ การวางแผนปฏิบัติจะต้องมีลักษณะเฉพาะเจาะจงชัดเจน วัดได้ และต้องยืดหยุ่นสามารถปรับได้ตามความเหมาะสม

5. ข้อผูกมัด แผนการที่กำหนดไว้เพื่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมจะดำเนินไปได้ก็ต่อเมื่อผู้รับคำปรึกษาเต็มใจที่จะลงมือปฏิบัติ ในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจึงมีการผูกมัดตนเองที่จะทำตามแผนการโดยให้ผู้รับคำปรึกษาเขียนเป็นรูปแบบของสัญญา เพื่อช่วยให้ตนเองปฏิบัติตามแผนการนั้น ถ้าหากผู้รับคำปรึกษาหลีกเลี่ยง หรือไม่ยินยอมผูกมัดตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาต้องไม่บีบบังคับให้เขาเปลี่ยนใจ แต่จะต้องช่วยให้เขาค้นหาว่าอะไรที่เป็นอุปสรรค

ขัดขวางเขา ผู้รับคำปรึกษาบางคนคิดว่าตนเองไม่สามารถเปลี่ยนแปลง ไม่สามารถทำตามที่ได้ตัดสินใจและยินยอมเป็นคนล้มเหลว ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องช่วยให้เขาพิจารณาผลของการไม่ยอมเปลี่ยนแปลง และแนะนำเขาให้วางแผนการช่วงสั้นที่สามารถปฏิบัติได้ง่าย ๆ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงคือแผนการที่ผู้รับคำปรึกษาผูกมัดตนเองที่จะทำตามจะต้องเป็นเหตุเป็นผลและมีความเป็นไปได้เพราะถ้าไม่สามารถทำตามข้อผูกมัดนั้น ๆ ได้ เขาจะเพิ่มความสับสน และความรู้สึกล้มเหลวมากขึ้น

6. การไม่ยอมรับข้อจำกัด การที่ผู้รับคำปรึกษาพยายามแก้ตัว สิ่งนี้ถือว่าเป็นการหลอกลวงตัวเอง ในกรณีที่ผู้รับคำปรึกษาไม่สามารถทำตามข้อผูกมัดของตนเองได้ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องไม่รับฟังคำแก้ตัวหรือเหตุผลในความล้มเหลว ไม่มีการตำหนิหรือค้นหาข้อผิดพลาด แต่จะต้องแสดงความห่วงใยต่อผู้รับคำปรึกษาอย่างแท้จริง ช่วยเขาให้เห็นความจริงที่ว่า เขาเท่านั้นที่จะเป็นผู้รับผิดชอบต่อการกระทำของตนเอง ให้กำลังใจ ช่วยเขาประเมิน และปรับปรุงแผนการของเขาให้เหมาะสมมากขึ้น

7. ไม่ใช้การลงโทษ เมื่อผู้รับคำปรึกษาไม่สามารถทำตามข้อผูกมัดของตนเอง ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องกระตุ้นให้เขาประเมินตนเองอีกครั้งเพื่อพิจารณาว่าเขายังต้องการที่จะทำตามข้อผูกมัดนั้นหรือไม่

8. การไม่ยอมล้มเลิกความตั้งใจ ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องเชื่อมั่นในตัวผู้รับคำปรึกษาว่าเขาสามารถเปลี่ยนแปลงและพัฒนาพฤติกรรมใหม่ได้ แม้ว่าบางคนอาจจะต้องใช้เวลา นานมาก เพราะบุคคลที่มีเอกลักษณ์ของความล้มเหลว มักจะคิดว่าคนอื่น ๆ ล้มหวังในตัวของเขา และไม่เชื่อว่าพวกเขามีความสามารถที่จะปรับปรุงตนเองได้ ผู้ให้คำปรึกษาต้องเป็นตัวอย่างของการไม่ยอมล้มเลิกความตั้งใจ และผูกพันตนเองที่จะช่วยเหลือและกระตุ้นความรู้สึกมั่นใจในตนเอง เมื่อผู้รับคำปรึกษาเชื่อมั่นว่าผู้ให้คำปรึกษาไม่รู้สึกสิ้นหวังในตัวเขาแล้ว เขาจะไม่รู้สึกโดดเดี่ยว สามารถพัฒนาความเชื่อมั่นในตนเอง และรู้ว่าเขามีความสามารถที่จะแก้ไขปัญหาและเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เขาคิด รู้สึกและกระทำได้

คอร์ลีย์ (Corley. 1986 : 379-383) ได้กล่าวถึงหลักการในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงดังนี้ คือ

1. สำรวจความต้องการและการรับรู้ของผู้รับคำปรึกษา (Exploring Wants, Needs and Perceptions) ผู้ให้คำปรึกษาจะใช้ทักษะในการตั้งคำถามเพื่อกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาได้ตระหนักถึงความต้องการของตนเอง ตลอดจนวิธีการในการตอบสนองความ

ต้องการนั้น ส่วนหนึ่งของการให้คำปรึกษาจะประกอบไปด้วย การสำรวจสภาพต่าง ๆ ของผู้รับคำปรึกษา รวมทั้งการกำหนดพฤติกรรมของตนเองเพื่อให้ความต้องการของเขาใกล้เคียงกับความเป็นจริง ทักษะของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงคือ การไม่วิพากษ์วิจารณ์แต่จะยอมรับผู้รับคำปรึกษาเพื่อให้เขาได้เปิดเผยโลกส่วนตัวของเขา ทำให้ผู้รับคำปรึกษามีโอกาสได้สำรวจชีวิตของเขาในทุก ๆ ด้าน รวมทั้งสิ่งที่เขาต้องการจากครอบครัว เพื่อนและงาน ยิ่งไปกว่านั้นก็คือ เขามีความคาดหวังและต้องการสิ่งใดจากผู้ให้คำปรึกษาและจากตนเอง

การสำรวจนี้ควรจะทำอย่างต่อเนื่อง ตลอดกระบวนการให้คำปรึกษา เพราะสภาพต่าง ๆ ในชีวิตของผู้รับคำปรึกษาอาจมีการเปลี่ยนแปลงไป คำถามที่มีประโยชน์ในการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถหาข้อสรุปได้อย่างแน่นอนว่าอะไรคือสิ่งที่เขาต้องการ ก็คือ "ถ้าคุณเป็นคนที่คุณต้องการจะเป็นได้ คุณจะเป็นคนแบบไหน" "ถ้าคุณสามารถมีในสิ่งที่คุณต้องการจะมีได้ คุณอยากจะมีอะไร" "ครอบครัวของคุณจะเป็นอย่างไร ถ้ายังเผชิญความต้องการของคุณ และของเขาเป็นสิ่งที่เดียวกันพอดี" "คุณคิดว่า คุณจะกำลังทำอะไรอยู่ ถ้าในขณะที่คุณกำลังมีชีวิตอยู่บนเส้นทางที่คุณปรารถนา" ภายหลังการสำรวจเสร็จสิ้นแล้ว ให้ผู้รับคำปรึกษาพิจารณาพฤติกรรมของเขา เพื่อตัดสินใจว่าสิ่งที่เขากำลังกระทำอยู่นี้จะนำเขาไปสู่ความต้องการของเขาได้หรือไม่

2. เฟกัสความสนใจที่พฤติกรรมปัจจุบัน (Focus on Current Behavior)

การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะเน้นที่พฤติกรรมปัจจุบัน และจะสนใจเรื่องราวในอดีตก็เพียงแต่เฉพาะในแง่มุมมองที่ส่งผลกระทบมาถึงพฤติกรรมของผู้รับคำปรึกษาในปัจจุบันเท่านั้น การเฟกัสความสนใจที่พฤติกรรมปัจจุบันนี้ ทำได้โดยการใช้คำถามที่มีกาช้อย่น้อย ๆ สำหรับผู้ให้คำปรึกษาตามทฤษฎีนี้ นั่นคือ "คุณกำลังทำอะไร" แม้ว่าปัญหาหลายปัญหาอาจมีรากฐานมาจากอดีตก็ตามแต่ผู้รับคำปรึกษาก็จำเป็นต้องเรียนรู้วิธีที่จะจัดการกับปัญหาเหล่านั้นในปัจจุบัน ด้วยทางเลือกที่ดีกว่า เพื่อที่จะนำเขาไปสู่ความต้องการได้สำเร็จ กลาสเซอร์ (Glasser, 1989) กล่าวว่า ความล้มเหลวในอดีตจะเป็นเช่นนั้นไม่ใช่สิ่งสำคัญ เพราะไม่ว่าผู้ให้คำปรึกษาหรือผู้รับคำปรึกษาก็ไม่สามารถจะจัดการอะไรกับสิ่งเหล่านั้นได้ สิ่งที่สามารถทำได้ในปัจจุบัน ก็คือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสร้างทางเลือกใหม่ที่น่าพอใจกว่า การนำอดีตมาอภิปรายนั้นสามารถทำได้ในจุดประสงค์ เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้วางแผนสำหรับอนาคตที่ดีขึ้น ภาระของผู้ให้คำปรึกษา ก็คือการมุ่งหน้าที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาจัดการกับสถานการณ์ในปัจจุบันของตนเอง

ในตอนเริ่มต้นของการให้คำปรึกษานั้น จำเป็นจะต้องพูดคุยกับผู้รับคำปรึกษาให้ครอบคลุมเกี่ยวกับชีวิตของเขา การสำรวจนี้จะ เป็นขั้นเริ่มต้นที่จะนำไปสู่การประเมินในขั้นตอนต่อไปว่าสิ่งต่าง ๆ นั้นเขาไปสู่วิถีทางที่พึงประสงค์หรือไม่ ผู้ให้คำปรึกษาทำหน้าที่โดยการถือกระจกตรงหน้าผู้รับคำปรึกษาพร้อมทั้งถามว่า "คุณมองเห็นอะไรเกี่ยวกับตนเองในปัจจุบันและอนาคตบ้าง" การสะท้อนความรู้สึกนี้จะทำให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความกระฉ่างแจ้ง

การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะ เฟ่งความสนใจไปที่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในปัจจุบัน ไม่เพียงแต่การเปลี่ยนทัศนคติและความรู้สึกเท่านั้น แต่มาได้หมายความว่าทัศนคติไม่มีความสำคัญ แต่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นสิ่งที่ทำได้ง่ายกว่าการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และถือว่าเป็นคุณค่าในกระบวนการให้คำปรึกษา แม้ว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงจะมีการกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาอธิบายถึงความรู้สึกอยู่บ้าง ก็เพื่อที่จะเน้นให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความกระฉ่างแจ้งในการกระทำ และผลที่ได้รับจากการกระทำนั้น ผู้ให้คำปรึกษาจะสนับสนุนให้ผู้รับคำปรึกษามีความคิด และการกระทำที่สอดคล้องกับความรู้สึก จุดมุ่งหมายก็คือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเข้าใจในความรับผิดชอบต่อความรู้สึกของตนเอง คำถามที่อาจจะนำมาใช้ถามก็คือ "คุณกำลังทำอะไรอยู่" "ในสัปดาห์ที่ผ่านมา คุณได้ทำอะไรเช่นเดียวกับที่กำลังทำอยู่บ้าง" "ในสัปดาห์ที่ผ่านมาคุณต้องการจะทำอะไรที่ต่างไปจากที่กำลังทำอยู่บ้าง" "อะไรทำให้คุณไม่สามารถทำในสิ่งที่ต้องการทำ" "คุณจะทำอะไรในวันพรุ่งนี้บ้าง"

การฟังผู้รับคำปรึกษาเล่าถึงความรู้สึก สามารถทำได้ในกรณีที่ความรู้สึกนั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เขากำลังทำอยู่ เมื่อผู้รับคำปรึกษาพูดถึงความรู้สึกที่เป็นปัญหา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องสนใจมากกว่าที่จะกระตุ้นให้เขาเปลี่ยนสิ่งที่เขากำลังทำ หรือกำลังคิด การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมุ่งที่จะให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดความตระหนักรู้เกี่ยวกับผลของพฤติกรรมในปัจจุบัน เพราะกระบวนการช่วยเหลือนี้ เป็นการช่วยให้บุคคลได้รับในสิ่งที่เขาต้องการ และเป็นการพัฒนาภาพพจน์ของตนเองให้ดีขึ้นด้วย

3. ำให้ผู้รับคำปรึกษาประเมินพฤติกรรม (Getting Clients to Evaluate Their Behavior) ประเด็นสำคัญของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงก็คือการใช้คำถามเพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้ประเมินค่าพฤติกรรมของตนเองว่า "พฤติกรรมในปัจจุบันของคุณทำให้คุณสมหวังในสิ่งที่ต้องการหรือไม่ และพฤติกรรมนี้จะนำไปสู่วิถีทางที่คุณต้องการหรือไม่"

ทักษะในการตั้งคำถามของผู้ให้คำปรึกษา จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาประเมินพฤติกรรมของตนเองได้ เช่น "สิ่งที่คุณกำลังทำอยู่นี้ ทำให้คุณมีความสุขหรือมีความทุกข์" "สิ่งที่คุณกำลังทำอยู่นี้เป็นสิ่งที่คุณต้องการจะทำหรือไม่" "สิ่งที่คุณกำลังทำอยู่นี้เป็นการขัดต่อกฎระเบียบหรือไม่" "คุณจะให้สัญญาว่าจะปฏิบัติตนอย่างไรในกระบวนการให้คำปรึกษาและจะปฏิบัติตนอย่างไรเพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนเอง" ผู้ให้คำปรึกษาสามารถที่จะกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาดัดสินใจคุณค่าได้ โดยการถามเขาเกี่ยวกับความต้องการ การรับรู้และผลของพฤติกรรมเป็นภาระของผู้ให้คำปรึกษาที่จะเผชิญหน้ากับผู้รับคำปรึกษาเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดจากพฤติกรรมของเขา และทำให้เขาตัดสินใจคุณภาพพฤติกรรมของเขา ถ้าปราศจากการประเมินตนเองนี้ ผู้รับคำปรึกษาจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้

การให้ผู้รับคำปรึกษาประเมินผลอันเกิดจากพฤติกรรมของเขาแต่ละพฤติกรรมเป็นงานหลักในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง กระบวนการประเมินการกระทำ ความคิด ความรู้สึก และผลของการกระทำแต่ละพฤติกรรม จะต้องอยู่ภายในขอบข่ายความรับผิดชอบของผู้รับคำปรึกษา ผู้ให้คำปรึกษาพึงต้องระวังที่จะไม่รับเป็นความรับผิดชอบของตนต่อคำตอบเหล่านั้นของผู้รับคำปรึกษา

ในตอนเริ่มต้นการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงนั้น ผู้ให้คำปรึกษาสามารถที่จะแนะนำผู้รับคำปรึกษาได้บ้างเพื่อช่วยให้เขาได้ตระหนักถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ไม่มีประสิทธิภาพ และในการทำงานร่วมกับผู้รับคำปรึกษาที่อยู่นานภาวะวิกฤต ในบางครั้งก็มีความจำเป็นที่จะต้องแนะนำโดยตรงว่าสิ่งใดควรทำสิ่งใดไม่ควรทำ

ผู้รับคำปรึกษาบางคนยืนยันว่า เขามิมีปัญหาและพฤติกรรมของเขาก็ไม่ได้ ทำให้เขาประสบกับปัญหา ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องระลึกไว้ว่าเขาประหลาดใจไปตามการรับรู้ของเขา การให้คำปรึกษาจะไม่สามารถประสบความสำเร็จได้ นอกเสียจากผู้ให้คำปรึกษาจะสามารถยอมรับว่าสิ่งที่ผู้รับคำปรึกษารับรู้ั้นแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงจากสิ่งที่ผู้ให้คำปรึกษาและผู้ใกล้ชิดผู้รับคำปรึกษารับรู้ ในกรณีเช่นนี้ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องอาศัยทักษะในการตั้งคำถาม ความอดทนเป็นสิ่งสำคัญในกรณีที่พบผู้รับคำปรึกษาที่มีความยุ่งยาก ต้องอาศัยเวลาในการทำให้เขาตระหนักในพฤติกรรมของตนเองว่า ไม่สามารถทำให้เขาได้รับในสิ่งที่เขาต้องการได้ และไม่สามารถนำเขาไปสู่ทิศทางที่เขาต้องการได้

4. การวางแผนและข้อผูกพัน (Planning and Commitment) เมื่อผู้รับคำปรึกษาตัดสินใจได้แล้วว่าอะไรคือสิ่งที่เขาต้องการจะเปลี่ยนแปลง เขาจะต้องเตรียมพร้อมที่จะสำรวจพฤติกรรมทางบวกอื่น ๆ และกำหนดแผนการปฏิบัติ ภายหลังจากแผนได้ถูกกำหนดลง ภายใต้อาสาสมัครหรือระหว่างผู้ให้คำปรึกษาและผู้รับคำปรึกษาแล้ว จะต้องทำข้อผูกพัน เพื่อให้ผู้รับคำปรึกษาได้ปฏิบัติตามแผนที่กำหนดไว้

งานที่สำคัญสำหรับการให้คำปรึกษาก็คือ การช่วยให้ผู้รับคำปรึกษากำหนดแนวทางที่จะตอบสนองความต้องการของตนเอง กระบวนการของการวางแผนตลอดจนการดำเนินการตามแผนการนั้น คือ วิธีที่ผู้รับคำปรึกษาควบคุมชีวิตของตนเอง วิธีนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดที่ได้เตรียมการให้ผู้รับคำปรึกษาได้รับข้อมูลใหม่ และช่วยให้เขาได้ค้นพบทางเลือกใหม่ที่มีประสิทธิภาพที่สามารถตอบสนองความต้องการของเขาได้ จุดมุ่งหมายของการวางแผนคือ การเตรียมการเพื่อประสบการณ์แห่งความสำเร็จในระยะนี้ ผู้ให้คำปรึกษาจะกระตุ้นให้ผู้รับคำปรึกษาได้คำนึงถึงความรับผิดชอบในการเลือกและการปฏิบัติของตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อเตือนให้ผู้รับคำปรึกษาระลึกว่าไม่มีผู้ใดในโลกที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเขาหรือมีชีวิตรออยู่เพื่อเขา

ลักษณะของการวางแผนมีลักษณะดังนี้

1. แผนนั้นควรจะอยู่ภายใต้ขอบเขตของความสามารถ ของผู้รับคำปรึกษาแต่ละคน ผู้ให้คำปรึกษาจะต้องช่วยให้แผนนั้นมีความสัมพันธ์กับความต้องการที่จะตอบสนองของเขา
2. แผนที่ดีจะต้องเข้าใจง่าย แม้ว่าผู้รับคำปรึกษาจะต้องการแผนที่มีความเฉพาะเจาะจงเห็นได้ชัดเจน ประเมินผลได้ก็ควรที่จะมีการยืดหยุ่นและ เปิดโอกาสให้เปลี่ยนแปลงแก้ไขได้
3. แผนนั้นควรเป็นแผนที่สามารถปฏิบัติได้จริง ผู้ให้คำปรึกษาสามารถช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเห็นว่าแม้จะเป็นเพียงแผนเล็ก ๆ แต่ก็ช่วยให้เขาเปลี่ยนแปลงไปตามที่ต้องการได้อย่างมีขั้นตอน
4. แผนนั้นควรจะมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่ดีและกำหนดสิ่งให้ผู้รับคำปรึกษามีความเต็มใจที่จะทำ
5. ผู้ให้คำปรึกษาควรกระตุ้นผู้รับคำปรึกษาให้ปฏิบัติตามแผน โดยไม่ต้องขึ้นอยู่กับผู้ใด แผนที่สร้างขึ้นมาโดยขึ้นอยู่กับผู้อื่นเปรียบเหมือนเรือที่ไม่อาจแล่นได้เอง หากต้องอาศัยความเมตตาจากมหาสมุทรนั่นเอง

6. แผนที่มีประสิทธิภาพคือ แผนที่จะต้องทำซ้ำได้เหมาะสมที่จะใช้ปฏิบัติได้ทุกวัน

7. แผนนั้นควรเป็นแผนที่สามารถจะปฏิบัติได้นานเท่าที่ต้องการให้ผู้รับศึกษาสามารถถามผู้รับศึกษาได้ว่า "วันนี้คุณตั้งใจที่จะทำอะไรเพื่อเป็นการเริ่มต้นในการเปลี่ยนแปลงชีวิตคุณ" "คุณพูดว่าคุณอยากจะหยุดความเศร้าโศกเสียใจ แล้วตอนนี้คุณกำลังทำอะไรเพื่อที่จะบรรลุเป้าหมายนั้น"

8. แผนที่มีประสิทธิภาพจะต้องเกี่ยวข้องกับกิจกรรม เช่น ผู้รับศึกษาวางแผนต่าง ๆ ดังนี้ ทำงาน เขียนจดหมายถึงเพื่อน ฝึกโยคะ สละเวลาสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมงเพื่อทำงานอาสาสมัคร ฯลฯ

9. ก่อนที่ผู้รับศึกษาจะปฏิบัติตามแผนนั้น ควรให้เขาประเมินแผนที่กำหนดไว้ว่า สามารถปฏิบัติได้จริงหรือไม่ มีความสัมพันธ์กับความต้องการของเขาหรือไม่ และภายหลังจากการนำแผนไปปฏิบัติจริงแล้ว การนำแผนมาประเมินใหม่อีกครั้งหนึ่งก็ยังคงเป็นประโยชน์ ผู้ให้คำปรึกษาจำเป็นต้องถามผู้รับศึกษาว่า "แผนของคุณสามารถช่วยคุณได้หรือไม่" ถ้าหากแผนนั้นใช้ไม่ได้แล้วจะต้องมีการกลับไปประเมินใหม่และพิจารณาทางเลือกใหม่

10. เพื่อที่จะให้ผู้รับศึกษาผูกพันตนเองกับแผนปฏิบัติที่ตนเองกำหนดไว้ ดังนั้นจะต้องให้เขาเขียนข้อผูกพันด้วย เพื่อความตั้งใจที่จะปฏิบัติตามแผนแต่ละแผนที่วางไว้จะมีความหมาย ถ้าหากปราศจากข้อผูกพันของผู้รับศึกษาที่จะปฏิบัติตาม

กลวิธีและเทคนิคในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่กล่าวมาข้างต้นนั้นมีจุดมุ่งหมายหลัก เพื่อให้ผู้รับศึกษาสามารถนำตนเองได้ มีความรับผิดชอบ และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นไปในทางที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของตนเอง

★ เทคนิคพิเศษในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

← คอร์ลีย์ (Corley, 1986 : 383-385) ได้อธิบายถึงเทคนิคพิเศษในการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงดังนี้

1. ศิลปะในการตั้งคำถามด้วยความชำนาญ

เพราะเหตุว่าการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงใช้การตั้งคำถามในระดับที่มากกว่าการให้คำปรึกษาอื่น ๆ ผู้ให้คำปรึกษาจึงมีความจำเป็นต้องพัฒนาทักษะในการตั้งคำถามให้กว้างขวาง วัตถุประสงค์หลัก 4 ประการของการใช้คำถามก็คือ เพื่อเข้าไปสู่โลกส่วนตัวของ

ผู้รับคำปรึกษา เพื่อรวบรวมข้อมูล เพื่อให้ข้อมูล และเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถควบคุมวิถีชีวิตของเขาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

มักพบว่าผู้ให้คำปรึกษานำการตั้งคำถามไปใช้อย่างไม่ถูกต้อง โดยเฉพาะผู้ให้คำปรึกษาที่ขาดประสบการณ์ คำถามบิดถูกนำมาใช้มากเกินไปและมักส่งผลให้เกิดการรำลึกโลกปกป้องตนเอง ส่วนคำถามเปิดที่ใช้อย่างถูกต้องจึงจะสามารถทำให้ผู้รับคำปรึกษาได้คิดทบทวนเกี่ยวกับสิ่งที่เขาต้องการ และได้ประเมินพฤติกรรมของตนเองว่าสามารถนำเขาไปสู่ทิศทางที่ต้องการหรือไม่

2. เทคนิคการช่วยตนเองในโปรแกรมการพัฒนาตนเอง

โปรแกรมการพัฒนาตนเองนี้เป็นการช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้พิจารณาเกี่ยวกับการตอบสนองความต้องการเท่า ๆ กับการพิจารณาพฤติกรรมที่กำหนดไว้เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลง "การเปลี่ยนแปลง" นั้นรวมถึง "การกระทำพฤติกรรม" แทนที่ "การยกเลิกพฤติกรรม" และ "พฤติกรรมที่พึงประสงค์" แทนที่ "พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์"

ในการปฐมนิเทศนั้น ผู้ให้คำปรึกษาสามารถใช้คำถามเหล่านี้ เพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาได้ประเมินความต้องการของตนเอง "คุณต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของคุณจริง ๆ หรือไม่ ?" "ถ้าในตอนนี้คุณมีในสิ่งที่ต้องการ คุณลองจินตนาการดูว่าชีวิตของคุณจะแตกต่างไปอย่างไร ?" "อะไรคือสิ่งที่คุณต้องการที่ดูเหมือนว่าคุณจะไม่ได้รับสิ่งนั้นจากชีวิตของคุณ ?" "คุณคิดว่าอะไรที่ยับยั้งคุณไม่ให้เปลี่ยนแปลงไปตามที่คุณอยากจะเป็น ?" และคำถามต่อไปนี้จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เขากำลังกระทำอยู่ "ลองบรรยายถึงช่วงเวลาที่คุณรู้สึกถึงความสำเร็จ และบอกด้วยว่า ช่วงเวลานั้นคุณกำลังทำอะไรอยู่ ?" "ถ้าคุณมีเวลาเหลืออีกเพียงปีเดียวที่จะมีชีวิตอยู่ คุณอยากจะทำอะไรที่แตกต่างไปจากที่เป็นอยู่บ้าง ?"

คำถามเหล่านี้จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาพุ่งความสนใจไปยังสิ่งที่กำลังกระทำ กำลังคิด และกำลังรู้สึก ยุทธวิธีในการตั้งคำถามนี้จะมีประสิทธิภาพในการทำให้ผู้รับคำปรึกษาได้พิจารณาทางเลือกใหม่ ซึ่งจะนำมาแทนที่ความล้มเหลว แทนการยึดติดอยู่กับพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และผู้รับคำปรึกษาจะสามารถพัฒนาพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้

3. การใช้อารมณ์ขัน

การใช้อารมณ์ขันอย่างมีประสิทธิภาพจะต้องใช้อย่างเหมาะสมและถูกจังหวะ อารมณ์ขันในกระบวนการให้คำปรึกษานั้นจะต้องใช้ถ้อยคำที่เหมาะสมและต้องช่วยให้ผู้รับคำปรึกษา

สามารถมองสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น อารมณ์ขันที่ใช้จะต้องไม่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้ง การเยาะเย้ย หรือขาดความเคารพ

ในทางตรงกันข้าม การใช้อารมณ์ขันก่อให้เกิดอันตรายได้ในกรณีที่ไปกระทบ กับปัญหาของผู้รับคำปรึกษา ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองภายในจิตใจของผู้รับคำปรึกษา และการทำ ให้ผู้รับคำปรึกษารู้สึกไม่พอใจ

อารมณ์ขันที่กระทบกับความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของผู้รับคำปรึกษา ด้วยการ ทำให้ผู้รับคำปรึกษารู้สึกว่าตนเองน่ารังเกียจและรู้สึกอับอายนั้นเป็นการใช้อย่างไม่เหมาะสม และ เป็นการกระทำที่ผิดไปจากจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษา

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเทคนิคต่าง ๆ มาใช้ในการให้คำปรึกษา ดังนี้ คือ การตั้งคำถาม การให้ข้อมูล การตีความหมาย และการให้กำลังใจ

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

1.5.1 งานวิจัยต่างประเทศ

แอบบ๊อท (Abbott. 1983 : A ; 1989) ได้ทำการศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม โดยใช้เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงต่อความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองของเด็กพิการเกรด 6, 7 และ 8 กลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กพิการจำนวน 20 คน ซึ่งเป็น ผู้ที่มีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองต่ำ ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษามี ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองสูงขึ้น

ฮาร์ท (Hart. 1986 : A ; 2599) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้ เทคนิคการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมของนักเรียนระดับประถมศึกษาที่อยู่ใน สภาพแวดล้อมทางการเรียนต่างกัน ในการศึกษาครั้งนี้มุ่งที่จะปรับปรุงพฤติกรรมการทำงาน การมี ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน และการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนของนักเรียนที่เรียนกับครูโดยตรงกับ นักเรียนที่ทำงานในห้องทำงานอิสระ โดยคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมที่มีปัญหา เช่น คือด้าน ก้าวร้าว ไม่ทำงานตามที่มอบหมาย หนีเรียน ผลการศึกษาพบว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญ ความจริงสามารถเพิ่มพฤติกรรมการทำงานของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มได้ ส่วนการมีปฏิสัมพันธ์กับ เพื่อน และการมีปฏิสัมพันธ์กับครูนั้นไม่ปรากฏว่ามีการเปลี่ยนแปลงให้เห็นอย่างชัดเจน

ฮาร์ริส (Harris. 1993 : A ; 1992) ได้ศึกษาผลของการบำบัดแบบเผชิญความจริง เพื่อทำนายพฤติกรรมด้านความรับผิดชอบของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่ได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 27 คน โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ 1 ใช้วิธีบำบัดแบบเผชิญความจริง กลุ่มที่ 2 ควบคุมโดยใช้วิธีการให้ความรู้ ในการศึกษาวิจัยผู้วิจัยได้กำหนดตัวทำนายพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบ ได้แก่ ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง การควบคุมตนเอง และการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ หลังการทดลองพบว่า นักเรียนที่ได้รับการบำบัดแบบเผชิญความจริงมีความรู้สึกมีคุณค่าในตนเองสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ นักเรียนที่ได้รับการบำบัดแบบเผชิญความจริงยังสามารถแยกแยะได้ว่า พฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่มีความรับผิดชอบ และพฤติกรรมใดเป็นพฤติกรรมที่ขาดความรับผิดชอบ

1.5.2 งานวิจัยในประเทศ

สุดฤทัย มุขยวงศา (2533 : 46) ได้ศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดแบบเผชิญความจริงที่มีต่อนิสัย และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้ผ่านประสบการณ์ของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดแบบเผชิญความจริงสามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม มีนิสัยและทัศนคติในการเรียนที่ดีขึ้นกว่าเดิม

จันทร์รัตน์ ยี่รัฐศิริ (2536 : 64) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมไม่ตั้งใจเรียนลดลง

ลักขณา โสภกา (2537 : 62) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริง ที่มีต่อความรับผิดชอบด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมความรับผิดชอบด้านการเรียนสูงขึ้น

วัชรินทร์ แยมโสภี (2538 : 78) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

สามารถพัฒนาวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของตนเองได้ และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง สามารถพัฒนาวิสัยทัศน์ตนเองด้านการเรียนของตนเองได้เช่นกัน

อุษณีย์ ทองสพธรรม (2538 : 67) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อลดความวิตกกังวลในการสอบเพื่อศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงสามารถลดความวิตกกังวลในการสอบเพื่อศึกษาต่อของนักเรียนได้

จากผลการวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศจะเห็นได้ว่าการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง สามารถปรับเปลี่ยนพัฒนาความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมของบุคคลให้เหมาะสมได้ โดยเฉพาะสามารถนำมาใช้แก้ปัญหาความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการเรียนได้ ผู้วิจัยจึงคาดว่ากรให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงสามารถลดพฤติกรรมกรเรียนของนักเรียนได้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมกรเรียน

2.1 ความหมายและลักษณะของพฤติกรรมกรเรียน

แครนตัน และบาร์คเลย์ (Cranston and Barcley. 1985 : 136) ได้ให้ความเห็นว่า พฤติกรรมในการเรียนของผู้เรียนและเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียน การสอน ผู้สอน และสัมพันธภาพกับเพื่อน หมายถึง วิธีการเรียนของผู้เรียนที่ตอบสนองต่อสิ่งเร้า ขณะนั้นนั่นเอง

สุมานิน รุ่งเรืองธรรม (2522 : 33) ได้สรุปว่า พฤติกรรมในการเรียนของผู้เรียนมีจุดมุ่งหมาย เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้ผู้เรียนมีความเจริญสูงสุด โดยผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าพฤติกรรมกรเรียนของผู้เรียนก็คือ สิ่งทีบุคคลกระทำขณะที่เรียนนั่นเอง

ธีรยุทธ์ เสนีวงศ์ ณ อยุธยา (2525 : 33) ได้อธิบายความหมายและลักษณะของพฤติกรรมกรเรียนพอสรุปได้ว่า พฤติกรรมกรเรียน หมายถึง การกระทำหรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกเพื่อมุ่งพัฒนาในด้านความรู้ เจตคติและทักษะตามจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ในวิชาต่าง ๆ

โรสภา ขุทธิกุลชัย (2528 : 111) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมเพิ่มเติมว่านอกจากพฤติกรรมกรเรียนจะหมายถึง การกระทำ หรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกในการเรียนแล้ว พฤติกรรมกรเรียนยังหมายถึง การตอบสนองหรือปฏิกิริยาที่นักเรียนมีต่อประสบการณ์ สิ่งแวดล้อม

ในขณะที่เรียนด้วย ดังนั้นพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของนักเรียน เป็นสำคัญ

จากข้อความข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียน หมายถึง การกระทำหรือกิจกรรมที่นักเรียนแสดงออก ต่อการเรียน เพื่อพัฒนาความรู้ เจตคติและทักษะให้บรรลุจุดมุ่งหมาย ที่กำหนดไว้ในวิชาต่าง ๆ

2.2 ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน

เอนกกุล กรีนสง (2520 : 43-50) ได้เน้นให้เห็นถึงความสำคัญของวิธีเรียนของนักเรียน ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนว่า นักเรียนจะบรรลุจุดมุ่งหมายในการเรียนที่ดีนั้นจะต้องมีวิธีการเรียนที่ถูกต้อง โดยวิธีการเรียนนั้นองค์ประกอบที่นักเรียนจะต้องให้ความสนใจคือ การฝึกฝน การรู้ผลงาน การแบ่งบทเรียนเป็นตอน ๆ การใช้ประสาทรับรู้ช่วยในการเรียน เครื่องล่อใจซึ่งหมายถึง สิ่งของหรือสถานการณ์ที่ทำให้เกิดแรงจูงใจให้ทำกิจกรรมหรือแสดงพฤติกรรม และความเอาใจใส่ต่อการเรียน

สังัด อุทรานันท์ (2525 : 42) ได้อธิบายเพิ่มเติมว่า องค์ประกอบของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนนั้น นอกเหนือจากวิธีการเรียนแล้ว ลักษณะของการเรียน อัตราการเรียนของผู้เรียนก็มีส่วนสำคัญเช่นกัน

รุ่งทิวา จักรกร (2521 : 21) ได้กล่าวไว้พอสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียนประกอบด้วย

1. ลักษณะของผู้เรียนซึ่งได้แก่ ความพร้อม ความต้องการที่จะเรียนรู้ ความสามารถในการรับรู้ อารมณ์ที่อยากจะเรียนรู้ ความสามารถในการจำสิ่งที่เรียนรู้แล้ว ระดับเข้าใจปัญหา เจตคติต่อการเรียนรู้ และสุขภาพจิต

2. ลักษณะของที่จะเรียนรู้ สิ่งที่จะเรียนรู้อาจแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ

2.1 บทเรียน ได้แก่ เนื้อหาสาระหรือเรื่องราวที่จะเรียน โดยลักษณะของบทเรียนที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ คือ ความสั้น-ยาวของบทเรียน ความยาก-ง่ายของบทเรียน เป็นต้น

2.2 สื่อประกอบการเรียน ได้แก่ สื่อสารการเรียนต่าง ๆ ที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่ายขึ้นเร็วขึ้นเช่น หนังสือ รูปภาพ แผนภูมิ สไลด์ ภาพยนตร์และอื่น ๆ โดยลักษณะ

ของสื่อประกอบของบทเรียนที่มีผลต่อประสิทธิภาพในการเรียนรู้ ได้แก่ ความชัดเจน ความซับซ้อน และความเหมาะสมของสื่อ

3. วิธีการเรียนรู้ การเรียนรู้ของบุคคลอาจแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1 การเรียนรู้ด้วยตนเอง

3.2 การเรียนรู้โดยมีครูสอน

4. แรงจูงใจในการเรียน จะเป็นสิ่งที่กระตุ้น หรือ แรงดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมทางการเรียนรู้ออกมา ความต้องการอยากรู้ อยากพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้า มีความพึงพอใจที่จะเรียน มีเจตคติที่ดีต่อบทเรียน ต่อครูผู้สอน ย่อมก่อให้เกิดผลการเรียนที่น่าพอใจ

กล่าวโดยสรุปก็คือ ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการณ์การเรียนของนักเรียนนั้น ประกอบด้วยลักษณะของนักเรียน ลักษณะของสิ่งที่จะเรียนรู้ แรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน และวิธีการเรียนรู้ ซึ่งปัจจัยที่กล่าวมาข้างต้นนี้ จะส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนตามความมุ่งหวัง ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับนักเรียนเป็นสำคัญ

2.3 พฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ทอ สวัสดิพาณิชย์ (2525 : 2) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนหรือวิธีเรียนที่ดีขึ้นว่า เป็นสิ่งที่ปฏิบัติตามได้ยากในตอนต้น แต่ถ้าปฏิบัติติดต่อกันเป็นเวลานานพอสมควรแล้ว วิธีเรียนนั้นก็จะเป็นนิสัยประจำตัว ซึ่งพฤติกรรมการเรียนที่ดี ได้แก่ การแบ่งเวลาสำหรับศึกษาไว้เป็นสัดส่วน เมื่อถึงเวลาเรียนก็เรียน ตั้งอกตั้งใจเรียนพยายามรักษาเวลา และทำตามตารางเวลาที่กำหนดไว้ให้ได้ทุกวันหาสถานที่ต้องศึกษาที่เหมาะสม บังคับใจให้แน่วแน่ต่อการเรียน และทำงานต้องทำให้สำเร็จ กำหนดงานที่จะทำไว้ให้เหมาะสมกับความสามารถ

วัชร บุรณสิงห์ (2526 : 48-54) ได้อธิบายเพิ่มเติมสรุปได้ว่า การจัดสรรเวลาในการศึกษาถือได้ว่าเป็นเทคนิคที่สำคัญ อันจะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนให้ได้ผลดีขึ้นประการหนึ่ง กล่าวคือ ผู้เรียนจะต้องมีการทำตารางเวลาสำหรับศึกษาของตนเอง เพื่อจะได้ทำรายการสิ่งที่จะต้องทำตามลำดับความสำคัญก่อน หลัง และเวลาในการพักผ่อนให้พอเหมาะ พร้อมทั้งมีวิธีการอ่านให้ถูกต้อง เหมาะสม

สุนทรี พิริยกิจ (2527 : 19) ได้กล่าวถึงการปฏิบัติตนเองเรียนในห้องเรียน เพื่อให้มีผลสัมฤทธิ์การเรียนที่ดีว่า ผู้เรียนควรปฏิบัติตามหลักการสอนในพระพุทธศาสนาในเรื่องของ

หัวจันกับราชย์ ดังนี้คือ สุ แปลว่า ฟัง ต้องฟังด้วยอาการตื่นตัวอยู่เสมอ จิ แปลว่า คิด เมื่อฟังอธิบายของครูก็นำมาคิดหาเหตุผลพร้อมทั้งจดพร้อมกันไปในช่วงมึง บุ แปลว่า ไตร่ตรอง เมื่อไตร่ตรองแล้วถ้าหากสงสัยต้องขจัดข้อสงสัยให้ได้จึงจะได้ข้อเท็จจริง ลิ แปลว่า เขียน (จด) หลังจากคิดไตร่ตรองแยกแยะเนื้อหาแล้วให้จดแบบย่อไว้ ส่วนการปฏิบัติตนนอกห้องเรียนนั้นควรทำตารางสำหรับตนเอง เลือกสถานที่ดูหนังสือ และแสงสว่างให้เพียงพอ

ภิญญ สาทร (2531 : 5-16) ได้เสนอแนะวิธีเรียนได้แก่ดังนี้

1. การปฏิบัติตัวในห้องเรียนที่โรงเรียน ขณะที่ครู อาจารย์กำลังสอนในชั้นเรียน นักเรียนไม่ควรพูดคุยกัน แต่ให้ความสนใจเฉพาะสิ่งที่ครูสอนเท่านั้น ตอนใดฟังครูอธิบายไม่ทันหรือไม่เข้าใจแจ่มแจ้งควรยกมือทันที ขณะฟังหรือจดคำอธิบายของครู บางทีจดไม่ทันควรเว้นที่จดไว้ภายหลังแต่รีบจดในสิ่งที่ครูกำลังพูดอยู่ ลักษณะของการจดควรจดจากความเข้าใจของนักเรียนเอง ไม่จดทุกคำพูดของอาจารย์

2. การปฏิบัติตัวนอกห้องเรียน

2.1 ขยันทำแบบฝึกหัดที่ครูสั่ง หรือลองทบทวนดูเองในสิ่งที่เรียนมาแล้วในชั้นเรียน

2.2 ทบทวนเรื่องที่เรียนมาแล้ว

2.3 ควรทำตารางเวลาส่วนตัวประจำสัปดาห์เอาไว้ว่าเวลาไหนจะทำอะไร

แมดดอกซ์ (Maddox. 1965 : 9) ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของพฤติกรรมการเรียนว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ได้ขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคล และการทำงานหนักเท่านั้น แต่ยังขึ้นอยู่กับวิธีเรียนที่มีประสิทธิภาพด้วย เพราะมักปรากฏว่านักเรียนที่มีสติปัญญาสูง หลายคนสอบตกหรือทำคะแนนสอบได้น้อยกว่าผู้ที่มีสติปัญญาและความถนัดทางการเรียนปานกลางหรือต่ำ ซึ่งความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์การเรียนของแต่ละคน นอกจากจะขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา และความสามารถทางสมองร้อยละ 50-60 แล้วยังขึ้นอยู่กับความพยายาม และวิธีการศึกษาอย่าง มีประสิทธิภาพร้อยละ 30-40 และได้เพิ่มเติมอีกว่า พฤติกรรมการเรียนหรือวิธีการเรียนที่มีประสิทธิภาพนั้น เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน กล่าวคือ นักเรียนที่เรียนดีนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดมาก แต่ต้องเป็นคนที่ต้องรู้จักใช้เวลา ต้องรู้จักวิธีเรียน วิธีทำงานให้ได้ผลดี

บราวน์แมน (วิชัย วงษ์ใหญ่. 2526 : 19; อ้างอิงมาจากBrownman. 1965 : 8) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการเรียน สรุปได้ว่าวิธีการเรียนของนักเรียน หรือ พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เจตคติของนักเรียนต่อครูผู้สอนสิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ อันจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน นอกจากนี้ เมเกอร์ (Mager, 1962 : 8) ยังได้เสนอแนะว่า จุดมุ่งหมายของการสอนที่ดีควรระบุถึงพฤติกรรมของผู้เรียนที่ผู้สอนปรารถนา ให้เกิดขึ้นอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากการเรียนการสอน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กัน การที่นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดี คือ รู้จักจัดสรรเวลาให้เป็นประโยชน์ และปฏิบัติตัวในห้องเรียนอย่างเหมาะสม มีความตั้งใจฟังสิ่งที่ครูสอน คิดไตร่ตรองตามคำพูดของครู ชักถามเมื่อไม่เข้าใจ และจดบันทึกในสิ่งที่ได้เรียนรู้ วิธีการเหล่านี้จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนให้สูงขึ้น และอีกประการหนึ่งนักเรียนต้องมีเจตคติที่ดีต่อครูผู้สอนด้วย

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน

2.4.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ไดเนอร์ (Diener. 1970 : 396-400.) ได้ศึกษาความคล้ายคลึง และความแตกต่างระหว่างนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็น นิสิตชั้นปีที่ 2 , 3 และ 4 จำนวน 138 คน ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีพฤติกรรมการเรียนต่างกันคือ นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีพฤติกรรมในการเรียนดีกว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

กวงสิน และแมคเคียชี (ละเมียด วิเศษสิงห์. 2538 : 36; อ้างอิงมาจาก Guanglin and Mckeachie. 1970 : 306-309) ได้ศึกษาสาเหตุของความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ของการเรียนสูงและต่ำ ตัวอย่างประชากรที่ใช้เป็น นิสิตที่เรียนวิชาจิตวิทยาเบื้องต้นในปีการศึกษา 1961 และ 1963 ผลการศึกษาพบว่าความแตกต่างด้านความสามารถเป็นสาเหตุที่ทำให้ นิสิตทั้ง 2 กลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน และนิสิตที่มีพฤติกรรมการเรียนดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีด้วย

บริกส์ โทซี และมาร์เลย์ (Briggs Tosi and Marlay 1971 : 347 -350) ได้ศึกษาและทดลองให้เห็นว่า พฤติกรรมในการเรียนเป็นสิ่งที่สามารถปรับปรุงได้ โดย

การสอนเทคนิคการเรียนรู้และจัดสภาพการเรียนรู้การสอนให้เป็นที่พอใจ ดังตัวอย่างประชากรเป็น นิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 20 คน กระจายแบ่งออกเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ซึ่งกลุ่มทดลองจะได้รับ เทคนิคการเรียนรู้ และสร้างกระบวนการเพื่อให้นิสิตพอใจในสภาพการเรียนรู้ ผลการวิจัยปรากฏว่า กลุ่มทดลองจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม แสดงว่าพฤติกรรมการเรียน ถ้าได้รับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดีขึ้นด้วย

2.4.2 งานวิจัยในประเทศ

เนาวพร เมฆรักษาวนิช (2514 : 65-66) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง พฤติกรรมการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตัวอย่างประชากรเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 แผนกวิทยาศาสตร์ จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ธาริณี เจียรวัฒนะ (2531 : ง) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนการสอน วิทยาศาสตร์ที่มีส่วนส่งเสริมผลสำเร็จในการเรียนวิทยาศาสตร์ ตามการรับรู้ของนักเรียนที่มี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์สูง ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนในระดับชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนคณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิทยาศาสตร์ สูงจำนวน 283 คน ผลการวิจัย พบว่า พฤติกรรมของนักเรียนที่มีส่วนส่งเสริมการเรียนในระดับ มากที่สุด คือ การตั้งใจเรียนเสมอ การติดตามเรื่องที่เรียนเสมอ การทำการบ้านด้วยตนเอง และพฤติกรรมการสอนของครูมีส่วนส่งเสริมการเรียนในระดับมากที่สุด คือ การให้เนื้อหาที่ชัดเจน การเฉลยข้อสอบเพื่อให้นักเรียนรู้จุดบกพร่องของตนเองทุกครั้ง การให้การบ้าน แบบฝึกหัด หรือ แบบทดสอบเสมอ ครูมีความรู้ลึกที่ต่อนักเรียนเสมอ ครูเข้าใจปัญหาและความรู้สึกของนักเรียน การสร้างบรรยากาศที่ดีในชั้นเรียนครูมีอารมณ์มั่นคง แก้ปัญหาโดยเข้าใจเหตุผล ใจกว้างและรอบอ้อม อารี ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พฤติกรรม ในการเรียนเป็นตัวแปรหนึ่งที่สามารถชี้ทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนสูงมีพฤติกรรมการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเมื่อนักเรียน ได้ปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมการเรียนให้ดีขึ้นแล้ว จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดีขึ้นด้วย

จากผลงานวิจัยทั้งต่างประเทศและในประเทศพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนจะสูงหรือต่ำ ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน กล่าวคือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีพฤติกรรมในการเรียนดีกว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และเมื่อนักเรียนได้ปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมการเรียนให้ดีขึ้นแล้ว จะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้นด้วย ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงในประเทศไทยปรากฏว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงสามารถปรับเปลี่ยน พัฒนาพฤติกรรมของบุคคลที่ไม่พึงประสงค์ให้เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ได้ ผู้วิจัยจึงคาดว่า การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนได้

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

3.1 ความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกต

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2528 : 8) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่า หมายถึง การเฝ้าดูอย่างมีจุดมุ่งหมาย

ม่วงพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 35) กล่าวว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาอบรมพฤติกรรมและตามหลักพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตต้องเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก กระทำ หรือตอบโต้ต่อสิ่งเร้า หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง และจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ นับได้ ได้ยินได้ และวัดได้

สำหรับจุดมุ่งหมายของการสังเกตนั้นได้มีผู้กล่าวไว้ในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

ม่วงพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 35) ได้กล่าวว่า เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาแล้วนำข้อมูลที่รวบรวมไว้นั้นไปวิเคราะห์ต่อไป เพื่อจะได้ทราบว่าพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

สมรภรณ์ เอี่ยมสุภานิต (2524 : 264) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการสังเกตนั้น เพื่อทำให้นักครูได้ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data) ของพฤติกรรมที่ต้องการจะเปลี่ยนแปลงและช่วยให้นักครูสามารถตัดสินใจได้อย่างถูกต้องว่าควรจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใด

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527 : 32) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการสังเกตที่ใช้ในการแนะแนวไว้ดังนี้คือ

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อเท็จจริงนี้อาจได้เป็นครั้งแรก หรือ อาจได้เพื่อเพิ่มเติมข้อมูลรายละเอียดซึ่งเคยได้รับคำบอกเล่าจากผู้อื่น
2. เพื่อเข้าหาพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ถูกสังเกตว่ามีลักษณะปกติ หรือไม่ เพื่อใช้ประกอบการแนะนำบุคคลให้เป็นบุคคลดีมีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป
3. เพื่อค้นหาสาเหตุบางประการ ซึ่งอาจเป็นปัญหาแต่ไม่มีผู้ใดทราบ เพื่อนำมาใช้ในการให้คำปรึกษาและแนะแนวต่อไป
4. เพื่อให้ผู้สังเกตเป็นผู้มีความรอบคอบและไวต่อการมีปฏิกิริยาตอบสนองจากสิ่งแวดล้อม จนเป็นผู้ที่ปรับตัวได้ดีและรวดเร็วในแต่ละสถานการณ์

จากความหมายและจุดมุ่งหมายของการสังเกตที่กล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่าการสังเกตเป็นการเฝ้าดูพฤติกรรมอย่างมีจุดมุ่งหมาย และลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตนั้นจะต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตเห็นได้ นับได้ ใดยืนได้ และวัดได้ เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ต่อไปว่าควรเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมใดและเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

3.2 หลักในการสังเกตพฤติกรรม

สมรภรณ์ เขียมสุภาภิต (2526 : 264) กล่าวถึงหลักในการสังเกตพฤติกรรมว่า ผู้สังเกตพฤติกรรมพึงยึดหลักดังต่อไปนี้

1. เลือกและกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตให้เห็นเด่นชัด พฤติกรรมที่ครูควรจะเลือกเพื่อทำการสังเกตนั้น ควรจะเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากเกณฑ์มาตรฐานของห้องเรียน และครูคิดว่าพฤติกรรมนั้นมีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนการสอนมากที่สุด นอกจากนั้นพฤติกรรมที่สังเกตควรเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ

2. เลือกผู้สังเกตพฤติกรรม ผู้สังเกตสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ด้วยกันคือ

- 2.1 นักเรียนสังเกตตนเองคือ การให้ผู้สังเกตพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของตนเอง

- 2.2 บุคคลอื่นเป็นผู้สังเกต ซึ่งอาจจะเป็นครู เพื่อนครู หรือเพื่อนนักเรียนด้วยกัน เป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม วิธีนี้ค่อนข้างที่จะให้ข้อมูลใกล้เคียงความเป็นจริงมากกว่าวิธีแรก เพราะว่าผู้สังเกตนั้นมีแนวโน้มที่จะลำเอียงน้อย

กว่าผู้ที่จะต้องการพัฒนาพฤติกรรมเอง อีกทั้งวิธีนี้สามารถที่จะตรวจสอบความเที่ยงตรงระหว่างผู้สังเกตได้โดยการให้ผู้สังเกตมากกว่า 1 คนจับใบ สังเกตพฤติกรรมเดียวกันของคน ๆ เดียวกัน ซึ่งผู้สังเกตพฤติกรรมทั้ง 2 คน สังเกตได้ใกล้เคียงกันหรืออย่างน้อยที่สุดเห็นพ้องต้องกันไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ก็นับได้ว่าข้อมูลที่ได้นั้นมีความเที่ยงตรงสูง

3. เลือกสถานที่ทำการสังเกตพฤติกรรม ในการเลือกสถานที่นั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของครูว่าต้องการพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนในสถานที่ใด อาจจะเป็นห้องเรียนในห้องสมุด หรือบ้านของนักเรียนก็ได้

4. เลือกเวลาที่จะทำการสังเกตพฤติกรรม การเลือกเวลานี้ควรจะเลือกพฤติกรรมที่ต้องการจะสังเกตเกิดขึ้นบ่อยที่สุด และการเลือกเวลานั้นควรจะใช้วิธีการสุ่มเวลาซึ่งหมายความว่า ผู้สังเกตจะไม่ทำการสังเกตพฤติกรรมหนึ่งในเวลาเดียวกันของวันเดียวกัน แต่การสุ่มสังเกตหลาย ๆ เวลาของวันเดียวได้ เช่น ตอนเช้า ตอนบ่าย และตอนก่อนเลิกเรียน เป็นต้น ช่วงการสังเกตโดยการสุ่มเวลานั้นจะทำให้ได้ข้อมูลที่ใกล้เคียงความเป็นจริงมากที่สุด เนื่องจากว่าไม่มีพฤติกรรมใดที่จะเกิดบ่อยในช่วงเวลาเดียวกันตลอดเวลา

5. เลือกแบบบันทึกพฤติกรรมให้เหมาะสม แบบบันทึกพฤติกรรมนั้น ผู้ทำการสังเกตควรจะเป็นผู้สร้างขึ้นเอง และจะต้องไม่สับสน โดยสร้างให้สอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่จะศึกษา ซึ่งพอพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 39 - 44) กล่าวถึงการเลือกแบบสังเกตและแบบบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้ คือ

5.1 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event Sampling) เป็นการเลือกสังเกตเฉพาะพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เท่านั้น โดยเน้นความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่ประสงค์ที่จะศึกษา ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สังเกตนั้น ส่วนพฤติกรรมอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวจะไม่นับมาบันทึก

5.2 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา (Time Sampling) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตแบ่งเวลาออกเป็นช่วง ๆ แล้วนับเฉพาะจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรม ที่ต้องการจะศึกษาและจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เช่น สังเกตพฤติกรรมช่วง 5 นาที ทุก ๆ 6 นาที เป็นเวลา 1 ชั่วโมง เพราะฉะนั้นในเวลา 1 ชั่วโมงจะสังเกตพฤติกรรมได้ 10 ครั้ง และข้อมูลที่ได้จากการสังเกตนี้จะเป็นพฤติกรรมของนักเรียนคนนั้น ๆ ในช่วงเวลานั้น ในการสังเกตแบบสุ่มเวลานี้สามารถสังเกตได้ครั้งละหลาย ๆ คน โดยการสลับช่วงเวลาละ 1 คน เช่น สังเกตพฤติกรรมไม่

ตั้งจากแบบฝึกหัดคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 20 คน และใช้เวลาในการสังเกตช่วงละ 10 วินาที เพราะฉะนั้นในช่วงเวลาที่ 1 จะสังเกตนักเรียนคนที่ 1 ช่วงเวลาที่ 2 สังเกตนักเรียนคนที่ 2 จนครบ 20 คน ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตสามารถแยกเป็นพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน หรือรวมเป็นพฤติกรรมของนักเรียนทั้ง 20 คนได้

นอกจากนี้การสังเกตแบบสุ่มเวลาสามารถสังเกตพฤติกรรมได้หลายประเภทพร้อม ๆ กัน โดยจำแนกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลาว่าเป็นพฤติกรรมใดบ้าง และเพื่อความสะดวกในการบันทึก ควรจะกำหนดรหัสของพฤติกรรมแต่ละประเภทด้วย หากประเภทของพฤติกรรมที่จะสังเกตและบันทึกนั้นมีหลายประเภท

3.3 หลักการบันทึกพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2524 : 267 - 273) ได้กล่าวถึงหลักการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้คือ

1. บันทึกความถี่ของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนดไว้ เช่น การบันทึกจำนวนครั้งที่ ด.ช.สมชาย ยกมือขึ้นเพื่อถามคำถาม และตอบคำถามในชั่วโมงวิทยาศาสตร์ พฤติกรรมที่สามารถบันทึกด้วยความถี่ได้นั้น จะต้องเป็นพฤติกรรมที่ไม่ต่อเนื่อง เวลาของการแสดงพฤติกรรมแต่ละครั้งใกล้เคียงกัน และจะต้องใช้เวลาในการบันทึกงานแต่ละวัน การบันทึกพฤติกรรมแบบความถี่นั้น เพียงแต่ทำรอยคะแนนจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น

2. บันทึกช่วงเวลาของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถจับบันทึกพฤติกรรมได้ทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมต่อเนื่อง หรือไม่ต่อเนื่องก็ตามที่ผู้บันทึกจะต้องกำหนดเวลาที่จะบันทึกให้แน่นอนก่อน เช่น ต้องการจดบันทึกพฤติกรรมการคุยในช่วงเวลา 30 นาทีในวิชาคณิตศาสตร์ก็ต้องแบ่งเวลา 30 นาทีนั้นออกเป็นช่วงเวลานั้น ๆ เท่า ๆ กัน อาจจะเป็นช่วงเวลา 20 วินาที 30 วินาที หรือ 1 นาที ก็ได้ตามแต่ต้องการ ส่วนการบันทึกพฤติกรรมก็จะพิจารณาว่าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นหรือไม่ ถ้าไม่เกิดขึ้นให้ใส่ 0 ลงในช่องเวลานั้น ๆ แต่ถ้าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกนั้นเกิดขึ้นแม้ว่าจะเกิดขึ้นมากกว่า 1 ครั้ง ในช่วงเวลานั้นก็ตามให้นับเวลาเพียง 1 ครั้งเท่านั้น โดยเขียนเลข 1 ลงในช่องเวลาที่เกิดขึ้นนั้น

3. บันทึกระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่จะใช้บันทึกพฤติกรรมที่มีความต่อเนื่องเป็นหลัก วิธีการบันทึกแบบนี้เพียงแต่จำแนกหาค่าจับเวลา แล้วดูว่าพฤติกรรมนั้นใช้เวลานานเท่าใด ทำเช่นนี้เรื่อยไปจนกระทั่งหมดเวลาที่สังเกตพฤติกรรม

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ได้จากสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน ซึ่งใช้เวลาในการสังเกต 2 สัปดาห์ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องตั้งแต่ .80 ขึ้นไป การสังเกตนั้นจึงจะเชื่อถือได้ (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2530 : 46 ; อ้างอิงมาจาก Wright. 1966) โดยวิธีสูตร

$$\text{ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน}}{\text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกตรงกัน} + \text{จำนวนช่วงเวลาที่บันทึกต่างกัน}}$$

3.4 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม

วิธีการเสนอข้อมูลนั้นนิยมเสนอในรูปของกราฟ และนิยมเสนอในรูปของกราฟเส้น ซึ่งในกราฟรูปเดียวนั้นอาจจะเสนอเพียงพฤติกรรมเดียว หรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลคนเดียว หรือของหลาย ๆ บุคคลก็ได้ เพื่อที่จะได้เปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมของหลาย ๆ บุคคล หรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียวในการสร้างโปรแกรม เพื่อจะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน เส้นกราฟนี้จะแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมได้อย่างชัดเจนอีกด้วย การเสนอข้อมูลด้วยกราฟนั้น จะต้องบอกถึงพฤติกรรมที่สังเกต วันเวลาที่สังเกต อีกทั้งบุคคลที่สังเกตด้วย (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2526 : 20)

3.5 ประโยชน์ของการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 50) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสังเกต และการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้

1. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกสังเกต และการบันทึกพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาได้ถูกต้อง

2. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกวิธีปรับพฤติกรรมให้สอดคล้อง กับพฤติกรรมที่ ประสงค์จะปรับและ เป้าหมายของการปรับพฤติกรรมชนิดนั้น ๆ

3. จะช่วยให้ทราบถึงทิศทางของพฤติกรรมที่ประสงค์จะปรับนั้นว่าเปลี่ยนแปลง หรือ ไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

4. จะช่วยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ ระหว่างพฤติกรรมพื้นฐานที่ได้เปลี่ยนแปลงไป ภายหลังการปรับแล้วและสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกตสรุปได้ว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือในการศึกษา พฤติกรรม โดยที่พฤติกรรมที่จะสังเกตนั้นเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออก เพื่อตอบโต้สิ่งเร้าใน สถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง และต้องเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ นับได้ ได้ยินได้ และวัด ได้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษา แล้วนำข้อมูลที่ได้ไป วิเคราะห์ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 และมีคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 28 คะแนนลงมา จากการประเมินพฤติกรรมโดยครูประจำวิชาวิทยาศาสตร์ จำนวน 118 คน จากนักเรียนทั้งหมด 462 คน และสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียนอีกครั้งหนึ่งเหลือนักเรียนจำนวน 109 คน จากนักเรียน 118 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 และมีคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 28 คะแนนลงมา จากการประเมินพฤติกรรมโดยครูประจำวิชาวิทยาศาสตร์ จำนวน 118 คน จากนักเรียนทั้งหมด 462 คน และสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียนอีกครั้งหนึ่งเหลือนักเรียนจำนวน 109 คน จากนักเรียน 118 คน จากนั้นทำการสุ่มอย่างง่ายจำนวน 16 คนจากประชากรดังกล่าว ซึ่งเป็นผู้ที่สมัครใจเข้าร่วมการทดลอง แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้

1. ผู้วิจัยสำรวจผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 8 ห้องเรียน โดยขอความร่วมมือจากครูผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน มาคัดเลือกนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าร้อยละ 59 ได้จำนวน 171 คน จากจำนวนนักเรียน 462 คน ซึ่งสามารถจำแนกตามห้องเรียนได้ดังนี้

ห้อง ม. 2/1	จำนวน 47 คน	ห้อง ม.2/2	จำนวน 33 คน
ห้อง ม. 2/3	จำนวน 29 คน	ห้อง ม.2/4	จำนวน 9 คน
ห้อง ม. 2/5	จำนวน 16 คน	ห้อง ม.2/6	จำนวน 10 คน
ห้อง ม. 2/7	จำนวน 22 คน	ห้อง ม.2/8	จำนวน 5 คน

2. ผู้วิจัยนำนักเรียนที่ได้รับการคัดเลือกจากข้อ 1 มาสำรวจพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ โดยขอความร่วมมือจากครูผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน เพื่อคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยอธิบายความหมายของพฤติกรรมการเรียน และวิธีการใช้แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ให้ครูผู้สอนเข้าใจก่อนการประเมินพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

3. ผู้วิจัยนำแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้แล้ว และคัดเลือกนักเรียนที่ได้คะแนนพฤติกรรมการเรียนต่ำกว่า 28 คะแนนลงมา ได้จำนวน 118 คน จากจำนวน 171 คน

4. ผู้วิจัยทำการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจากข้อ 3 ในชั่วโมงเรียน วิชาวิทยาศาสตร์อีกครั้งหนึ่ง เพื่อคัดเลือกนักเรียนเข้ากลุ่มตัวอย่าง โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียน เพื่อเปรียบเทียบกับผลการประเมินพฤติกรรมการเรียนที่ครูผู้สอนประเมิน ซึ่งถ้าหากว่า ผลการบันทึกพฤติกรรมมีความสอดคล้องกับผลการประเมินพฤติกรรม ก็ให้ถือว่านักเรียนคนนั้น ได้รับการคัดเลือกเข้ากลุ่มตัวอย่าง แต่ถ้าหากว่าผลการบันทึกพฤติกรรมไม่มีความสอดคล้องกับผลการประเมินพฤติกรรม ก็ให้ถือว่านักเรียนคนนั้นไม่ได้รับการคัดเลือกเข้ากลุ่มตัวอย่าง ซึ่งผลจากการสังเกตสามารถคัดเลือกนักเรียนได้จำนวน 109 คน จากจำนวน 118 คน

5. ผู้วิจัยนำนักเรียนที่ได้รับการคัดเลือกเข้ากลุ่มตัวอย่างจากข้อ 4 มาจำแนกห้องเรียนต่าง ๆ ทั้ง 8 ห้องเรียน ได้ดังต่อไปนี้

ห้อง ม. 2/1	จำนวน 29 คน	ห้อง ม.2/2	จำนวน 19 คน
ห้อง ม. 2/3	จำนวน 22 คน	ห้อง ม.2/4	จำนวน 8 คน
ห้อง ม. 2/5	จำนวน 10 คน	ห้อง ม.2/6	จำนวน 9 คน
ห้อง ม. 2/7	จำนวน 10 คน	ห้อง ม.2/8	จำนวน 2 คน

6. ผู้วิจัยคัดเลือกห้องเรียนจากห้องเรียนในข้อ 5 ซึ่งนักเรียนมีพฤติกรรมการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 28 ลงมา และมีผลสัมฤทธิ์ทางเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59

ลงมา จำนวนตั้งแต่ 8 คนขึ้นไปในแต่ละห้องเรียน ซึ่งมีครูผู้สอนคนเดียวกันและสามารถหาความร่วมมือได้ตลอดการวิจัย ซึ่งได้แก่ ห้อง ม.2/1, ม.2/2, ม.2/3 และม.2/4 และจากการสอบถามความสมัครใจของนักเรียนทั้ง 4 ห้อง นักเรียนทุกคนมีความสมัครใจในการเข้าร่วมกลุ่มตัวอย่าง

7. ผู้วิจัยสุ่มห้องเรียนอย่างง่ายมา 2 ห้องเรียนจากห้องเรียนในข้อ 6 โดยได้ห้อง ม.2/3 เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และห้องม.2/2 เป็นกลุ่มทดลองที่ 2 จากนั้นผู้วิจัยจึงทำการสุ่มนักเรียนอย่างง่ายมาห้องเรียนละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือ ดังนี้

1. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ /
2. แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ /
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม /
4. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล /

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้
 - 1.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียน
 - 1.2 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา เกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน
 - 1.3 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และจดบันทึกพฤติกรรมที่สังเกตได้ในชั้นเรียน
 - 1.4 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 1.1, 1.2 และ 1.3 มาสร้างแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนแล้วนำไปให้ ศ.ดร.พ้องพรรณ เกิดพิทักษ์ ผศ.ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และอาจารย์พรณิศ วาณิชการ ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิได้ตรวจสอบรายละเอียดของแบบประเมินพฤติกรรมการเรียนว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ หรือไม่ แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.5 นำแบบประเมินพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ที่ได้รับปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปให้ครูผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ประเมินพฤติกรรมการณ์เรียนของนักเรียน

2. แบบบันทึกพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต การบันทึกการสังเกต และพฤติกรรมการณ์เรียน

2.2 ผู้วิจัยสังเกตพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ด้วยวิธีการสังเกตแบบสุ่มเวลา และจดบันทึกพฤติกรรมที่สังเกตได้ในชั้นเรียน ด้วยวิธีการบันทึกช่วงเวลาของพฤติกรรม

2.3 นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 และคำตอบจากแบบประเมินพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ซึ่งประเมินโดยครูผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์ที่สอดคล้องกับการสังเกตของผู้วิจัย มาสร้างแบบบันทึกพฤติกรรมการณ์เรียน แล้วนำไปให้ ศ.ดร.พองพรรณ เกิดพิทักษ์ ผศ.ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และอาจารย์พรหมพิศ วาณิชยการ ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิได้ตรวจสอบรายละเอียดของแบบบันทึกพฤติกรรมการณ์เรียนว่าสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ หรือไม่ แล้วจึงนำไปปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.4 นำแบบบันทึกพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ที่ได้รับปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปใช้บันทึกพฤติกรรมการณ์เรียนของนักเรียน

ลักษณะของแบบบันทึกพฤติกรรมการณ์เรียนเป็นแบบบันทึกที่ได้จากการสังเกตตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในชั่วโมงวิชาวิทยาศาสตร์ ทั้งในขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูให้ปฏิบัติงาน โดยจะสังเกตพฤติกรรมการณ์เรียนของนักเรียนจำนวน 8 คน คนละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วงเวลา ฉะนั้นจะสังเกตนักเรียนได้ครบเรียน 10 ช่วงเวลา

การให้คะแนนแบบบันทึกพฤติกรรมการณ์เรียนนี้ ถ้านักเรียนแสดงพฤติกรรมการณ์เรียนในช่วงเวลาที่กำหนด ตั้งแต่ 1 ครั้งขึ้นไปให้สัญลักษณ์เลข 1 ลงในช่องของพฤติกรรมการณ์นั้น และถ้านักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมการณ์เรียนในช่วงเวลาที่กำหนดให้สัญลักษณ์เลข 0 ลงในช่องของพฤติกรรมการณ์นั้น ๆ

3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง และพฤติกรรมการเรียนรู้ จากงานตำรา เอกสาร วารสาร บทความ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนที่จะนำมาสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่เหมาะสม และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการวิจัย

3.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย

3.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มไปให้ ศ.ดร.พองพรรณ เกิดพิทักษ์ ผศ.ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และอาจารย์พรหมพิศ วาณิชการ ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิได้ตรวจสอบความเหมาะสม ในเรื่องของความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมาย เนื้อหา วิธีการดำเนินการ และการประเมินผล แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ จากนั้นได้ลงมือทดลอง

3.4 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา ที่มาของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อพิจารณาหาข้อบกพร่องและนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นก่อนที่จะนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

3.5 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 1 ในช่วงระยะเวลาในการทดลองจำนวน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 10 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง คือ วันอังคาร เวลา 12.30-13.30 น. และวันศุกร์ เวลา 15.40-16.40 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

4. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ผู้วิจัยดำเนินการสร้างดังนี้

4.1 ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล การให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง และพฤติกรรมการเรียนรู้ จากงานตำรา เอกสาร วารสาร บทความ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดขั้นตอนที่จะนำมาสร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลให้เหมาะสม และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการวิจัย

4.2 สร้างโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล ตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวิจัย

4.3 นำโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลไปให้ ศ.ดร.พองพรรณ เกิดพิทักษ์ ผศ.ดร.นันทนา วงษ์อินทร์ และอาจารย์พรหมพิศ วาณิชการ ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิได้ตรวจสอบ

ความเหมาะสม ในเรื่องของความสะดวกคล่องระหว่างจุดมุ่งหมาย เนื้อหา วิธีดำเนินการและการประเมินผล แล้วผู้วิจัยนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

4.4 โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา ที่นำชักกลุ่มตัวอย่างจำนวน 8 คน เพื่อพิจารณาหาข้อบกพร่องและนำมาปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้นก่อนที่จะนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

4.5 โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลนี้ใช้กับกลุ่มทดลองที่ 2 ใช้ระยะเวลาในการทดลองจำนวน 5 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวม 10 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ซึ่งมีกำหนดระยะเวลา ดังต่อไปนี้ คือ วันจันทร์ และวันพฤหัสบดี ให้คำปรึกษาจำนวน 3 ช่วงเวลา ได้แก่ เวลา 07.40-08.30 น., 12.10-13.00 น. และ 15.40-16.30 น. และในวันอังคาร ให้คำปรึกษาจำนวน 4 ช่วงเวลา ได้แก่ เวลา 07.40-08.30 น., 13.50-14.40 น., 14.50-15.40 น. และ 15.40-16.30 น. และในวันพุธ ให้คำปรึกษาจำนวน 4 ช่วงเวลา ได้แก่ เวลา 07.40-08.30 น., 09.20-10.10 น., 12.10-13.00 น. และ 15.40-16.30 น. และในวันศุกร์ ให้คำปรึกษาจำนวน 2 ช่วงเวลา ได้แก่ เวลา 07.40-08.30 น. และ 12.10-13.00 น. (ดังรายละเอียดในภาคผนวก)

การดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองสลับกัน (ABA Reversal Design) (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 155-159) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

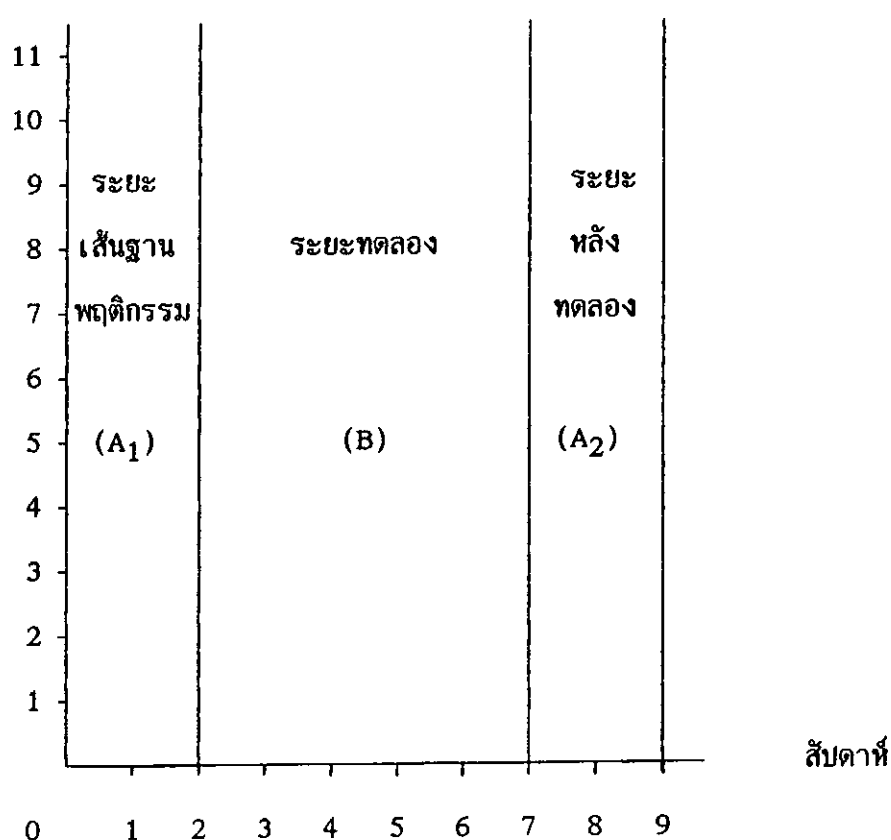
ระยะที่ 1 ระยะเสถียรภาพพฤติกรรม (A_1) ใช้ระยะเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1-2) ซึ่งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้คะแนนดิบสำหรับเขียนกราฟก่อนการทดลองให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง เพื่อดูความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน และใช้คะแนนของผลการสังเกตที่ได้เป็นเกณฑ์การทดสอบก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้ระยะเวลา 9 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3-7) โดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง กับกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 และใช้คะแนนดิบของแต่ละคนเขียนกราฟ เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรม การเรียนรู้ของนักเรียนในระหว่างการทดลอง

ระยะที่ 3 ระยะหลังทดลอง (A_2) ใช้ระยะเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 8-9) โดยใช้คะแนนดิบของแต่ละคนเขียนกราฟ เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนหลังการทดลอง และใช้คะแนนดิบของผลสังเกตที่ได้เป็นเกณฑ์การทดสอบหลังการทดลอง

พฤติกรรมการเรียน

วิชาวิทยาศาสตร์

ภาพประกอบ 1 แผนภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอดทั้ง 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A_1) ผู้วิจัยหาเส้นฐานของพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เป็นเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1-2) ตั้งแต่วันที่ 28 ตุลาคม พ.ศ.2539 ถึงวันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ.2539 ซึ่งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในคาบเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันพฤหัสบดี เวลา 13.00-13.50 น. และวันศุกร์ เวลา 13.00-13.50 น. และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคาร เวลา 10.20-11.10 น. และวันศุกร์ เวลา 09.20-10.10 น. เพื่อศึกษาพื้นฐานของพฤติกรรมเรียนก่อนการทดลอง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้ระยะเวลา 5 สัปดาห์ (สัปดาห์ 3-7) ตั้งแต่วันที่ 11 พฤศจิกายน พ.ศ.2539 ถึงวันที่ 17 ธันวาคม พ.ศ.2539 โดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองทั้งสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษา 5 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3-7) สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ในวันอังคาร เวลา 12.30-13.30 น. และวันศุกร์ เวลา 15.40-16.40 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ในคาบเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันพฤหัสบดี เวลา 13.00-13.50 น. และวันศุกร์ เวลา 13.00-13.50 น. เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมเรียนรู้ของนักเรียนในระหว่างการทดลอง

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษา 5 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3-7) สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันจันทร์ และวันพฤหัสบดี ให้คำปรึกษาจำนวน 3 ช่วงเวลา ได้แก่ เวลา 07.40-08.30 น., 12.10-13.00 น. และ 15.40-16.30 น. และในวันอังคาร ให้คำปรึกษาจำนวน 4 ช่วงเวลา ได้แก่ เวลา 07.40-08.30 น., 13.50-14.40 น., 14.50-15.40 น. และ 15.40-16.30 น. และในวันพุธ ให้คำปรึกษาจำนวน 4 ช่วงเวลา ได้แก่ เวลา 07.40-08.30 น., 09.20-10.10 น., 12.10-13.00 น. และ 15.40-16.30 น. และในวันศุกร์ ให้คำปรึกษาจำนวน 2 ช่วงเวลา ได้แก่ เวลา 07.40-08.30 น. และ 12.10-13.00 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำ

การสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ในคาบเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคาร เวลา 10.20-11.10 น. และวันศุกร์ เวลา 09.20-10.10 น. เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนในระหว่างการทดลอง

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A₂) ใช้ระยะเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 8-9) ตั้งแต่วันที่ 19 พฤศจิกายน พ.ศ.2539 ถึงวันที่ 14 มกราคม พ.ศ.2540 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในคาบเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันพฤหัสบดี เวลา 13.00-13.50 น. และวันศุกร์ เวลา 13.00-13.50 น. และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคาร เวลา 10.20-11.10 น. และวันศุกร์ เวลา 09.20-10.10 น. เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง กับนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
4. ใช้คะแนนดิบของนักเรียนแต่ละคนเขียนกราฟ เพื่อศึกษาความเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ตั้งแต่ระยะเส้นฐานพฤติกรรม ระยะการทดลอง จนถึงระยะหลังการทดลอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่
 - 1.1 ค่ามัธยฐาน (Median)
 - 1.2 ส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quartile Deviation)

2. สถิติสำหรับทดสอบสมมุติฐาน
 - 2.1 เปรียบเทียบคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed-Ranks Test) (นิภา ศรีโพธิ์โรจน์. 2533 :91-97)
 - 2.2 เปรียบเทียบผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 โดยใช้การทดสอบของแมน - วิทนี (The Mann - Whitney U Test) (นิภา ศรีโพธิ์โรจน์. 2533 : 120 -128)

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทดลอง และแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Mdn(diff)	แทน	ค่าความแตกต่างของค่ามัธยฐานของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
Q.D. (diff)	แทน	ค่าความแตกต่างของค่าส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ของกลุ่มตัวอย่าง
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบของวิลคอกัน
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของแมน-วิทนี

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 กับกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง โดยแสดงไว้ในตาราง 1, 2 และ 3

ตาราง 1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

กลุ่มทดลองที่ 1	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	38.75	2.00	0**
หลังการทดลอง	8	53.50	1.75	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 ปรากฏว่าพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 สูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 6 ในภาคผนวก)

ตาราง 2 เปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง

กลุ่มทดลองที่ 2	N	Mdn	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	38.50	1.50	0**
หลังการทดลอง	8	54.50	1.50	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 ปรากฏว่าพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 สูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานในข้อที่ 2 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 7 ในภาคผนวก)

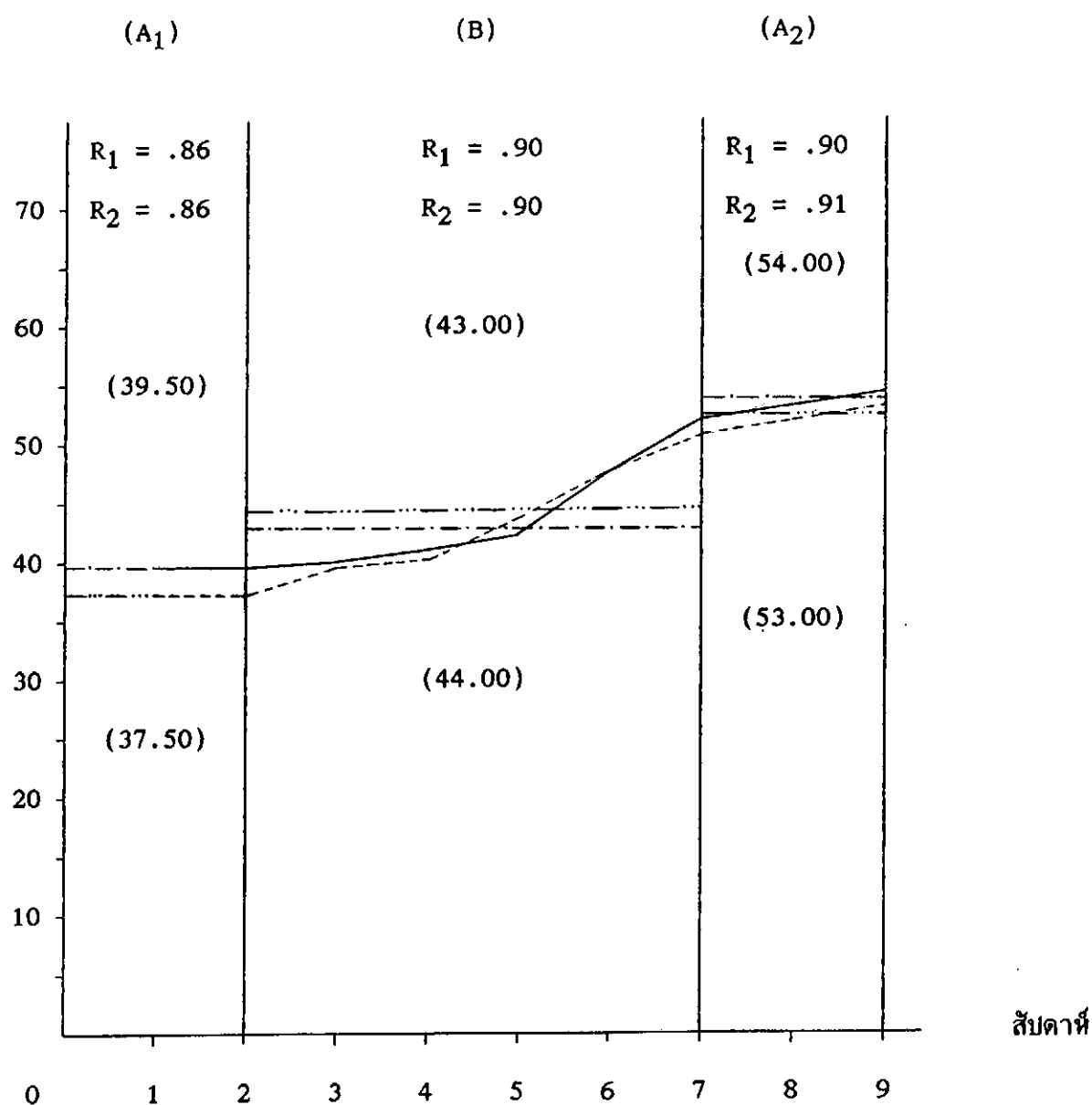
ตาราง 3 เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง
ที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง กับกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการ
ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง

กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn(diff)	Q.D.(diff)	T
กลุ่มทดลองที่ 1	8	29.50	1.50	19.5
กลุ่มทดลองที่ 2	8	31.00	2.33	

จากตาราง 3 ปรากฏว่าพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง
ที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงกับกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษา
เป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่สอดคล้องกับ
สมมติฐานข้อที่ 3 (ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏในตาราง 8 ในภาคผนวก)

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียน

วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

ภาพประกอบ 2 แสดงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนใน
 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่
 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

- คำมัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง
ที่ 1 ในแต่ละสัปดาห์
- คำมัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลอง
ที่ 2 ในแต่ละสัปดาห์
- คำมัธยฐานเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1
ในแต่ละช่วง
- คำมัธยฐานเฉลี่ยของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2
ในแต่ละช่วง
- R₁ คำสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 1
- R₂ คำสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 2

จากภาพประกอบ 2 คำมัธยฐานของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ในระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะทดลองเพิ่มขึ้นจาก 39.50 เป็น 43.00 และเมื่อพิจารณาคำมัธยฐานของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในระยะหลังการทดลองปรากฏว่าเพิ่มขึ้นเป็น 54.00 จากคำมัธยฐานดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าวิธีให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง สามารถพัฒนาพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนให้เหมาะสมได้

สำหรับในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง มีคำมัธยฐานของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะทดลองเพิ่มขึ้นจาก 37.50 เป็น 44.00 และเมื่อพิจารณาคำมัธยฐานของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในระยะหลังการทดลองปรากฏว่าเพิ่มขึ้นเป็น 53.00 จากคำมัธยฐานดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าวิธีให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง สามารถพัฒนาพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนให้เหมาะสมได้

เมื่อเปรียบเทียบคำมัธยฐานของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในระยะเส้นฐานพฤติกรรมปรากฏว่า คำมัธยฐานของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 มากกว่าในกลุ่มทดลองที่ 2 และในระยะทดลองคำมัธยฐานของพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2

เพิ่มขึ้นมากกว่าในกลุ่มทดลองที่ 1 ส่วนในระยะหลังการทดลองค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการเรียน
วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 เพิ่มขึ้นมากกว่าในกลุ่มทดลองที่ 2 และเมื่อ
พิจารณาค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนตลอดการทดลองแล้ว
ค่ามัธยฐานของกลุ่มทดลองที่ 2 เพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มทดลองที่ 1 เพียงเล็กน้อย

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง ที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม กับนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนเพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
2. นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนเพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล มีพฤติกรรมการเรียนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร
เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 และมีคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 28

คะแนนลงมา จากการประเมินพฤติกรรมโดยครูประจำวิชาวิทยาศาสตร์ จำนวน 118 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 462 คน และสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียนอีกครั้งหนึ่งเหลือนักเรียนจำนวน 109 คน จากนักเรียน 118 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่าร้อยละ 59 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2539 และมีคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ต่ำกว่า 28 คะแนนลงมา จากการประเมินพฤติกรรมโดยครูประจำวิชาวิทยาศาสตร์ จำนวน 118 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 462 คน และสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียนอีกครั้งหนึ่งเหลือนักเรียนจำนวน 109 คน จากนักเรียน 118 คน จากนั้นทำการสุ่มอย่างง่ายจำนวน 16 คน จากประชากรดังกล่าว ซึ่งเป็นผู้ที่สมัครใจเข้าร่วมการทดลอง แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 กลุ่มละ 8 คน โดยกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง และกลุ่มทดลองที่ 2 ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือ ดังนี้

1. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์
2. แบบบันทึกพฤติกรรมเรียนวิชาวิทยาศาสตร์
3. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม
4. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะก่อนการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยเลือกผู้ช่วยวิจัยและครูผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์

1.2 ผู้วิจัยอธิบายให้ผู้ช่วยวิจัยและครูผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์เข้าใจถึงความหมาย

ของพฤติกรรมเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ และการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริง

1.3 ผู้วิจัยอธิบายเรื่องเทคนิคการสังเกตให้แก่ผู้ช่วยวิจัย เพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้อง หลังจากนั้นจึงฝึกการสังเกตและการบันทึกพฤติกรรมการเรียน โดยใช้แบบบันทึกพฤติกรรม การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ เพื่อนำมาหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต ซึ่งต้องได้ค่าสัมประสิทธิ์ ความสอดคล้องของผู้สังเกตทั้งสองคน ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป จึงจะเชื่อถือการสังเกตนั้นได้

2. ระยะดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองสลับกัน (ABA Reversal Design) (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 155-159) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A_1) ใช้ระยะเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 1-2) ตั้งแต่วันที่ 28 ตุลาคม พ.ศ.2539 ถึงวันที่ 8 พฤศจิกายน พ.ศ.2539 ซึ่งผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในคาบเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันพฤหัสบดี เวลา 13.00-13.50 น., วันศุกร์ เวลา 13.00-13.50 น. และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคาร เวลา 10.20-11.10 น., วันศุกร์ เวลา 09.20-10.10 น. ในการสังเกตแต่ละครั้งจะสังเกตตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในชั่วโมงวิชาวิทยาศาสตร์ ทั้งในขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูให้ปฏิบัติการทดลอง โดยจะสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจำนวน 8 คน ๆ ละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วงเวลา ฉะนั้นจะสังเกตนักเรียนได้คาบเรียนละ 10 ช่วงเวลา และเมื่อหมดเวลาในการสังเกตผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ ความสอดคล้องระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย ซึ่งจะต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไปแล้วจดบันทึกพฤติกรรม การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนแต่ละคนไว้ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เท่ากับ .86 และ .86 ตามลำดับแล้วเก็บไว้เป็นคะแนนระยะก่อนการทดลอง โดยระยะนี้ยังไม่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคล แบบเผชิญความจริง

ระยะที่ 2 ระยะทดลอง (B) ใช้ระยะเวลา 5 สัปดาห์ (สัปดาห์ 3-7) ตั้งแต่วันที่ 11 พฤศจิกายน พ.ศ.2539 ถึงวันที่ 17 ธันวาคม พ.ศ.2539 โดยใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษา เป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ซึ่งผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองทั้งสองกลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลองที่ 1 ให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษา 5 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3-7) สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ในวันอังคาร เวลา 12.30-13.30 น. และวันศุกร์ เวลา 15.40-16.40 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ในคาบเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันพฤหัสบดี เวลา 13.00-13.50 น. และวันศุกร์ เวลา 13.00-13.50 น. ในการสังเกตแต่ละครั้งจะสังเกตตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในชั่วโมงวิชาวิทยาศาสตร์ ทั้งในขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูให้ปฏิบัติการทดลอง โดยจะสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจำนวน 8 คน ๆ ละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วงเวลา ฉะนั้นจะสังเกตนักเรียนได้คาบเรียนละ 10 ช่วงเวลา และเมื่อหมดเวลาในการสังเกตผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย ซึ่งจะต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป แล้วจดบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนแต่ละคนไว้ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตในกลุ่มทดลองที่ 1 มีค่าเท่ากับ .90 แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนระยะการทดลอง

2.2 กลุ่มทดลองที่ 2 ให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงตามโปรแกรมที่กำหนดไว้ โดยให้คำปรึกษา 5 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 3-7) สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที ในวันจันทร์ และวันพฤหัสบดี ให้คำปรึกษาจำนวน 3 ช่วงเวลา ได้แก่ เวลา 07.40-08.30 น., 12.10-13.00 น. และ 15.40-16.30 น. และในวันอังคาร ให้คำปรึกษาจำนวน 4 ช่วงเวลา ได้แก่ เวลา 07.40-08.30 น., 13.50-14.40 น., 14.50-15.40 น. และ 15.40-16.30 น. และในวันพุธ ให้คำปรึกษาจำนวน 4 ช่วงเวลา ได้แก่ เวลา 07.40-08.30 น., 09.20-10.10 น., 12.10-13.00 น. และ 15.40-16.30 น. และในวันศุกร์ ให้คำปรึกษาจำนวน 2 ช่วงเวลา ได้แก่ เวลา 07.40-08.30 น. และ 12.10-13.00 น. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการสังเกต และบันทึกพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ในคาบเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคาร เวลา 10.20-11.10 น. และวันศุกร์ เวลา 09.20-10.10 น. ในการสังเกตแต่ละครั้งจะสังเกตตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในชั่วโมงวิชาวิทยาศาสตร์ ทั้งในขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูให้ปฏิบัติการทดลอง โดยจะสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนจำนวน 8 คน ๆ ละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วงเวลา ฉะนั้นจะสังเกตนักเรียนได้คาบเรียนละ

10 ช่วงเวลา และเมื่อหมดเวลาในการสังเกตผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย ซึ่งจะต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป แล้วจดบันทึกพฤติกรรม การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนแต่ละคนไว้ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตในกลุ่มทดลองที่ 2 มีค่าเท่ากับ .90 แล้วเก็บไว้เป็นคะแนนระยะการทดลอง

ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง (A_2) ใช้ระยะเวลา 2 สัปดาห์ (สัปดาห์ที่ 8-9) ตั้งแต่วันที่ 19 พฤศจิกายน พ.ศ.2539 ถึงวันที่ 14 มกราคม พ.ศ.2540 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย ทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม การเรียนของนักเรียน ในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ในคาบเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที โดยทำการสังเกตและบันทึก พฤติกรรมของกลุ่มทดลองที่ 1 ในวันพฤหัสบดี เวลา 13.00-13.50 น. และวันศุกร์ เวลา 13.00-13.50 น. และกลุ่มทดลองที่ 2 ในวันอังคาร เวลา 10.20-11.10 น. และวันศุกร์ เวลา 09.20-10.10 น. ในการสังเกตแต่ละครั้งจะสังเกตตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้นในชั่วโมง วิชาวิทยาศาสตร์ ทั้งในขณะที่ครูสอน และขณะที่ครูให้ปฏิบัติการทดลอง โดยจะสังเกตพฤติกรรม การเรียนของนักเรียนจำนวน 8 คน ๆ ละ 30 วินาที และพัก 1 นาที ในแต่ละช่วงเวลา ฉะนั้น จะสังเกตนักเรียนได้คาบเรียนละ 10 ช่วงเวลา และเมื่อหมดเวลาในการสังเกตผู้วิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย ซึ่งจะต้องมีค่า ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป แล้วจดบันทึกพฤติกรรม การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนแต่ละคนไว้ ปรากฏว่าได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตในกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 เท่ากับ .90 และ .91 ตามลำดับแล้วเก็บไว้เป็นคะแนนระยะหลังการทดลอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบพฤติกรรม การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed-Ranks Test)
2. เปรียบเทียบพฤติกรรม การเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcoxon's Matched Pairs Signed-Ranks Test)

3. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง กับนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล โดยการใช้การทดสอบของแมน - วิทนี (The Mann-Whitney U Test)

สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนมีพฤติกรรมการเรียนรู้เพิ่มขึ้น หลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มกับนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล มีพฤติกรรมเรียนรู้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้เป็นการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง และการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอัสสัมชัญ อาเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี ปรากฏผลดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 สูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ได้ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ อุษณีย์ ทองสธรรม (2538 : 67) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง เพื่อลดความวิตกกังวลในการสอบ เพื่อศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนาหินกุล จังหวัดอุบลราชธานี จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง สามารถลดความวิตกกังวลในการสอบเพื่อศึกษาต่อของนักเรียนได้

จากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนให้ดีขึ้นได้ ทั้งนี้เนื่องจากจุดมุ่งหมาย

ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงนั้น จะเน้นเรื่องพฤติกรรมปัจจุบันของนักเรียนที่ควรได้รับการแก้ไข ซึ่งจะทําให้นักเรียนที่มีพฤติกรรมการศึกษาไม่เหมาะสมมีโอกาสพิจารณาพฤติกรรมของตนเองอย่างละเอียดถี่ถ้วน ซึ่งจะนำไปสู่ความพยายามที่จะปรับปรุงพฤติกรรมทั้งหลายให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

นอกจากนี้การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ยังเปิดโอกาสให้มีการสร้างสัมพันธภาพระหว่างบุคคลในกลุ่มทุกคน ซึ่งนำไปสู่ความร่วมมือกันในการคิดวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ และสามารถสรุปวิธีการที่จะแก้ปัญหาต่อไป

สิ่งที่สำคัญประการหนึ่งคือ การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงจะมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อการแก้ปัญหาของตนเอง หลังจากทีมนักเรียนแต่ละคนได้ตระหนักและเข้าใจพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ซึ่งทําให้นักเรียนที่มีพฤติกรรมการศึกษาไม่เหมาะสม เกิดความรับผิดชอบต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง

ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตพฤติกรรมการศึกษาวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนตลอดการทดลองในระยะเวลา 9 สัปดาห์ ซึ่งได้แบ่งการสังเกตออกเป็น 3 ระยะคือ ระยะเสถียรพฤติกรรม ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง พบว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมีการยอมรับปัญหาของตนเอง ยอมรับผู้อื่น ตั้งใจที่จะปรับปรุงพฤติกรรมการศึกษาของตนเองอย่างมีเป้าหมายชัดเจน มีความรับผิดชอบต่อตนเองและมีความกระตือรือร้นในการเรียนเพิ่มมากขึ้น ฉะนั้นการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงสามารถพัฒนาพฤติกรรมการศึกษาวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนให้เหมาะสมได้

2.4 พฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 สูงขึ้นหลังจากได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานในข้อที่ 2 ที่ได้ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงสามารถพัฒนาพฤติกรรมการศึกษาวิชาวิทยาศาสตร์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของวิชรินทร์ แยมโรสกี (2538 : 80) ที่ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ที่มีต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาอนุสรณ์ อำเภอพระนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง สามารถพัฒนาวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนได้

จากผลการศึกษาวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การทำให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง สามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนให้ดีขึ้นได้ ทั้งนี้เนื่องจากจุดมุ่งหมายของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงนั้น จะเน้นเรื่องพฤติกรรมปัจจุบันของนักเรียนที่ควรได้รับการแก้ไข ซึ่งจะทําให้นักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนไม่เหมาะสมมีโอกาสดูพิจารณาพฤติกรรมของตนเองอย่างละเอียดถี่ถ้วน ซึ่งจะนำไปสู่ความพยายามที่จะปรับปรุงพฤติกรรมทั้งหลายให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

นอกจากนี้การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ผู้ให้คำปรึกษายังเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ระบายความรู้สึกและปัญหาในทุก ๆ เรื่องที่นักเรียนต้องการได้รับการปรึกษา ซึ่งทําให้เกิดสัมพันธภาพระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน ท้ายที่สุดก็จะนำไปสู่ความร่วมมือกันในการคิดวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ และสามารถสรุปวิธีการที่จะแก้ปัญหาต่อไป

สิ่งที่สำคัญประการหนึ่งคือ การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงจะมุ่งเน้นให้นักเรียนมีความรับผิดชอบต่อการแก้ปัญหาของตนเอง หลังจากทีนักเรียนได้ตระหนักและเข้าใจพฤติกรรมที่เป็นปัญหา ซึ่งทําให้นักเรียนที่มีพฤติกรรมการเรียนไม่เหมาะสม เกิดความรับผิดชอบต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง

ผู้วิจัยได้ทำการสังเกตพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนตลอดการทดลองในระยะเวลา 9 สัปดาห์ ซึ่งได้แบ่งการสังเกตออกเป็น 3 ระยะคือ ระยะเส้นฐานพฤติกรรม ระยะทดลอง และระยะหลังการทดลอง พบว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงมีความตั้งใจที่จะปรับปรุงพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของตนเองอย่างมีเป้าหมายชัดเจน มีความรับผิดชอบต่อตนเองและมีความกระตือรือร้นในการเรียนเพิ่มมากขึ้น ฉะนั้นการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนให้เหมาะสมได้

3. นักเรียนได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงมีพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ได้ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงมีหลักการเช่นเดียวกัน โดยจะเน้นเรื่องต่าง ๆ ที่สำคัญ คือ การเน้นเรื่องพฤติกรรมปัจจุบัน ความรับผิดชอบต่อตน การประเมินพฤติกรรม และความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองให้เหมาะสม ซึ่งทําให้นักเรียนในกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มนี้ ได้มีโอกาสดูพิจารณาพฤติกรรมของตนเองอย่างละเอียดถี่ถ้วน

ถั่ววน อีกทั้งยังได้ตระหนัก และเข้าใจถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และเป็นปัญหาต่อการเรียน
อันนำไปสู่ความพยายามที่จะปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมของตนเองให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนผู้วิจัยพบว่า นักเรียนทั้งกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 สนใจเข้าร่วมการทดลองคล้ายคลึงกัน โดยสังเกตจากการเข้าร่วมกลุ่มให้คำปรึกษาของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 นักเรียนจะมาตามกำหนดเวลาและร่วมกันทำกิจกรรมทุกขั้นตอน ซึ่งในการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงก่อให้เกิดสัมพันธภาพระหว่างบุคคลในกลุ่มทุกคน มีการยอมรับซึ่งกันและกัน มีบรรยากาศของความเป็นกันเอง มีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน ในการร่วมเผชิญปัญหาเหมือน ๆ กัน มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ความคิดเห็น มีความร่วมมือกันในการคิดวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ และสามารถสรุปวิธีการที่จะแก้ปัญหาต่อไป

สำหรับในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริงนั้น นักเรียนจะได้รับโอกาสจากผู้ให้คำปรึกษาในการที่จะได้เปิดเผยความรู้สึกของตนเองออกมาอย่างอิสระ อีกทั้งในปัญหาแต่ละปัญหาก็จะมีความละเอียด ครอบคลุม และรอบคอบในทุก ๆ ประเด็น ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่ในการรับคำปรึกษาแต่ละครั้ง และนักเรียนก็จะสามารถวิเคราะห์ปัญหาต่าง ๆ และสามารถสรุปวิธีการที่จะแก้ปัญหาได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

จากผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่า การให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ได้ไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงไปใช้นั้น ผู้ที่จะนำไปใช้จะต้องมีความรู้ทั้งทฤษฎีและเทคนิคของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงอย่างดี และทำการฝึกฝนจนมีทักษะหรือมีความชำนาญ จึงจะสามารถนำไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพราะการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงมีลักษณะเฉพาะไม่เหมือนกับการให้คำปรึกษาทั่ว ๆ ไป เช่น การเน้นพฤติกรรมปัจจุบัน การประเมินพฤติกรรม การวางแผนเพื่อพัฒนาพฤติกรรม การสร้างข้อผูกมัด การไม่ยอมรับข้อแก้ตัว ไม่ใช้การลงโทษ และการไม่ยอมล้มเลิกความตั้งใจ ดังนั้นผู้ให้คำปรึกษาที่มีความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนให้สามารถใช้เทคนิคต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 การนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงไปใช้ควรคำนึงถึงระดับอายุ และชั้นเรียนของผู้รับคำปรึกษาด้วย เพราะการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงนั้น ผู้รับคำปรึกษา ต้องมีความสามารถในการพิจารณาพฤติกรรมของตนเองอย่างชัดเจน ซึ่งนำไปสู่การสำรวจประเมิน พฤติกรรมของตนเองอย่างถูกต้อง และสามารถกำหนดวิธีการแก้ไขพฤติกรรมของตนได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 ควรนำวิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงไปทดลอง พัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนในวิชาอื่น ๆ เช่น วิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษ พุทธศาสนา เป็นต้น

2.2 ควรนำวิธีการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงไปทดลอง พัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนในระดับการศึกษาอื่น ๆ เช่น มัธยมศึกษาตอนปลาย ประกาศนียบัตรวิชาชีพ เป็นต้น

2.3 ควรหาการศึกษาผลการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม หรือรายบุคคลแบบเผชิญความจริงกับนักเรียนที่มีปัญหาพฤติกรรมด้านอื่น ๆ เช่น ปัญหาการเรียน ปัญหาการแต่งกายผิดระเบียบ ปัญหาการคบเพื่อน ปัญหาการดื่มสุรา เป็นต้น

2.4 ควรหาการเปรียบเทียบผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง กับกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน

2.5 ควรติดตามผลเป็นระยะหลังจากการเสร็จสิ้นการทดลอง เช่น ระยะ 1 เดือน และระยะ 3 เดือน เป็นต้น เพื่อศึกษาความคงทนของพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ. การศึกษานุคคลเป็นรายกรณี. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.

_____. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.

ก่อ สวัสดิพิพาณิชย์. คู่มือในการสร้างประสิทธิภาพในการเรียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา, 2525.

✓ คมเพชร จัตรศุภกุล. กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2521.

✓ _____ . ทฤษฎีการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

_____. "การให้คำปรึกษา," ใน สารานุกรมศึกษาศาสตร์ ฉบับกาญจนาภิเษก. หน้า 13-17. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2539.

✶ ✓ จันทรรัตน์ ยี่รัฐศิริ. ผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมมาดั่งใจเรียน. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. อัดสำเนา.

✶ จารุลักษณ์ พินพรหมราช. ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปทุมคงคา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

✶ ✓ เจียรนัย ทรงชัยกุล. เอกสารการสอนชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1-7. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.

_____. เอกสารการสอนชุดวิชาจิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว หน่วยที่ 9-15. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2533.

จำเนียร โชติช่วง และนวลศิริ เปาโรหิตย์. เทคนิคการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2524.

ฉวีวรรณ สุภพันธุ์ไพฑาราม. พัฒนาการวัยรุ่นและบทบาทครู. เชียงใหม่ : โครงการตำรา
มหาวิทยาลัย สังกัดหอสมุด มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2527.

วิญญู สาร. "เรียนอย่างไรจึงจะเก่ง," วารสารวิชาการวิทยาลัยครูนครราชสีมา. 5-16 ;
มิถุนายน - พฤศจิกายน 2531.

ธาริณี เจียรวัฒนะ. พฤติกรรมการณ์เรียนการสอนที่ส่งเสริมผลสำเร็จในการเรียนวิทยาศาสตร์
ตามการรับรู้ของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาวิทยาศาสตร์สูง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2531. อัดสำเนา.

ธีรยุทธ์ เสงี่ยมศักดิ์ ฌ อุษยา. "พฤติกรรมการณ์เรียนการสอน," ใน เอกสารการสอนชุดวิชา
พฤติกรรมการณ์สอนประถมศึกษาหน่วยที่ 6-10. กรุงเทพฯ : ทำงำนส่วนจำกัด
พันทิพย์ลิขิต, 2525.

นภาพร เมฆรักษวณิช. ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียน ทักษะคิดในการเรียน กับผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียน. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2514.
อัดสำเนา.

นิภา ศรีพรจณ์. สถิตินอนพาราเมตริก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ เอส พรินต์ติ้งเฮาส์,
2533.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การแนะแนวและการให้คำปรึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์บัณฑิตการพิมพ์, 2529.

_____. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย, 2530.

พัชรวิทย์ กาเนิดเพ็ชร. "การแนะแนวและการให้คำปรึกษาเชิงจิตวิทยาสำหรับอาจารย์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่," ใน เอกสารประกอบการฝึกอบรมเชิงปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ
: ศูนย์การให้คำปรึกษามหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533.
อัดสำเนา.

✎ ภพ เลหาพญุลย์. การสอนวิทยาศาสตร์ในโรงเรียนมัธยมศึกษา. เชียงใหม่ : โรงพิมพ์
เชียงใหม่คอมเมอร์เชียล, 2534.

✎ ระวี ภาวิไล. "นโยบายวิทยาศาสตร์ของชาติ และการศึกษาทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี,"
วารสารวิทยาศาสตร์. หน้า 41-45. กรุงเทพฯ : 2515. อัดสำเนา.

รุ่งทิวา จักรกร. วิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, 2527.

✎ ละเมียด วิเศษสิงห์. ผลของการให้คำปรึกษาแบบพฤติกรรมนิยมที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนรู้วิชา
ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนมิตรสัมพันธ์วิทยา อำเภอ
วังน้ำเย็น จังหวัดสระแก้ว. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.

✎ ✓ ลักขณา โสภาก. ผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อความรับผิดชอบ
ด้านการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบางมด (ตันเปาว์วิทยาคาร)
สังกัดกรุงเทพฯ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.

✓ วัชรินทร์ แยมโสภี. ผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและรายบุคคลแบบเผชิญความจริงที่มีต่อ
วินัยในตนเองด้านการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนอยุธยาสรณ์
อำเภوبرะนครศรีอยุธยา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ
: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.

✎ ✓ วัชรีย์ ทรัพย์มี. ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะ
ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

✓ _____ . ทฤษฎีและกระบวนการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะ
ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

วัชรีย์ ชูระคำ. จิตวิทยาการแนะแนวและการให้คำปรึกษา. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์
กรมการฝึกหัดครู, 2523.

วัชรีย์ บุรณสิงห์. "การเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ," วารสารรามคำแหงฉบับพิเศษพัฒนาบุคลากร.
หน้า 48-54 ; 2526.

วัฒนา พัชรานิช. หลักการแนะแนว. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ศาสนา, 2531.

✓ วิชัย วงศ์ใหญ่. "ความหมายของหลักสูตรและการสอน," วารสารการพัฒนาหลักสูตร. 20 : 12-13 ; พฤษภาคม 2526.

✂ วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ. แนวการใช้หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 (ฉบับปรับปรุง). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อริณทรการพิมพ์, 2522.

ศิริบูรณ์ สายโรสุม. เอกสารการสอนชุดวิชาการแนะแนวในระดับมัธยมศึกษา หน่วยที่ 1-7. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2529.

สังัด อุทรานันท์. การจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

✂ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. การปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524.

_____. "แนวทางแก้ไขพฤติกรรมที่เป็นปัญหาของนักเรียน," วารสารคุรุปริทัศน์. 8 : 26-32 ; กรกฎาคม 2526.

✓ สุดถัย มุขวงศา. ผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดแบบพิจารณาความเป็นจริงที่มีต่อนิสัยและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533. อัดสำเนา.

สุนทรี พิริยกิจ. "เตรียมตัวเป็นนักเรียนที่ดี," วารสารชัยพฤกษ์. 18-20 ; มิถุนายน 2527.

✂ สุปรียา อันทิวโรทัย. ผลของการใช้แม่แบบในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนและทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม กรุงเทพฯ. ปริญญาโท ค.ศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.

สุมานิน รุ่งเรืองธรรม. กลวิธีการสอน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, 2522.

โรสภา ฐพิกุลชัย. ความรู้เบื้องต้นทางจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์สุตรไพศาล, 2528.

อาภา จันทรสกุล. ทฤษฎีและวิธีการให้คำปรึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา การศึกษาและการแนะแนว มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535.

อาพันธ์ ทันสม. ผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเหตุผลและอารมณ์ที่มีต่อทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเมืองสรวงวิทยา จังหวัดร้อยเอ็ด. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.

✓ อุษณีย์ ทองสธรรม. ผลของการให้คำปรึกษากลุ่มแบบเผชิญความจริงเพื่อลดความวิตกกังวลในการสอบเพื่อศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนนารีนุกูล จังหวัดอุบลราชธานี. ปรินญาณพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.

เอนกกุล กรีนแสง. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์เนส, 2520.

Abbott, William J. "The Effect of Reality Therapy - Based Group Counseling on The Self - Esteem of Learning Disabled Sixth, Seventh, and Eighth Graders," Dissertation Abstracts International. 45(7A) : 1989 ; January, 1983.

Brige, Richard D., Donald J. Tosi and Rosemary M. Morley. "Study Habits Modification and Its Effect on Academic Performance : A Behavioral Approach," Journal of Educational Research. 64 : 347-350 ; April, 1971.

Burke, H.M. and B. Stefflre. Theories of Counseling. 3rd ed. New York : McGraw - Hill Company, 1979.

✓ Corley, Gerald. Theory and Practice of Counseling and Psychotherapy. 3rd ed. California : Books / Cole Publishing Company, 1986.

Cranston, Charles M. and Mccort Barclay. "A Learner Analysis Experiment : Cognitive Style Versus Learning Style in Undergraduate Nursing Education," Journal of Nursing Education. 24 : 136-138 ; April, 1985.

Crow, Alice and Lester D. Crow. An Introduction to Guidance : Principles and Practices. Newyork : American Book Company, 1962.

Diener, Charles L. "Similarities and Differences Between Our - Achieving and Under - Achieving Student," The Personnel and Guidance Journal. 38 : 390-400 ; January, 1970.

Gazda, G.M., J.A. Ducan and M.E. Medsows. "Group Counseling and Group Procedure Reported of a Survey," Counselor Education and Supervision. 6(1) : 305-310 ; 1967.

† Glasser, W. Reality Therapy : A New Approach to Psychiatry. New York : Harper and Row, 1965.

† Gawrys, J.Jr. and O. Brown. Group Guidance and Counseling in Schools. New York : Mcgraw - Hill Book Commpany, 1970.

Hansen, James C., Richard W. Warner and Elsic J. Smith. Group Counseling. 2nd ed. Boston : Houghton Mifflin, 1980.

Harris, Margaret and Cannon. "Effect of Reality / Control Theory on Predictors of Responsible Behavior of Junior High School Students in an Adolescent Pregnancy Prevention Program," Dissertation Abstracts International. 54(4A) : 1992 ; October, 1993.

Hart, Hester S. "The Effect of Reality Therapy Techiques on The Behaviors of Elementary School Students Across Setting," Dissertation Abstracts International. 48(10A) : 2599 ; April, 1986.

† Hildreth, Gertrude H. Introduction to the Gifted. New York : Mcgraw - Hill Book Company, 1964.

† Holtzman, Abraham. Interest Groups and Lobbying. New York : Macmillan, 1967.

Maddox, Harry. How to Study. London : The English Language Book Society, 1965.

Mager, Robert F. Preparing Objectives for Programmed Instruction. San Francisco : California Pearson, 1962.

Mahler, Clarence A. Group Counseling in School. New York : Houghton Mifflin, 1969.

Ohlsen, Merle A. Group Counseling. New York : Harper and Brothers, 1970.

Patterson, C.H. Theories of Counseling and Psychotherapy. New York : Harper and Row, 1966.

Pepinsky, H.B. and P.N. Pepinsky. Counseling : Theory and Practice. New York : Ronald Press, 1954.

Rogers, Dorothy. The Psychology of Adolescence. New York : Appleton Century - Crofts Inc., 1962.

Shertzer, Bruce. and Shelley C. Stone. Fundamentals of Counseling. 3rd ed. Boston : Houghton Mifflin, 1980.

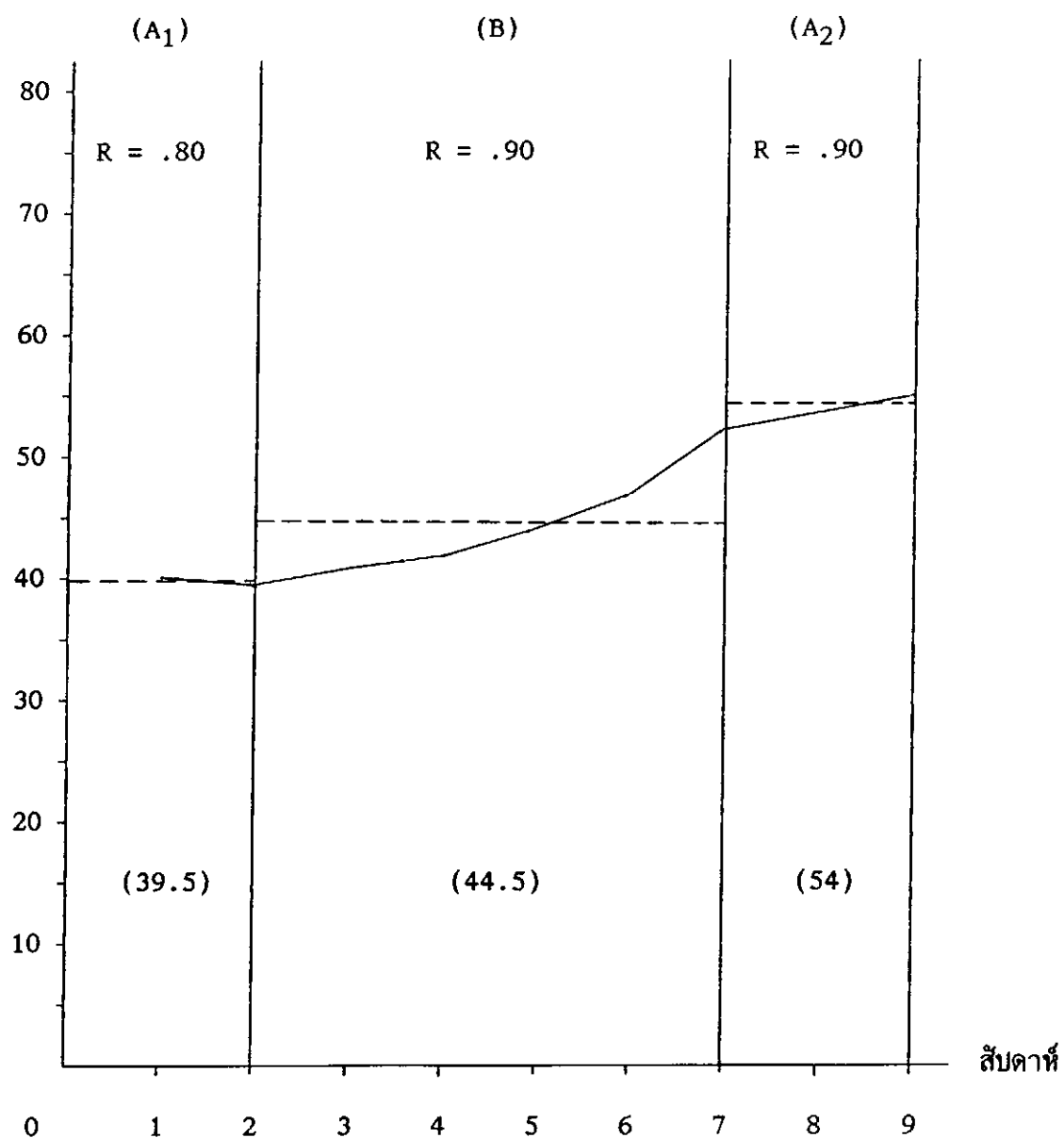
การคำนวณ

ภาคผนวก ก

1. ภาพแสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้

วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

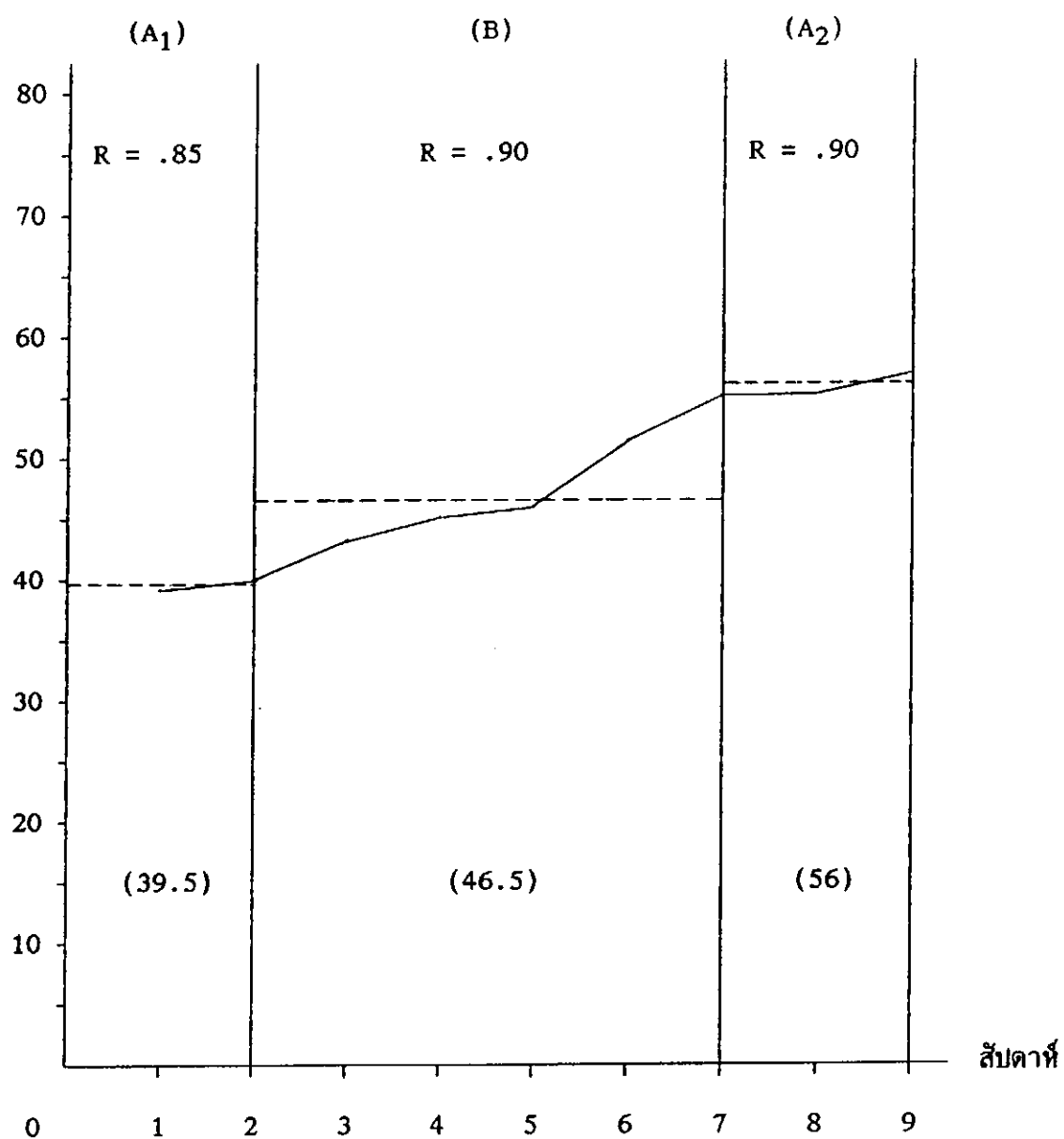
———— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 3 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 1 ใน
กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้

วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

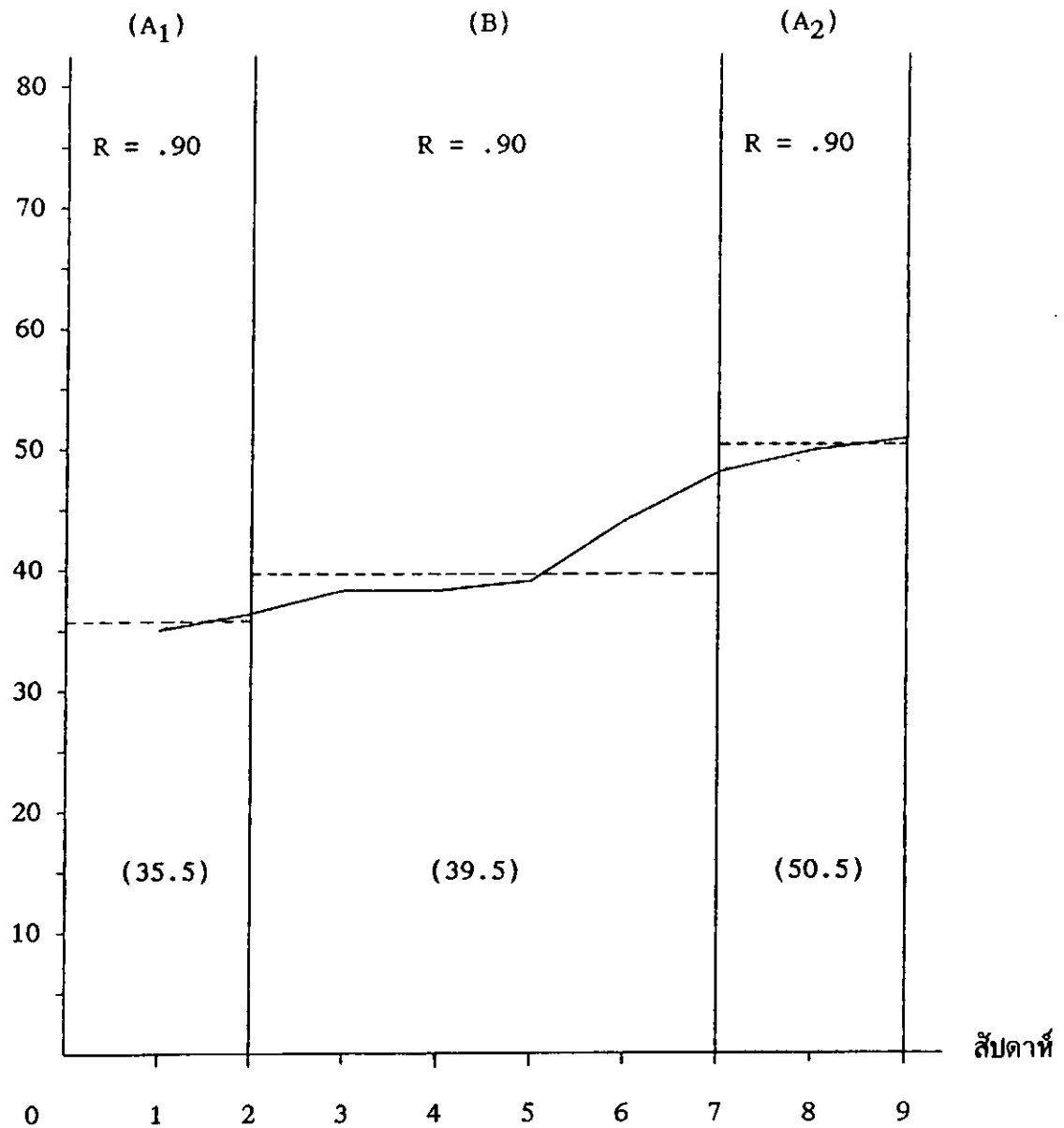

———— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 4 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 2 ในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

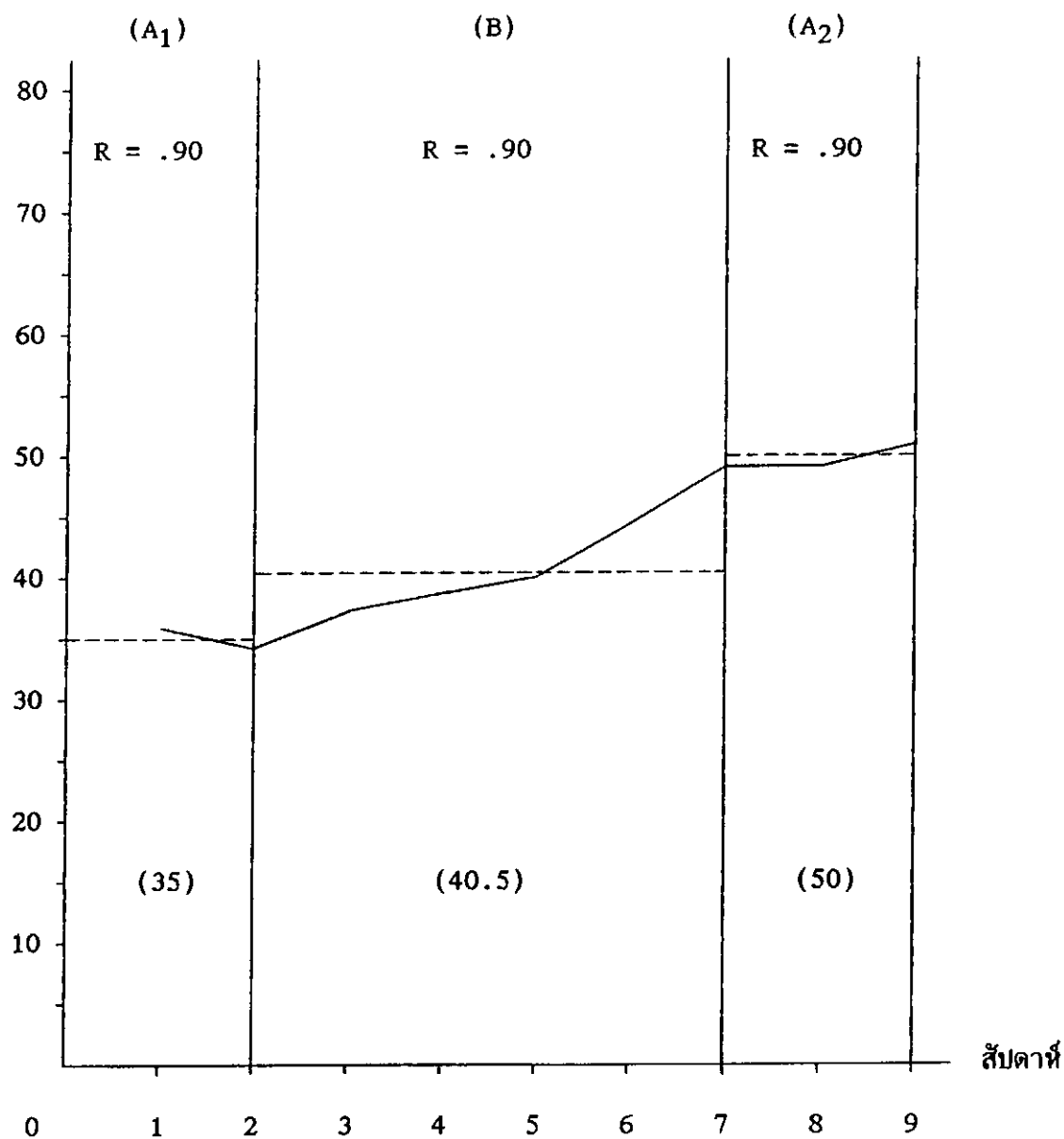
ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้
วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 5 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 3 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

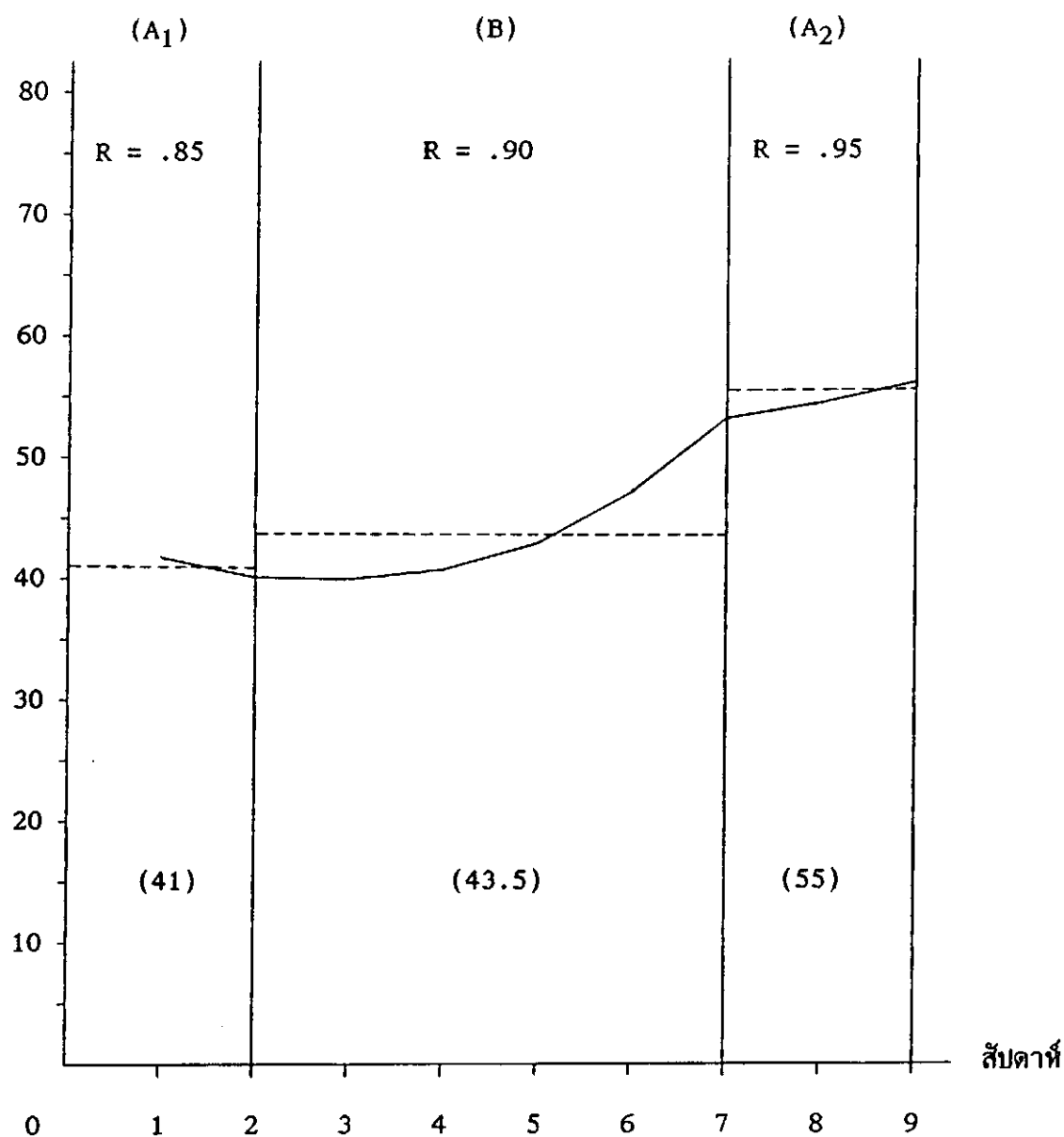
ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้
วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 6 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 4 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

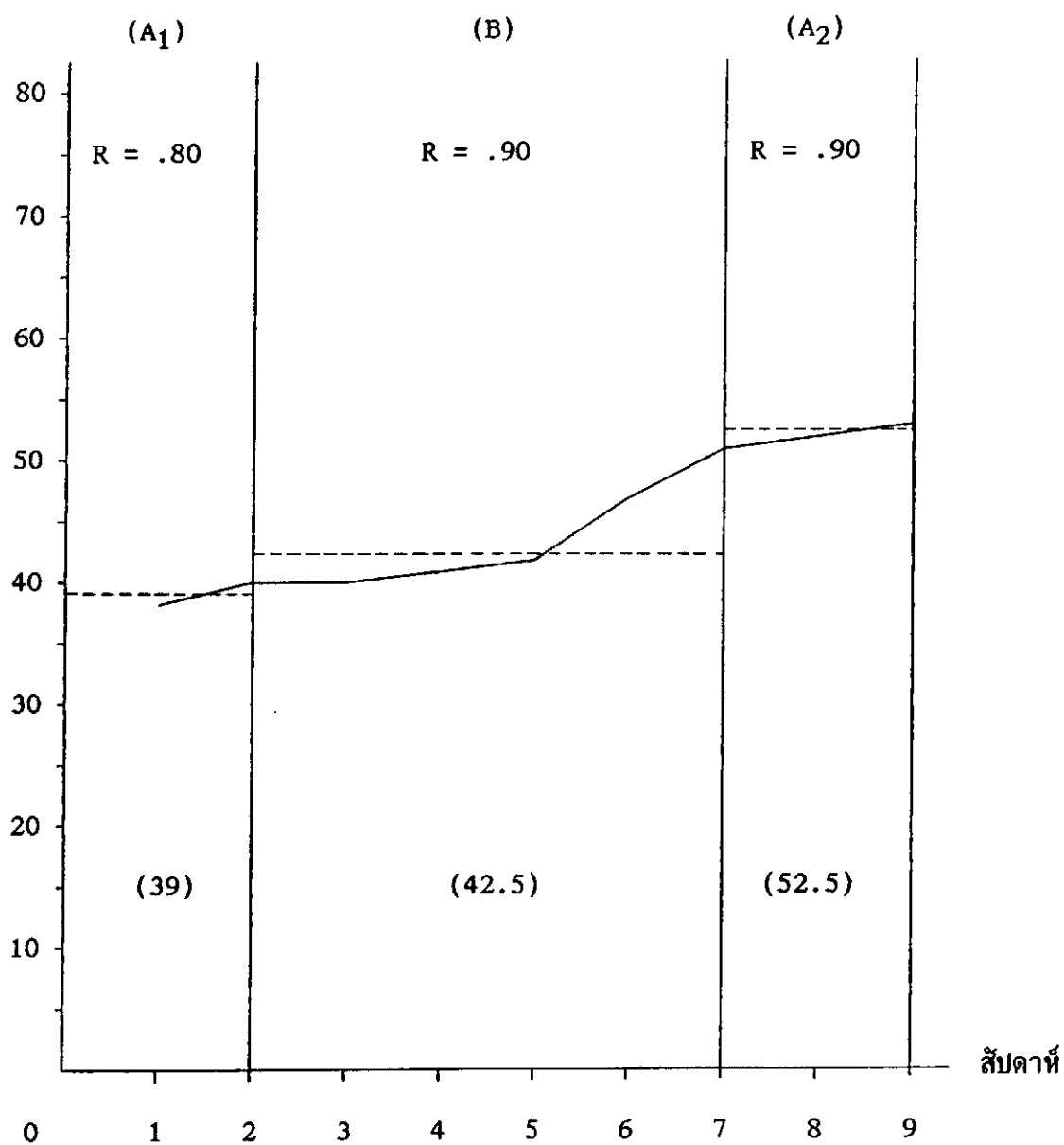
ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้
วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 7 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 5 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

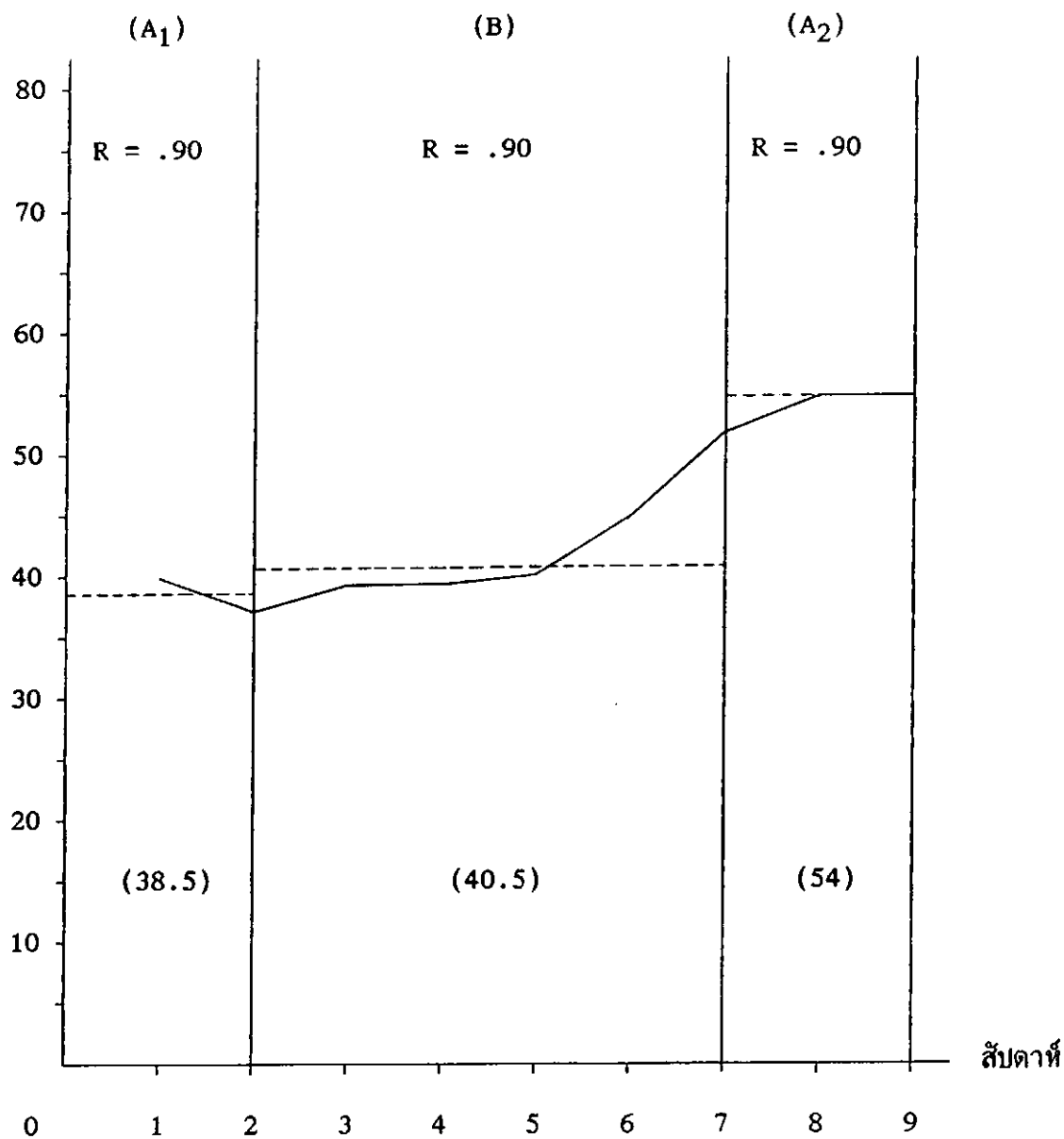
ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้
วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 8 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 6 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้
วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

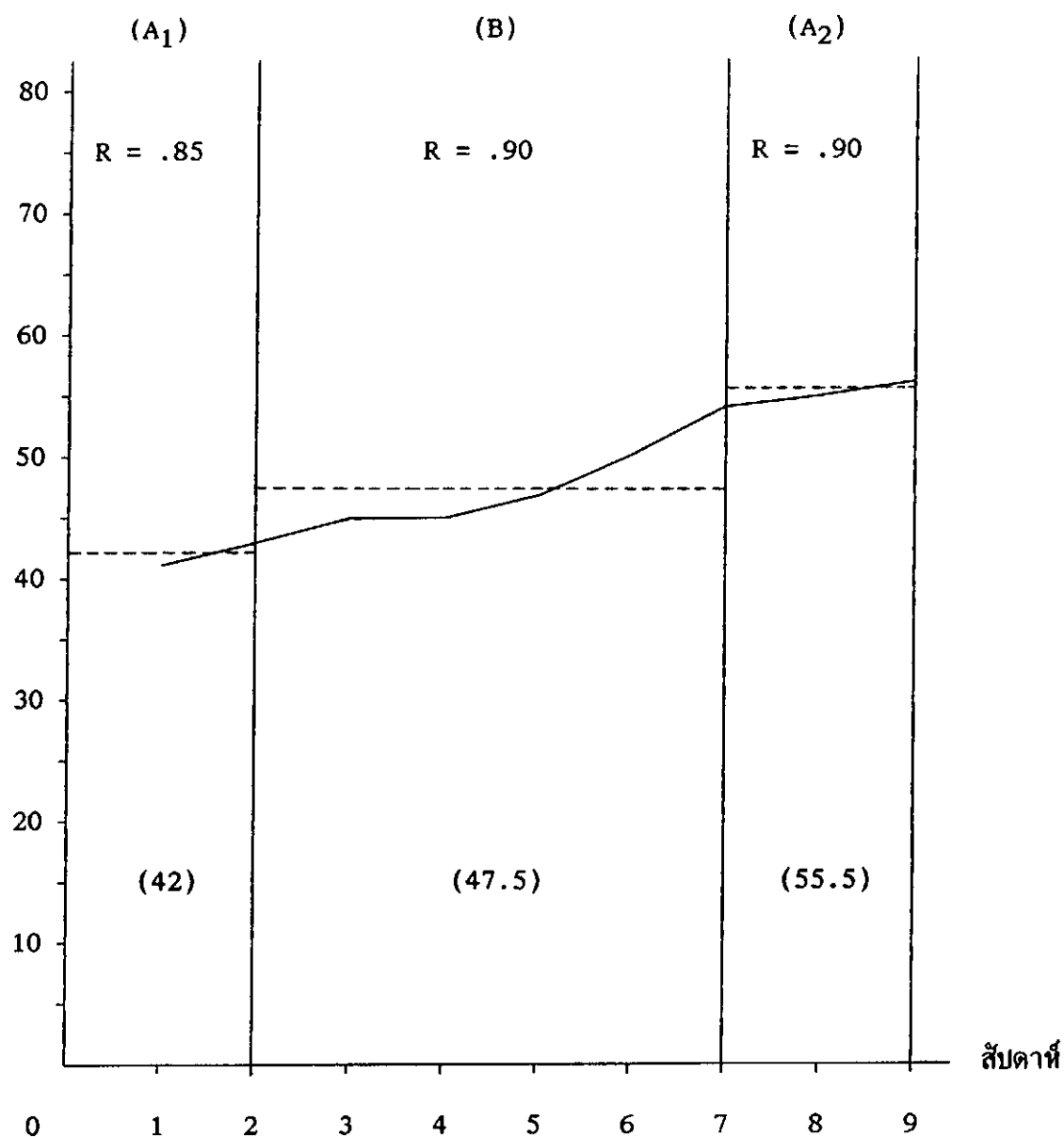

- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 9 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 7 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียน

วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

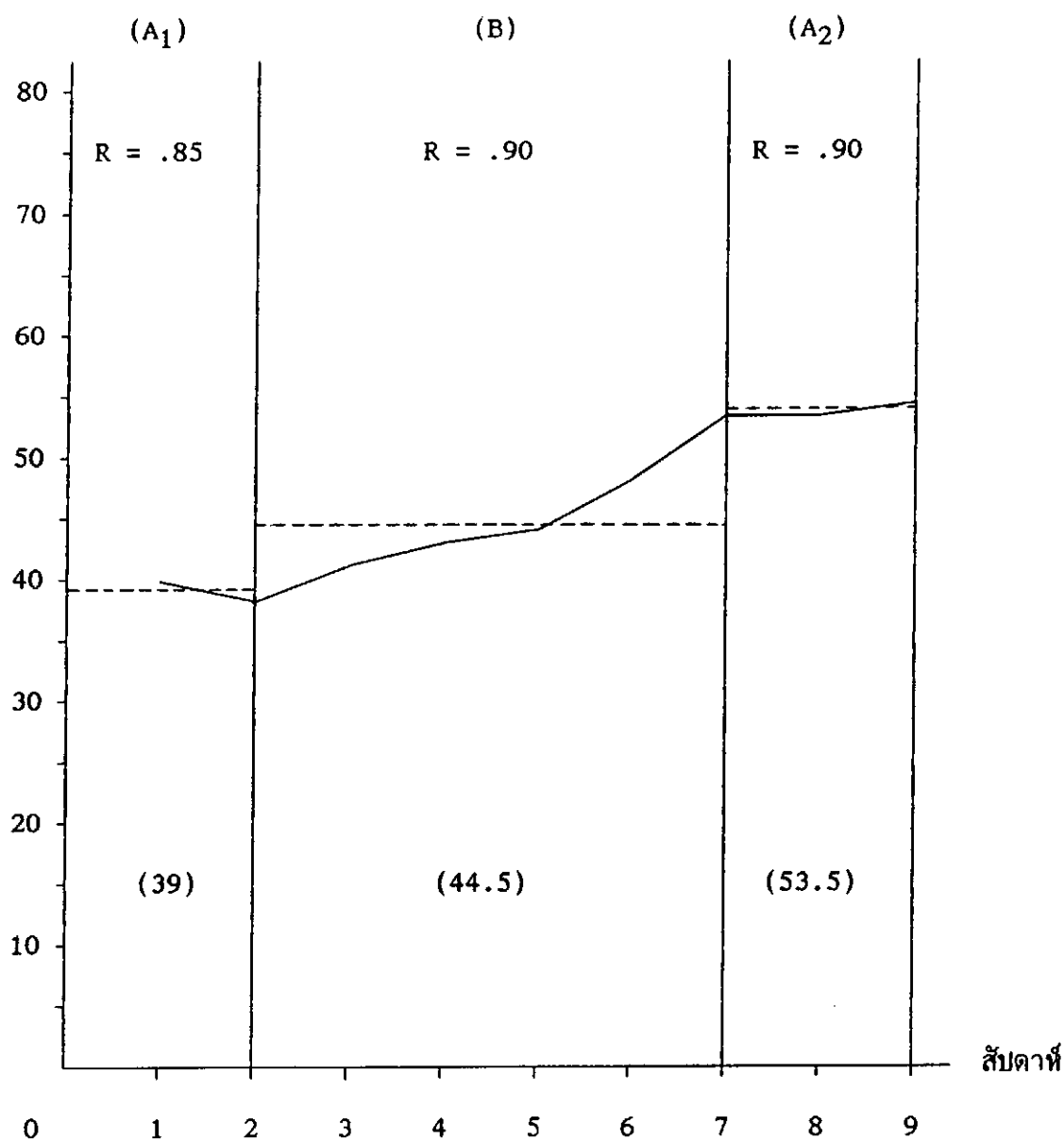
———— ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์

----- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 10 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 8 ใน

กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

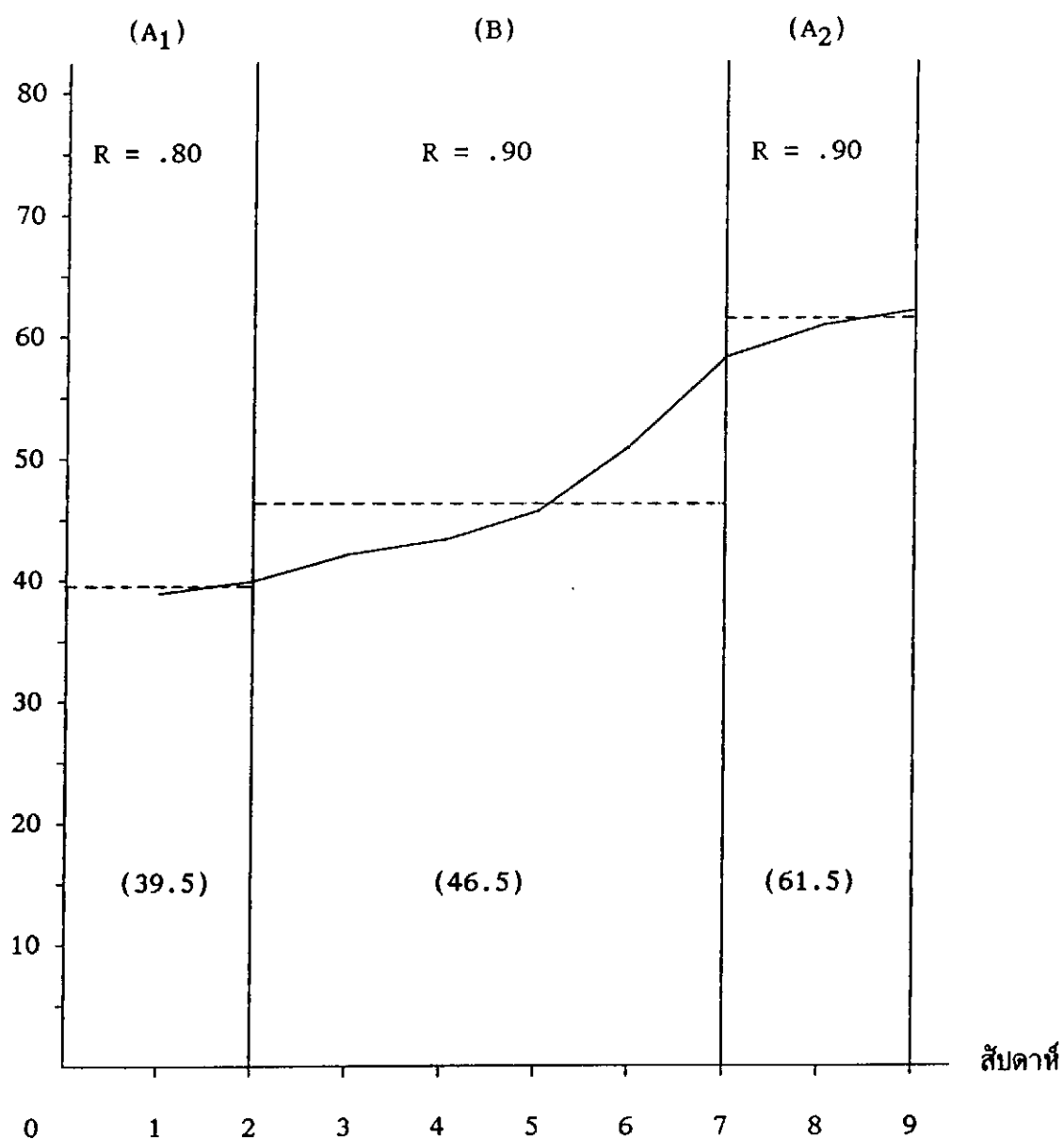
ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้
วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 11 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 1 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียน
วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

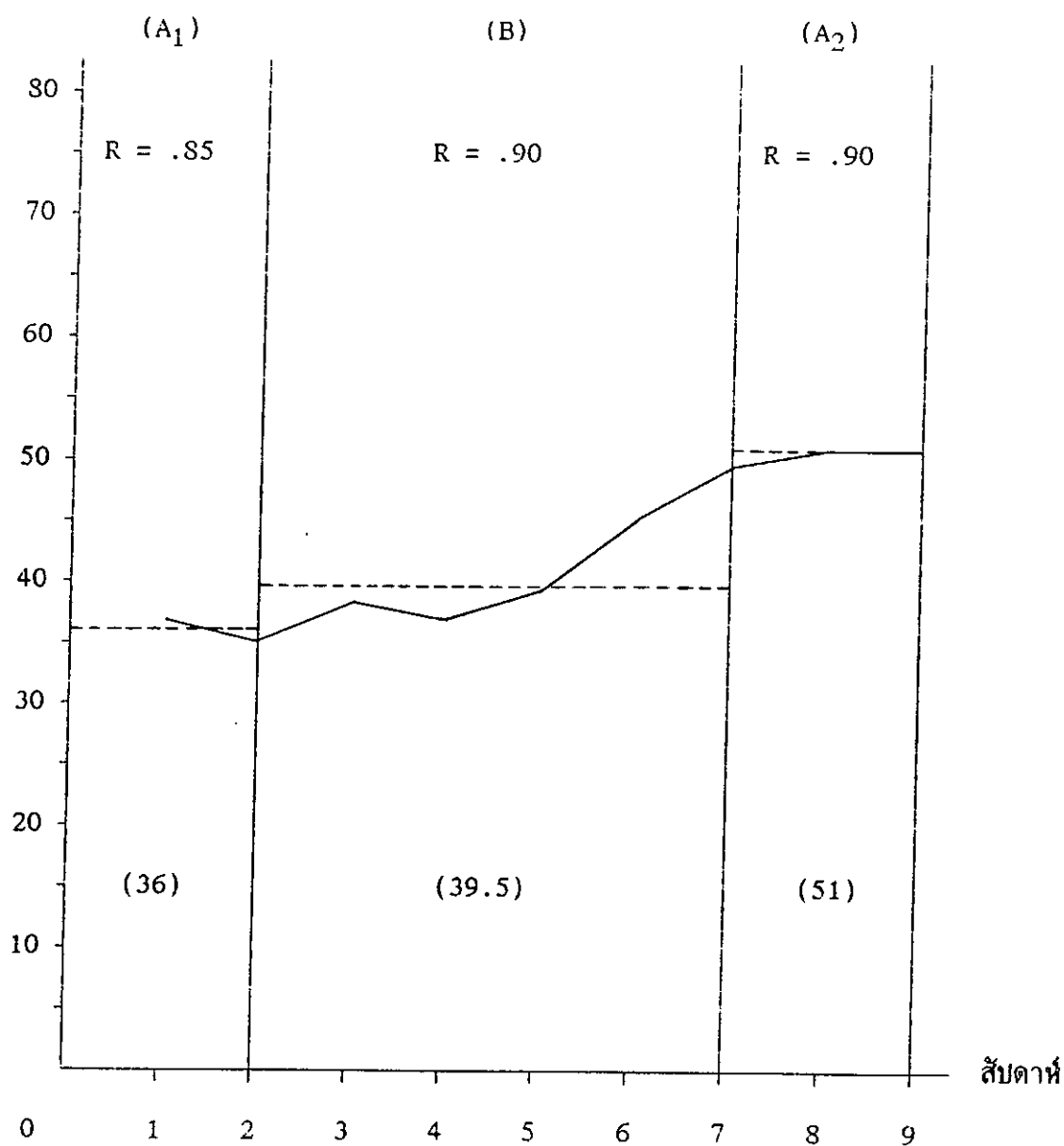

- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 12 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 2 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้

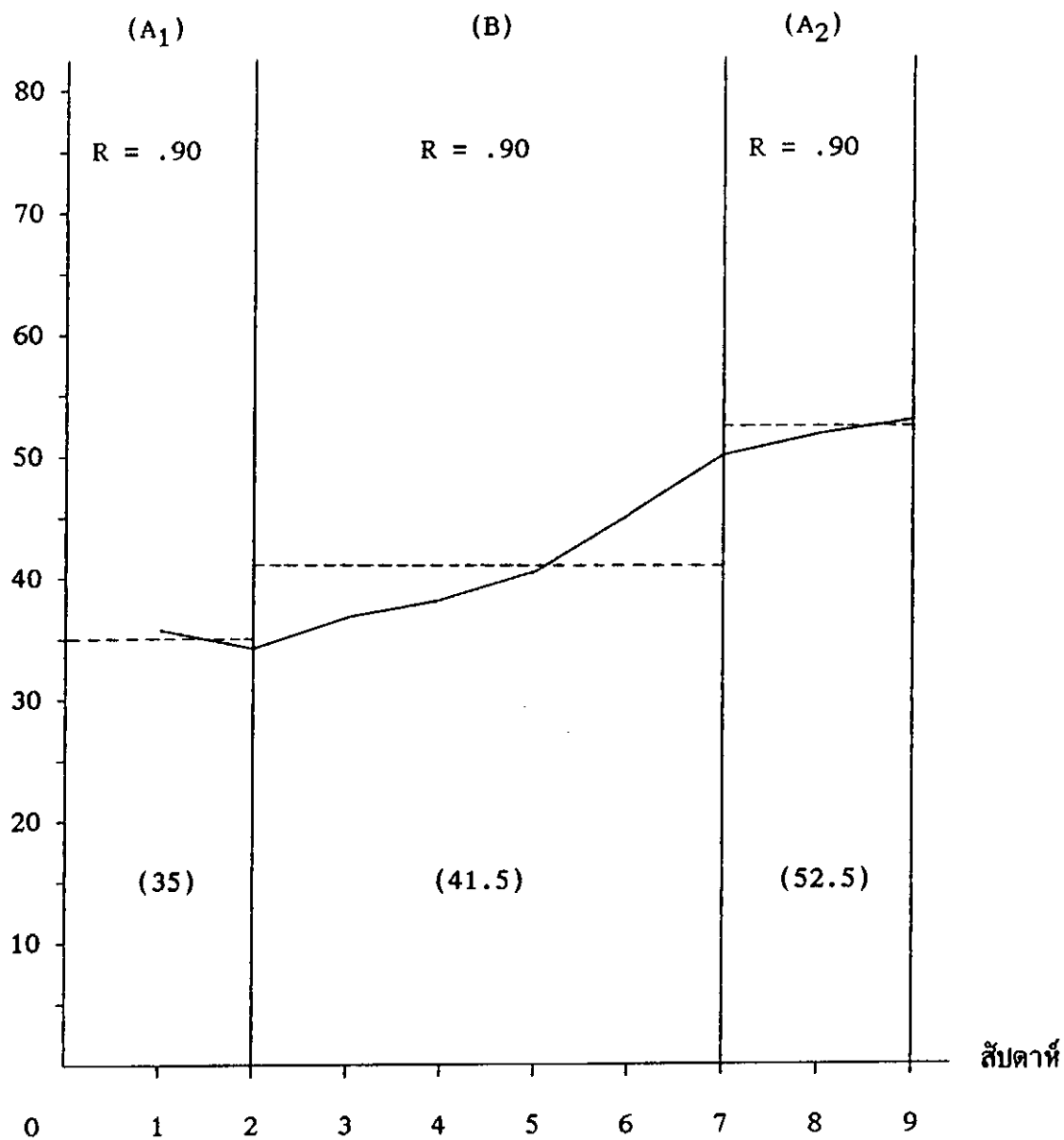
วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 13 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 3 ในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

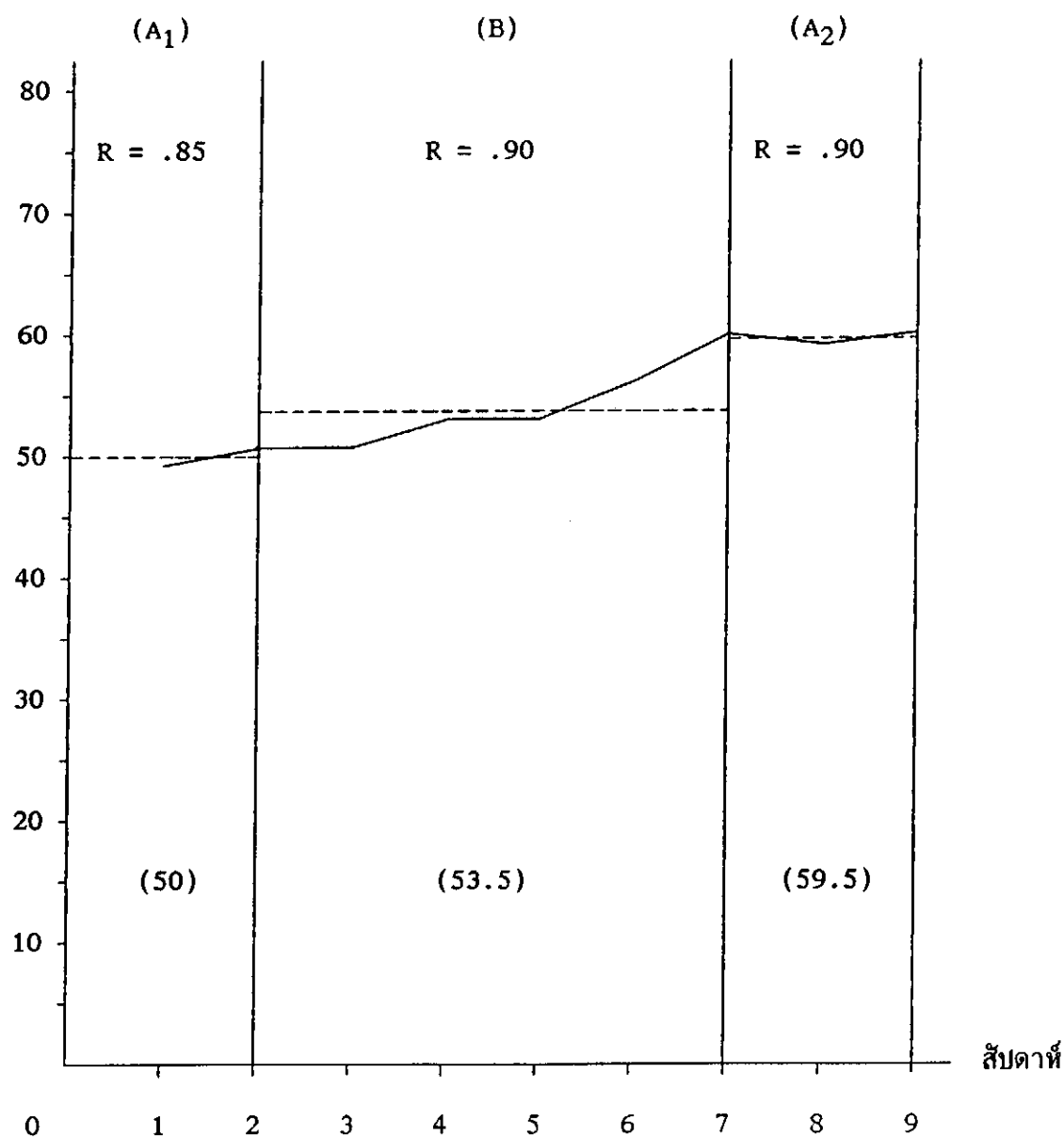
ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้
วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 14 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 4 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

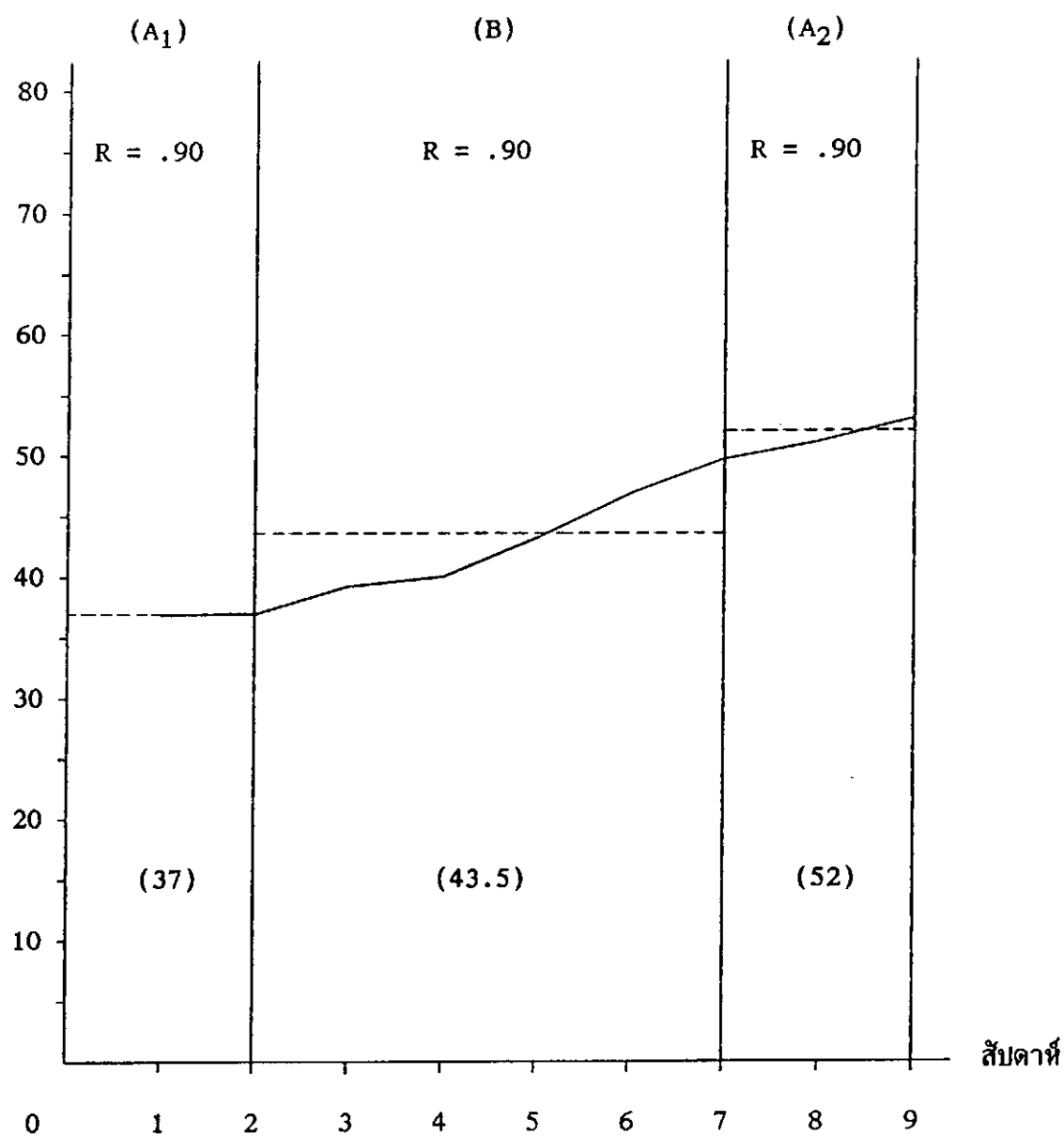
ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้
วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 15 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 5 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

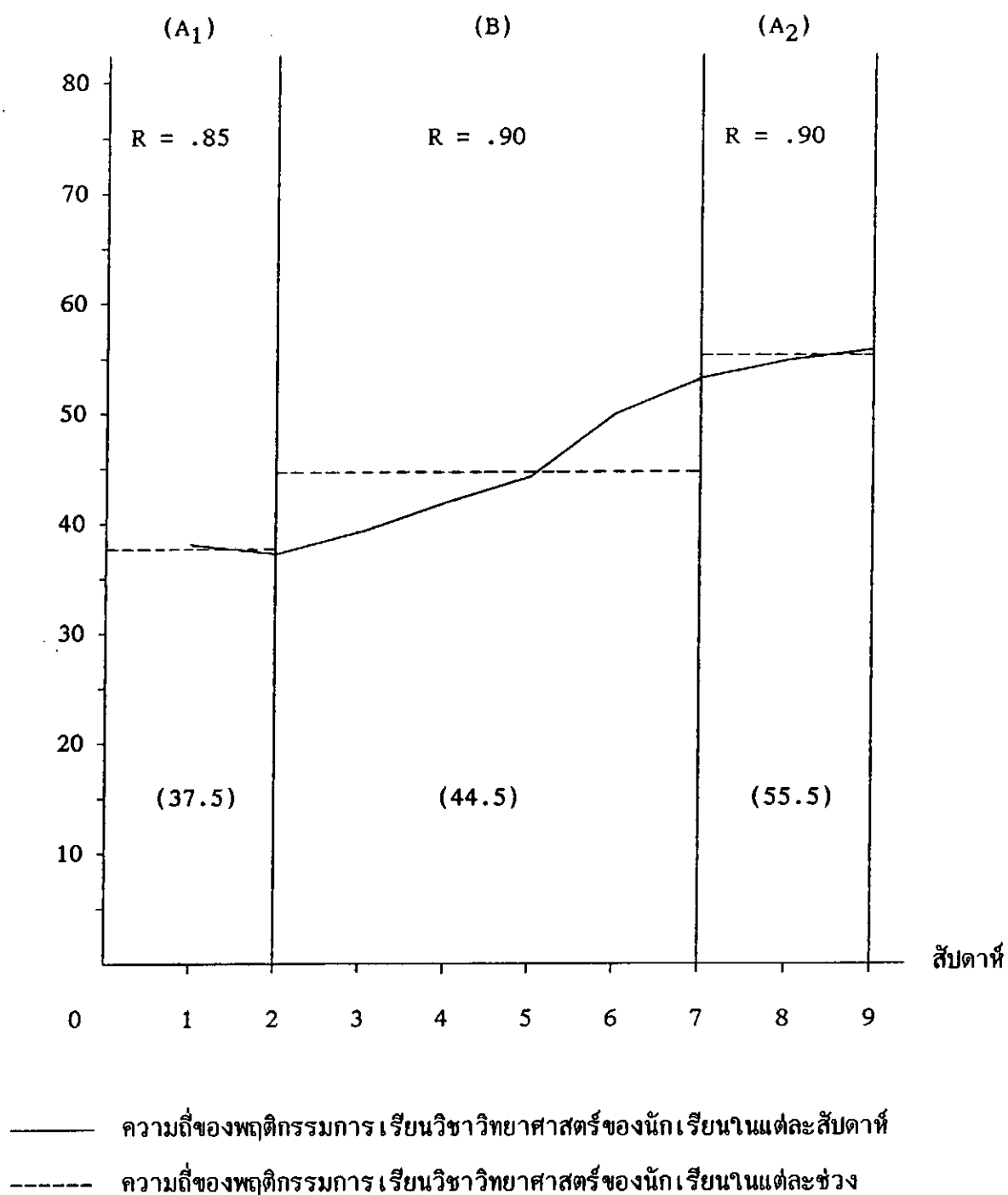
ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้
วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

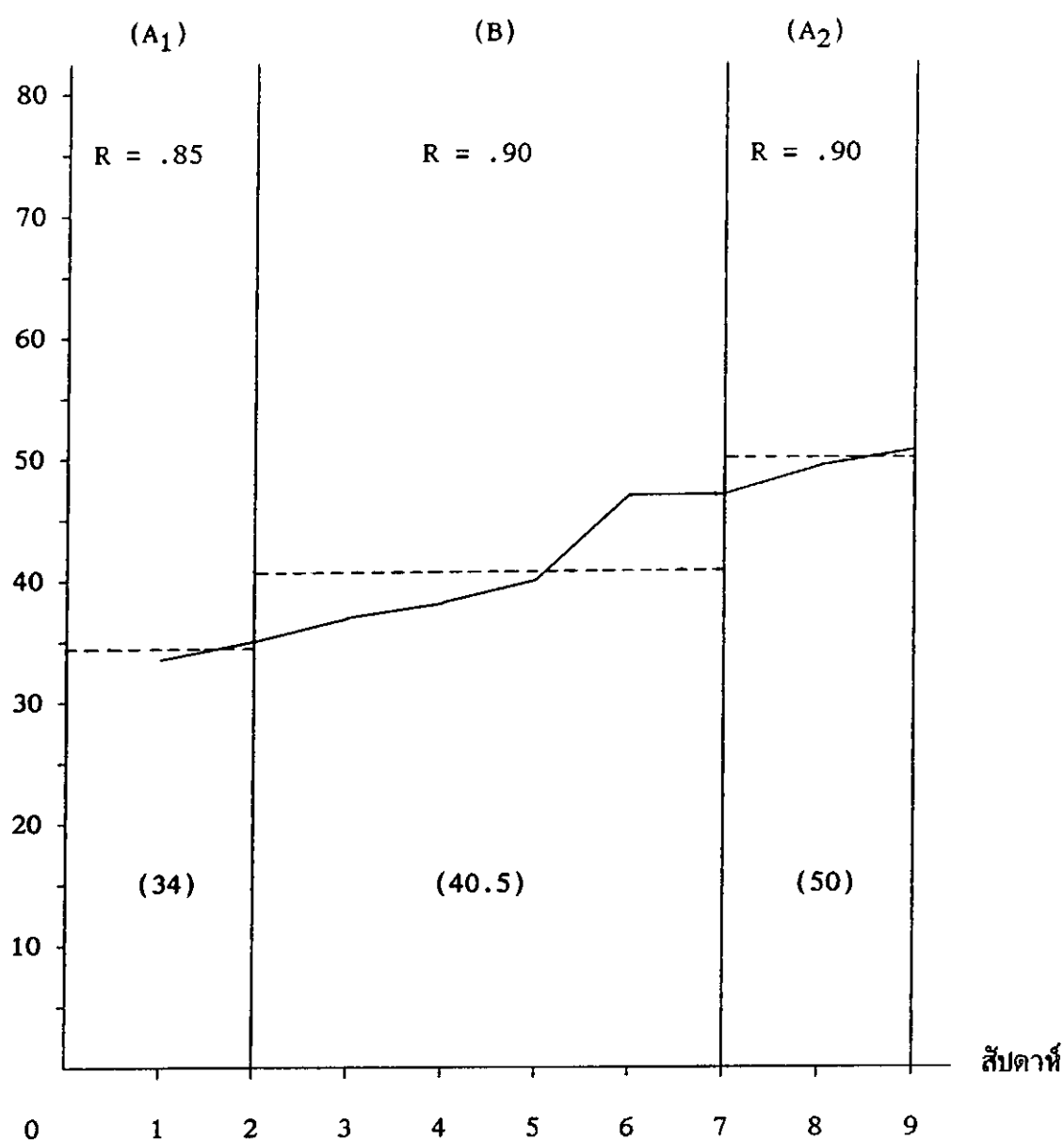
ภาพประกอบ 16 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 6 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

ความถี่ของพฤติกรรมกรรมการเรียน
วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

ภาพประกอบ 17 แสดงความถี่ของพฤติกรรมกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 7 ใน
กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการทำให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้
วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละสัปดาห์
 ----- ความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในแต่ละช่วง

ภาพประกอบ 18 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนคนที่ 8 ใน
 กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

ภาคผนวก ข

1. ตารางแสดงความถี่พฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง
2. ตารางแสดงความถี่พฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง
3. ตารางแสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง
4. ตารางแสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
5. ตารางแสดงวิธีการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง และกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 4 แสดงความถี่พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1
ที่ได้รับการทำให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

ระยะ ที่	ลำดับที่	นักเรียนคนที่								ค่ามัธยฐาน
		1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₁	1	40	39	35	36	42	38	40	41	39.50
	2	39	40	36	34	40	40	37	43	39.50
	ค่ามัธยฐาน	39.5	39.5	35.5	35	41	39	38.5	42	39.50
B	3	41	43	38	37	40	40	39	45	40.50
	4	42	45	38	38	41	41	39	45	41.50
	5	44	46	39	40	43	42	40	47	42.50
	6	47	51	44	44	47	47	45	50	47.50
	7	52	55	48	49	53	51	52	54	52.50
	ค่ามัธยฐาน	44.5	46.5	39.5	40.5	43.5	42.5	40.5	47.5	43.00
A ₂	8	53	55	50	49	54	52	54	55	53.50
	9	55	57	51	51	56	53	54	56	54.50
	ค่ามัธยฐาน	54	56	50.5	50	55	52.5	54	55.5	54.00

ตาราง 5 แสดงคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2
ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ตลอดการทดลอง

ระยะ ที่	สัปดาห์ ที่	นักเรียนคนที่								ค่ามัธยฐาน
		1	2	3	4	5	6	7	8	
A ₁	1	40	39	37	36	49	37	38	33	37.50
	2	38	40	35	34	51	37	37	35	37.50
	ค่ามัธยฐาน	39	39.5	36	35	50	37	37.5	34	37.50
B	3	41	42	38	37	51	39	39	37	39.50
	4	43	43	37	38	53	40	42	38	40.50
	5	44	46	39	41	53	43	44	40	43.50
	6	48	51	45	45	56	47	50	47	47.50
	7	53	58	49	50	60	50	53	47	50.50
	ค่ามัธยฐาน	44.5	46.5	39.5	41.5	53.5	43.5	44.5	40.5	44.00
A ₂	8	53	61	51	52	59	51	55	49	52.50
	9	54	62	51	53	60	53	56	51	53.50
	ค่ามัธยฐาน	53.5	61.5	51	52.5	59.5	52	55.5	50	53.00

ตาราง 6 แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

คนที่	พฤติกรรมกรเรียนของนักเรียน		ผลต่างของพฤติกรรม การเรียนของนักเรียน	อันดับ	R-	R+
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	79	108	29	4	-	4
2	79	112	33	8	-	8
3	71	101	30	5.5	-	5.5
4	70	100	30	5.5	-	5.5
5	82	110	28	3	-	3
6	78	105	27	1.5	-	1.5
7	77	108	31	7	-	7
8	84	111	27	1.5	-	1.5
				รวม	0	36

$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 7 แสดงวิธีการวิเคราะห์คะแนนพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง

คนที่	พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน		ผลต่างของพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน	อันดับ	R-	R+
	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง				
1	78	107	29	2	-	2
2	79	123	44	8	-	8
3	72	102	30	3.5	-	3.5
4	70	105	35	6	-	6
5	100	119	19	1	-	1
6	74	104	30	3.5	-	3.5
7	75	111	36	7	-	7
8	68	100	32	5	-	5
				รวม	0	36

$$T = 0^{**}$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 8 แสดงวิธีการวิเคราะห์ผลต่างของคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของ
 นักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงและกลุ่มทดลอง
 ที่ 2 ที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลองที่ 1				กลุ่มทดลองที่ 2			
	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	ผลต่างของ พฤติกรรม การเรียนรู้ ของนักเรียน	อันดับ	ก่อนการ ทดลอง	หลังการ ทดลอง	ผลต่างของ พฤติกรรม การเรียนรู้ ของนักเรียน	อันดับ
1	79	108	29	5.5	78	107	29	5.5
2	79	112	33	13	79	123	44	16
3	71	101	30	8.5	72	102	30	8.5
4	70	100	30	8.5	70	105	35	14
5	82	110	28	4	100	119	19	1
6	78	105	27	2.5	74	104	30	8.5
7	77	108	31	11	75	111	36	15
8	84	111	27	2.5	68	100	32	12

$$\Sigma R_1 = 55.5$$

$$\Sigma R_2 = 80.5$$

$$U = 19.5$$

$$U_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1 (n_1+1)}{2} - \Sigma R_1$$

$$U_1 = 8 \times 8 + \frac{8 (8+1)}{2} - 55.5$$

$$U_1 = 44.5$$

$$U_2 = n_1 n_2 + \frac{n_2 (n_2+1)}{2} - \Sigma R_2$$

$$U_2 = 8 \times 8 + \frac{8 (8+1)}{2} - 80.5$$

$$U_2 = 19.5$$

ภาคผนวก ค

1. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง (สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1)
2. โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง (สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2)
3. รายละเอียดการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง
4. รายละเอียดการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
5. ตารางแสดงกำหนดการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
6. ตารางแสดงกำหนดการสังเกตในชั่วโมงวิชาวิทยาศาสตร์ในแต่ละสัปดาห์
7. แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ (สำหรับครู)
8. แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์
9. ใบประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ (สำหรับนักเรียน)
10. แผนการปฏิบัติเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ของตนเอง
11. หนังสือสัญญา

โปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์

สำหรับกลุ่มทดลองที่ 1

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยกันระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน 2. เพื่อให้ให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม บทบาทหน้าที่ของนักเรียน และผู้วิจัย ตลอดจนระยะเวลาและสถานที่ ในการรับคำปรึกษา	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตนเอง 2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ ที่ไม่เหมาะสมให้เหมาะสม และอธิบายบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติตามการเข้ารับคำปรึกษา 3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยที่เกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้ชี้แจงไปแล้ว 4. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนา เพื่อให้มีความเข้าใจที่ตรงกัน 5. ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
2	สร้าง สัมพันธภาพ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัย และระหว่างนักเรียนด้วยกัน 2. เพื่อสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา ซึ่งจะทําให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ และพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการให้คำปรึกษา 3. เพื่อให้นักเรียนได้พิจารณาถึงความรู้สึกปัญหา และจุดมุ่งหมายในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของตนเอง	1. ผู้วิจัยให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม " ผลไม้หรรษา " 2. ผู้วิจัยสนทนาซักถามนักเรียนเกี่ยวกับ รุ้สึก ปัญหา และจุดมุ่งหมายในการเรียนวิชา วิทยาศาสตร์ของนักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจแก่นักเรียนในด้านการเรียน
3-4	พฤติกรรม การเรียนใน ขณะที่ครูสอน และในขณะที่ ครูให้ปฏิบัติ การทดลอง	เพื่อให้นักเรียนได้ สำรวจและรับรู้เกี่ยวกับ พฤติกรรม การเรียนที่ไม่ เหมาะสมของตนเองได้ อย่างชัดเจนมากขึ้น	การให้คำปรึกษาในครั้งที่ 3-4 ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง โดยแบ่งเป็นขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจ เกิดความอบอุ่นใจ ไว้วางใจ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			ปลอดภัย และเป็นกันเองกับผู้วิจัย ตลอดจนมีความมั่นใจในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองให้ดีขึ้น ขั้นตอนที่ 2 ขึ้นสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบันเป็นขั้นที่ผู้วิจัยช่วยให้นักเรียนได้พิจารณาพฤติกรรมการเรียนของตนเองในปัจจุบัน โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา เช่น การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การให้กำลังใจ และการสรุป เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้สำรวจพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองในปัจจุบัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียนของนักเรียน
5-7	พฤติกรรม การเรียนใน ขณะที่ครูสอน และในขณะที่ ครูทำแบบฝึก การทดลอง	1. เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงผลเสียของการมีพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสม 2. เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการแก้ไขพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมมาให้เหมาะสม	การให้คำปรึกษาในครั้งที่ 5-7 ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง โดยแบ่งเป็นขั้นตอนต่อจากครั้งที่ 3-4 ดังนี้ ขั้นตอนที่ 3 ขึ้นประเมินพฤติกรรม ในขั้นนี้ผู้วิจัยจะให้นักเรียนได้พิจารณา และประเมินพฤติกรรมการเรียนของตนเองว่า พฤติกรรมเหล่านั้นเหมาะสมหรือไม่ ทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตั้งใจแน่วแน่ที่จะปรับปรุงพฤติกรรมการเรียนของ

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
		3. เพื่อให้นักเรียนได้พิจารณาแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเองเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติที่สามารถกระทำได้อย่างชัดเจน 4. เพื่อให้นักเรียนรักษาคำสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองเป็นผู้กำหนดขึ้น	ตนไปบนทางที่ดีขึ้น ขั้นตอนที่ 4 ขึ้นวางแผนการปฏิบัติ ในขั้นนี้ผู้วิจัยให้นักเรียนได้วางแผนการปฏิบัติในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเอง และการวางแผนการปฏิบัตินั้น จะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตความสามารถของนักเรียน ซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริง มีความชัดเจน ถูกต้อง และนักเรียนเต็มใจที่จะปฏิบัติ ขั้นตอนที่ 5 ขึ้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพัน ในขั้นนี้นักเรียนได้ตกลงใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองวางไว้ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเองให้เหมาะสม โดยนักเรียนเขียนข้อตกลงในรูปแบบของสัญญา
8-9	พฤติกรรม การเรียนรู้ใน ขณะที่ครูสอน และในขณะที่ ครูให้ปฏิบัติ การทดลอง	1. เพื่อติดตามผลการปฏิบัติตามแผนของนักเรียน และให้คำปรึกษา เมื่อพบอุปสรรค 2. เพื่อให้นักเรียนมีกำลังใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองเป็นผู้กำหนดขึ้น	การให้คำปรึกษาในครั้งที่ 8-9 ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง โดยแบ่งเป็นขั้นตอนต่อจากครั้งที่ 5-7 ดังนี้ ขั้นตอนที่ 6 ขึ้นติดตามผล เป็นขั้นที่ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลการปฏิบัติตามที่ได้วางแผนไว้ และผู้วิจัยติดตามผลการปฏิบัติตนของนักเรียนตามแผนการปฏิบัติ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมเรียนรู้ของนักเรียนให้เหมาะสม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
10	ยุติการให้คำปรึกษาและปัจจัยมีโทษ	1. เพื่อยุติการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง 2. เพื่อสรุปผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม แบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการณ์เรียนของนักเรียน	1. ผู้วิจัยทบทวนและติดตามผลเรื่องที่สนทนาในครั้งที่ผ่านมา 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์เรียนของตนเองก่อนได้รับการให้คำปรึกษา 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินการเปลี่ยนแปลงตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการณ์เรียนภายหลังได้รับการให้คำปรึกษา 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการณ์เรียนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 5. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนในความร่วมมือและกล่าวปิดโปรแกรมการให้คำปรึกษา

หมายเหตุ

การให้คำปรึกษาแต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 1 ชั่วโมง

โปรแกรมการให้คำปรึกษา เป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง

เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์

สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยกันระหว่างผู้ให้คำปรึกษากับนักเรียน 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล บทบาทหน้าที่ของนักเรียนและผู้วิจัย ตลอดจนระยะเวลาและสถานที่ ในการรับคำปรึกษา	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตนเอง 2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ ที่ไม่เหมาะสมให้เหมาะสม และอธิบายบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติตามการเข้ารับคำปรึกษา 3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยเกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ ที่ได้รับแจ้งไว้แล้ว 4. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนา เพื่อให้มีความเข้าใจที่ตรงกัน 5. ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
2	สร้าง สัมพันธภาพ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพ ระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัย 2. เพื่อสร้างบรรยากาศ ในการให้คำปรึกษา ซึ่งจะ ทำให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ และพร้อมที่จะให้ความร่วมมือ ในการให้คำปรึกษา 3. เพื่อให้นักเรียนได้ พิจารณาถึงความรู้สึกปัญหา และจุดมุ่งหมายในการ เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของ ตนเอง	1. ผู้วิจัยสนทนาซักถามนักเรียนเกี่ยวกับข้อมูล ส่วนตัวของนักเรียนในเรื่องต่าง ๆ เช่น อายุ ครอบครัว อาชีพของผู้ปกครอง เป็นต้น 2. ผู้วิจัยสนทนาซักถามนักเรียนเกี่ยวกับความ รู้สึก ปัญหา และจุดมุ่งหมายในการเรียนวิชา วิทยาศาสตร์ของนักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจ แก่นักเรียนในด้านการเรียน
3-4	พฤติกรรม การเรียนใน ขณะที่ครูสอน และในขณะที่ ครูให้ปฏิบัติ การทดลอง	เพื่อให้นักเรียนได้ สำรวจและรับรู้ เกี่ยวกับ พฤติกรรมการเรียนที่ไม่ เหมาะสมของตนเองได้ อย่างชัดเจนมากขึ้น	การให้คำปรึกษาในครั้งที่ 3-4 ผู้วิจัยดำเนินการ การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความ จริง โดยแบ่งเป็นขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา เป็นขั้นที่ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศ ในการให้คำปรึกษา เพื่อให้นักเรียนมีความ เข้าใจ เกิดความอบอุ่นใจ ไว้วางใจ ปลอดภัย และเป็นกันเองกับผู้วิจัย ตลอดจนมี ความมั่นใจในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียน ที่ไม่เหมาะสมของตนเองให้ดีขึ้น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
			ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน เป็นขั้นที่ผู้วิจัยช่วยให้นักเรียนได้พิจารณา พฤติกรรมการเรียนของตนเองในปัจจุบัน โดย ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการหาคำปรึกษา เช่น การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และ ปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำ การให้กำลังใจ และการสรุป เพื่อกระตุ้นให้ นักเรียนได้สำรวจพฤติกรรมการเรียนที่ใหม่ เหมาะสมของตนเองในปัจจุบัน ซึ่งส่งผล กระทบต่อการเรียนของนักเรียน
5-7	พฤติกรรม การเรียนใน ขณะที่ครูสอน และในขณะที่ ครูห้ามปฏิบัติ การทดลอง	1. เพื่อให้นักเรียนได้ ตระหนักถึงผลเสียของการ มีพฤติกรรมการเรียนที่ไม่ เหมาะสม 2. เพื่อให้นักเรียนได้ ตระหนักถึงความสำคัญของการ แก้ไขพฤติกรรมการ เรียนที่ใหม่เหมาะสมให้ เหมาะสม 3. เพื่อให้นักเรียนได้ พิจารณาแนวทางในการ	การหาคำปรึกษาในครั้งที่ 5-7 ผู้วิจัยดำเนินการ หาคำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความ จริง โดยแบ่งเป็นขั้นตอนต่อจากครั้งที่ 3-4 ดังนี้ ขั้นตอนที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม ในขั้นนี้ผู้วิจัยจะให้นักเรียนได้พิจารณา และ ประเมินพฤติกรรมการเรียนของตนเองว่า พฤติกรรมเหล่านั้นเหมาะสมหรือไม่ ทั้งต่อ ตนเอง และผู้อื่น เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตั้งใจ แน่วแน่ว่าจะปรับปรุงพฤติกรรมการเรียนของ ตนไปในทางที่ดีขึ้น

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
		พัฒนาพฤติกรรมการเรียนของตนเองเพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติที่สามารถกระทำได้อย่างชัดเจน 4. เพื่อให้ให้นักเรียนรักษาคำสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองเป็นผู้กำหนดขึ้น	ขั้นตอนที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ ในขั้นนี้ผู้วิจัยให้นักเรียนได้วางแผนการปฏิบัติในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของตนเอง และการวางแผนการปฏิบัตินั้น จะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตความสามารถของนักเรียน ซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริง มีความชัดเจน ถูกต้อง และนักเรียนเต็มใจที่จะปฏิบัติ ขั้นตอนที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพัน ในขั้นนี้นักเรียนได้ตกลงใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองวางไว้ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของตนเองให้เหมาะสม โดยนักเรียนเขียนข้อตกลงในรูปแบบของสัญญา
8-9	พฤติกรรม การเรียนใน ขณะที่ครูสอน และในขณะที่ ครูให้ปฏิบัติ การทดลอง	1. เพื่อติดตามผลการปฏิบัติตามแผนของนักเรียน และให้คำปรึกษา เมื่อพบอุปสรรค 2. เพื่อให้ให้นักเรียนมีกำลังใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองเป็นผู้กำหนดขึ้น	การให้คำปรึกษาในครั้งที่ 8-9 ผู้วิจัยดำเนินการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง โดยแบ่งเป็นขั้นตอนต่อจากครั้งที่ 5-7 ดังนี้ ขั้นตอนที่ 6 ขั้นติดตามผล เป็นขั้นที่ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลการปฏิบัติตามที่ได้วางแผนไว้ และผู้วิจัยติดตามผลการปฏิบัติตนของนักเรียนตามแผนการปฏิบัติ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนให้เหมาะสม

ครั้งที่	หัวข้อเรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีการดำเนินการ
10	ยุติการให้คำปรึกษาและปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อยุติการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง 2. เพื่อสรุปผลของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน	1. ผู้วิจัยทบทวนและติดตามผลเรื่องที่สนทนาในครั้งที่ผ่านมา 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของตนเองก่อนได้รับการให้คำปรึกษา 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินการเปลี่ยนแปลงตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนภายหลังได้รับการให้คำปรึกษา 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริงที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 5. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนในความร่วมมือและกล่าวปิดโปรแกรมการให้คำปรึกษา

หมายเหตุ

การให้คำปรึกษาในแต่ละครั้งใช้เวลาประมาณ 50 นาที

สรุปโปรแกรมการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศ
เวลาที่ใช้ ประมาณ 1 ชั่วโมง
วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยกันระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม บทบาท

หน้าที่ของนักเรียนและผู้วิจัย ตลอดจนระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา

วิธีการดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง

เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ที่ไม่เหมาะสมให้เหมาะสม และอธิบายบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติในการเข้ารับคำปรึกษา

3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยที่เกี่ยวข้องกับรายละเอียดต่าง ๆ

ที่ได้ชี้แจงไปแล้ว

4. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนา เพื่อให้มีความเข้าใจ

ที่ตรงกัน

5. ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอภิปราย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 2 สร้างสัมพันธภาพ
 เวลาที่ใช้ ประมาณ 1 ชั่วโมง
 วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัยและระหว่างนักเรียนด้วยกัน
2. เพื่อสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา ซึ่งจะทำให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ และพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการให้คำปรึกษา
3. เพื่อให้นักเรียนได้พิจารณาถึงความรู้สึกปัญหาและจุดมุ่งหมายในการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์ของตนเอง

วิธีการดำเนินการ

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรม " ผลไม้หรรษา "
2. ผู้วิจัยสนทนาซักถามนักเรียนเกี่ยวกับความรู้สึก ปัญหา และจุดมุ่งหมายในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจแก่นักเรียนในด้านการเรียน

การประเมินผล

1. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

ครั้งที่ 3-4 พฤติกรรมการเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูให้ปฏิบัติการทดลอง
 เวลาที่ใช้ ประมาณ 1 ชั่วโมง
 วัตถุประสงค์

เพื่อให้ให้นักเรียนได้สำรวจและรับรู้ เกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสม
 ของตนเองได้อย่างชัดเจนมากขึ้น

วิธีการดำเนินการ

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้นักเรียน
 มีความเข้าใจ เกิดความอบอุ่นใจ ไร้ความกังวล ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย ตลอดจนมีความมั่นใจ
 ในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองให้ดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน

ผู้วิจัยช่วยให้นักเรียนได้พิจารณาพฤติกรรมการเรียนของตนเองในปัจจุบัน
 โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา เช่น การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และ
 ปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำถามให้กำลังใจ และการสรุป เพื่อกระตุ้นให้นักเรียน
 ได้สำรวจพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองในปัจจุบัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อการศึกษา

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอธิบาย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 5-7 พฤติกรรมการเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูให้นักปฏิบัติทดลอง
 เวลาที่ใช้ ประมาณ 1 ชั่วโมง
 วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงผลเสียของการมีพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสม
2. เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการแก้ไขพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมให้เหมาะสม
3. เพื่อให้นักเรียนได้พิจารณาแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของตนเอง เพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติที่สามารถกระทำได้อย่างชัดเจน
4. เพื่อให้นักเรียนรักษาคำสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองเป็นผู้กำหนดขึ้น

วิธีการดำเนินการ

ขั้นตอนที่ 1 ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจ เกิดความอบอุ่นใจ ไร้ความกังวล ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย ตลอดจนมีความมั่นใจในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองให้ดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 ขึ้นสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน

ผู้วิจัยช่วยให้นักเรียนได้พิจารณาพฤติกรรมการเรียนของตนเองในปัจจุบัน โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา เช่น การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำการให้กำลังใจ และการสรุป เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้สำรวจพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองในปัจจุบัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อการศึกษา

ขั้นตอนที่ 3 ขึ้นประเมินพฤติกรรม

ผู้วิจัยจะให้นักเรียนได้พิจารณา และประเมินพฤติกรรมการเรียนของตนเองว่าพฤติกรรมเหล่านั้นเหมาะสมหรือไม่ ทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตั้งใจแน่วแน่ที่จะปรับปรุงพฤติกรรมการเรียนของตนไปในทางที่ดีขึ้น (แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์)

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้วางแผนการปฏิบัติในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของตนเองและการวางแผนการปฏิบัตินั้น จะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตความสามารถของนักเรียน ซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริง มีความชัดเจน ถูกต้องและนักเรียนเต็มใจที่จะปฏิบัติ (แผนการปฏิบัติเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ด้วยตนเอง)

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพัน

ในขั้นนี้นักเรียนได้ตกลงใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองวางไว้ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของตนเองให้เหมาะสม โดยนักเรียนเขียนข้อตกลงในรูปแบบของสัญญา (หนังสือสัญญา)

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอภิปราย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 8-9 พฤติกรรมการเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูให้ปฏิบัติการทดลอง

เวลาที่ใช้ ประมาณ 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการปฏิบัติตามแผนของนักเรียนและให้คำปรึกษา เมื่อพบอุปสรรค
2. เพื่อให้ นักเรียนมีกำลังใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองเป็นผู้กำหนดขึ้น

วิธีการดำเนินการ

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้ นักเรียน มีความเข้าใจ เกิดความอบอุ่นใจ ไร้ความกังวล ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย ตลอดจนมีความมั่นใจ ในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองให้ดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน

ผู้วิจัยช่วยให้นักเรียนได้พิจารณาพฤติกรรมการเรียนของตนเองในปัจจุบัน โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา เช่น การฟัง การซักถามปลายเปิด และ ปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำการให้กำลังใจ และการสรุป เพื่อกระตุ้นให้นักเรียน ได้สำรวจพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองในปัจจุบัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อ การเรียน

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม

ผู้วิจัยจะให้นักเรียนได้พิจารณา และประเมินพฤติกรรมการเรียนของตนเองว่าพฤติกรรมเหล่านั้นเหมาะสมหรือไม่ ทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตั้งใจ แน่วแน่ที่จะปรับปรุงพฤติกรรมการเรียนของตนไปในทางที่ดีขึ้น (แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์)

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้วางแผนการปฏิบัติในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียน ของตนเองและการวางแผนการปฏิบัตินั้น จะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตความสามารถของนักเรียน ซึ่ง สามารถปฏิบัติได้จริง มีความชัดเจน ถูกต้องและนักเรียนเต็มใจที่จะปฏิบัติ (แผนการปฏิบัติเพื่อ พัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ด้วยตนเอง)

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพัน

ในขั้นนี้นักเรียนได้ตกลงใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองวางไว้ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเองให้เหมาะสม โดยนักเรียนเขียนข้อตกลงในรูปแบบของสัญญา (หนังสือสัญญา)

ขั้นตอนที่ 6 ขั้นติดตามผล

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลการปฏิบัติตามที่ได้วางแผนไว้ และผู้วิจัยติดตามผลการปฏิบัติตนของนักเรียนตามแผนการปฏิบัติ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้ของตนเองให้เหมาะสม

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอภิปราย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 10 ยุติการให้คำปรึกษาและปัจฉิมนิเทศ

เวลาที่ใช้ ประมาณ 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อยุติการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง
2. เพื่อสรุปผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริง เพื่อพัฒนา

พฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

วิธีการดำเนินการ

1. ผู้วิจัยทบทวนและติดตามผลเรื่องที่สนทนากันครั้งที่ผ่านมา
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของตนเอง

ก่อนได้รับการให้คำปรึกษา

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินการเปลี่ยนแปลงตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรม

การเรียนภายหลังได้รับการให้คำปรึกษา

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

ที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

5. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนในความร่วมมือและกล่าวปิดโปรแกรม

การให้คำปรึกษา

สรุปโปรแกรมการให้คำปรึกษา เป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง

ครั้งที่ 1 ปฐมนิเทศ

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพและความคุ้นเคยกันระหว่างผู้วิจัยกับนักเรียน
2. เพื่อให้ให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล

บทบาทหน้าที่ของนักเรียนและผู้วิจัย ตลอดจนระยะเวลาและสถานที่ในการรับคำปรึกษา

วิธีการดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเองให้นักเรียนรู้จัก และให้นักเรียนแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญ

ความจริง เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ที่ไม่เหมาะสมให้เหมาะสม และอธิบายบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติในการเข้ารับคำปรึกษา

3. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัยที่เกี่ยวกับรายละเอียดต่าง ๆ

ที่ได้ชี้แจงไปแล้ว

4. ผู้วิจัยและนักเรียนร่วมกันสรุปสิ่งที่ได้จากการสนทนา เพื่อให้มีความเข้าใจ

ที่ตรงกัน

5. ผู้วิจัยนัดหมาย วัน เวลา และสถานที่ในการรับคำปรึกษาในครั้งต่อไป

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอธิบาย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 2 สร้างสัมพันธภาพ

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้วิจัย
2. เพื่อสร้างบรรยากาศในการให้คำปรึกษา ซึ่งจะทําให้นักเรียนรู้สึกอบอุ่นใจ

และพร้อมที่จะให้ความร่วมมือในการให้คำปรึกษา

3. เพื่อให้นักเรียนได้พิจารณาถึงความรู้สึกปัญหาและจุดมุ่งหมายในการเรียน
วิชาวิทยาศาสตร์ของตนเอง

วิธีการดำเนินการ

1. ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวของนักเรียนในเรื่องต่าง ๆ
เช่น อายุครอบครัว อาชีพของผู้ปกครอง เป็นต้น
2. ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับความรู้สึก ปัญหา และจุดมุ่งหมาย
ในการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน พร้อมทั้งให้กำลังใจแก่นักเรียนในด้านการเรียน

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอภิปราย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 3-4 พฤติกรรมการเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูให้ปฏิบัติการทดลอง

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วัตถุประสงค์

เพื่อให้ให้นักเรียนได้สำรวจและรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองได้อย่างชัดเจนมากขึ้น

วิธีการดำเนินการ

ขั้นตอนที่ 1 ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจ เกิดความอบอุ่นใจ ไร้ความกังวล และเป็นกันเองกับผู้วิจัย ตลอดจนมีความมั่นใจในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองให้ดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 ขึ้นสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน

ผู้วิจัยช่วยให้นักเรียนได้พิจารณาพฤติกรรมการเรียนของตนเองในปัจจุบัน โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา เช่น การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำการให้กำลังใจ และการสรุป เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้สำรวจพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองในปัจจุบัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอภิปราย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 5-7 พฤติกรรมการเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูทำปฏิบัติการทดลอง

เวลาที่ใช้ 50 นาที

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงผลเสียของการมีพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสม
2. เพื่อให้นักเรียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของการแก้ไขพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมให้เหมาะสม
3. เพื่อให้นักเรียนได้พิจารณาแนวทางในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของตนเอง เพื่อกำหนดเป็นแผนการปฏิบัติที่สามารถกระทำได้อย่างชัดเจน
4. เพื่อให้นักเรียนรักษาคำสัญญาที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเอง เป็นผู้กำหนดขึ้น

วิธีการดำเนินการ

ขั้นตอนที่ 1 ขึ้นเริ่มต้นการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจ เกิดความอบอุ่นใจ ไร้ความกังวล ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย ตลอดจนมีความมั่นใจในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองให้ดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 ขึ้นสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน

ผู้วิจัยช่วยให้นักเรียนได้พิจารณาพฤติกรรมการเรียนของตนเองในปัจจุบัน โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา เช่น การฟัง การใช้คำถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำการให้กำลังใจ และการสรุป เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้สำรวจพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองในปัจจุบัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้

ขั้นตอนที่ 3 ขึ้นประเมินพฤติกรรม

ผู้วิจัยจะให้นักเรียนได้พิจารณา และประเมินพฤติกรรมการเรียนของตนเองว่าพฤติกรรมเหล่านั้นเหมาะสมหรือไม่ ทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตั้งใจแน่วแน่ที่จะปรับปรุงพฤติกรรมการเรียนของตนเองไปในทางที่ดีขึ้น (ใบประเมินพฤติกรรมการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์)

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้วางแผนการปฏิบัติในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของตนเองและการวางแผนการปฏิบัตินั้น จะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตความสามารถของนักเรียน ซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริง มีความชัดเจน ถูกต้องและนักเรียนเต็มใจที่จะปฏิบัติ (แผนการปฏิบัติเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ด้วยตนเอง)

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพัน

ในขั้นนี้นักเรียนได้ตกลงใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองวางไว้ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของตนเองให้เหมาะสม โดยนักเรียนเขียนข้อตกลงในรูปแบบของสัญญา (หนังสือสัญญา)

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอภิปราย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 8-9 พฤติกรรมการเรียนในขณะที่ครูสอนและในขณะที่ครูให้ปฏิบัติทดลอง

เวลาที่ใช้ ประมาณ 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการปฏิบัติตามแผนของนักเรียนและให้คำปรึกษา เมื่อพบอุปสรรค

2. เพื่อให้นักเรียนมีกำลังใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองเป็นผู้กำหนดขึ้น

วิธีการดำเนินการ

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นตอนการให้คำปรึกษา

ผู้วิจัยสร้างสัมพันธภาพและบรรยากาศในการให้คำปรึกษา เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจ เกิดความอบอุ่นใจ ไร้ความกังวล ปลอดภัยและเป็นกันเองกับผู้วิจัย ตลอดจนมีความมั่นใจในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองให้ดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสำรวจพฤติกรรมในปัจจุบัน

ผู้วิจัยช่วยให้นักเรียนได้พิจารณาพฤติกรรมการเรียนของตนเองในปัจจุบัน โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ในการให้คำปรึกษา เช่น การฟัง การซักถามปลายเปิด และปลายปิด การสะท้อนความรู้สึก การทวนคำกล่าวให้กำลังใจ และการสรุป เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้สำรวจพฤติกรรมการเรียนที่ไม่เหมาะสมของตนเองในปัจจุบัน ซึ่งส่งผลกระทบต่อการเรียน

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นประเมินพฤติกรรม

ผู้วิจัยจะให้นักเรียนได้พิจารณา และประเมินพฤติกรรมการเรียนของตนเองว่าพฤติกรรมเหล่านั้นเหมาะสมหรือไม่ ทั้งต่อตนเอง และผู้อื่น เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนตั้งใจ แน่วแน่ที่จะปรับปรุงพฤติกรรมการเรียนของตนไปในทางที่ดีขึ้น (แบบประเมินพฤติกรรมการเรียน วิชาวิทยาศาสตร์)

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นวางแผนการปฏิบัติ

ผู้วิจัยช่วยให้นักเรียนได้วางแผนการปฏิบัติในการพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของตนเองและการวางแผนการปฏิบัตินั้น จะต้องอยู่ภายใต้ขอบเขตความสามารถของนักเรียน ซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริง มีความชัดเจน ถูกต้องและนักเรียนเต็มใจที่จะปฏิบัติ (แผนการปฏิบัติเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ด้วยตนเอง)

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นสร้างสัญญาหรือข้อผูกพัน

ในขั้นนี้นักเรียนได้ตกลงใจที่จะปฏิบัติตามแผนที่ตนเองวางไว้ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของตนเองให้เหมาะสม โดยนักเรียนเขียนข้อตกลงในรูปแบบของสัญญา (หนังสือสัญญา)

ขั้นตอนที่ 6 ขั้นติดตามผล

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลการปฏิบัติตามที่ได้วางแผนไว้ และผู้วิจัยติดตามผลการปฏิบัติตนของนักเรียนตามแผนการปฏิบัติ เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนให้เหมาะสม

การประเมินผล

สังเกตจากความสนใจ การซักถาม การอธิบาย และการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 10 ยุติการให้คำปรึกษาและปัจฉิมนิเทศ

เวลาที่ใช้ ประมาณ 1 ชั่วโมง

วัตถุประสงค์

1. เพื่อยุติการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง
2. เพื่อสรุปผลของการให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง เพื่อ

พัฒนาพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน

วิธีการดำเนินการ

1. ผู้วิจัยทบทวนและติดตามผล เรื่องที่สนทนากันครั้งที่ผ่านมา
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนพิจารณาตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียนของตนเอง

ก่อนได้รับการให้คำปรึกษา

3. ผู้วิจัยให้นักเรียนประเมินการเปลี่ยนแปลงตนเองเกี่ยวกับพฤติกรรมการเรียน

ภายหลังจากได้รับการให้คำปรึกษา

4. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปผลของการให้คำปรึกษาแบบเผชิญความจริง

ที่มีต่อพฤติกรรมการเรียนและผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

5. ผู้วิจัยกล่าวขอขอบคุณนักเรียนในความร่วมมือและกล่าวปิดโปรแกรม

การให้คำปรึกษา

ตาราง 9 แสดงกำหนดการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มและ เป็นรายบุคคลแบบเผชิญความจริง

เวลา วัน	07.40 -	09.20 -	12.10 -	13.00 -	13.50 -	14.50 -	15.40 -
	08.30	10.10	13.00	13.50	14.40	15.40	16.30
จันทร์	คนที่ 1		คนที่ 2				คนที่ 3
อังคาร	คนที่ 4			กลุ่ม		คนที่ 5	คนที่ 6
พุธ	คนที่ 8	คนที่ 1	คนที่ 2				คนที่ 3
พฤหัสบดี	คนที่ 4		คนที่ 5				คนที่ 6
ศุกร์	คนที่ 7		คนที่ 8				กลุ่ม

หมายเหตุ

การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลจะหมุนเวียนเวลาในการให้คำปรึกษาในแต่ละสัปดาห์
โดยสลับช่วงเวลากัน

ตาราง 10 แสดงกำหนดการสังเกตงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์ในแต่ละสัปดาห์

สัปดาห์ที่	วันจันทร์	วันอังคาร 10.20-11.10น.	วันพุธ	วันพฤหัสบดี 13.00-13.50น.	วันศุกร์ 13.00-13.50, 9.20-10.10น.
1(A ₁)		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 1,2
2(A ₁)		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 1,2
3(B)		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 1,2
4(B)		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 1,2
5(B)		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 1,2
6(B)		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 1,2
7(B)		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 1,2
8(A ₂)		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 1,2
9(A ₂)		กลุ่มทดลองที่ 2		กลุ่มทดลองที่ 1	กลุ่มทดลองที่ 1,2

หมายเหตุ

(A₁) หมายถึง ระยะเส้นฐานพฤติกรรม

(B) หมายถึง ระยะทดลอง

(A₂) หมายถึง ระยะหลังการทดลอง

แบบประเมินพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์

ผู้ประเมิน ครูผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์
 ผู้ถูกประเมิน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

คำชี้แจง

แบบประเมินพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
 แต่ละคนตามสภาพความเป็นจริง ตามคำจำกัดความดังต่อไปนี้

พฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ หมายถึง การที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ
 อย่างเหมาะสมในขณะที่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงที่ครูสอน และ
 ช่วงที่ครูให้ปฏิบัติการทดลอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. พฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ในขณะที่ครูสอน ได้แก่
 - 1.1 มองครูและอุปกรณ์ที่ครูสอน
 - 1.2 ไม่พูดคุยกับเพื่อน
 - 1.3 ไม่นอนหลับ
 - 1.4 ซักถาม เมื่อมีข้อสงสัย
 - 1.5 แสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถามของครูที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน
 - 1.6 ฟังเพื่อน โดยมองเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังแสดงความคิดเห็น หรือ
 ตอบคำถาม
 - 1.7 ไม่แกล้งเพื่อน โดย ตีหรือเตะ ตบหลังหรือโหล่ ต่อยแขน ใช้เท้าเหยียบเพื่อน
 ขว้างปาสิ่งของใส่เพื่อน
2. พฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ในขณะที่ครูให้ปฏิบัติการทดลอง ได้แก่
 - 2.1 เข้าร่วมปฏิบัติการทดลองตามที่ครูมอบหมาย
 - 2.2 แสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถามของครูที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน
 หลังจากทำการทดลองแล้ว

2.3 พังเพื่อน โดยมองเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังแสดงความคิดเห็น หรือ
ตอบคำถาม

2.4 ไม่แก้งเพื่อน โดย ตีศีรษะ ตบหลังหรือโหล่ ต่อยแขน ใช้เท้าเหยียบเพื่อน
ขวางบาสิ่งของใส่เพื่อน

โปรดทำเครื่องหมาย / ลงในช่องด้านขวามือ โดยมีเกณฑ์ในการประเมิน ดังนี้		
เป็นประจำ	หมายถึง	นักเรียนแสดงออกเช่นนั้นทุกครั้ง
บ่อย	หมายถึง	นักเรียนแสดงออกเช่นนั้นเกือบทุกครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	นักเรียนแสดงออกเช่นนั้นบางครั้งและไม่แสดงออกเป็นบางครั้ง
น้อยครั้ง	หมายถึง	นักเรียนแสดงออกเช่นนั้นน้อยครั้ง
น้อยที่สุด	หมายถึง	นักเรียนแสดงออกเช่นนั้นน้อยครั้งที่สุด แทบจะไม่แสดงออกเลย

แบบประเมินพฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์

ผู้ประเมิน ครูผู้สอนวิชาวิทยาศาสตร์

ผู้ถูกประเมิน ชั้นม. .../... เลขประจำตัว

พฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์	เป็น ประจำ	บ่อย	บาง ครั้ง	น้อย ครั้ง	น้อยครั้ง ที่สุด
1. พฤติกรรมการเรียนในขณะที่ครูสอน ได้แก่					
1.1 มองครูและอุปกรณ์ที่ครูสอน					
1.2 ไม่พูดคุยกับเพื่อน					
1.3 ไม่นอนหลับ					
1.4 ชักถาม เมื่อมีข้อสงสัย					
1.5 แสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถามของครู ที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน					
1.6 พังเพื่อน โดยมองเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลัง แสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถาม					
1.7 ไม่แก้มือเพื่อน โดย ดึงหรือ ดึงหลังหรือ โหม่ง ดึงแขน ใช้เท้าเหยียบเพื่อน ขว้างปาสิ่งของใส่ เพื่อน					
2. พฤติกรรมการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์ในขณะที่ครู ให้ปฏิบัติการทดลอง ได้แก่					
2.1 เข้าร่วมปฏิบัติการทดลองตามที่ครูมอบหมาย					
2.2 แสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถามของครู ที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน หลังจากทำการ ทดลองแล้ว					

พฤติกรรมกรเรียนวิชาวิทยาศาสตร์	เป็น ประจำ	บ่อย	บาง ครั้ง	น้อย ครั้ง	น้อยครั้ง ที่สุด
2.3 พังเพื่อน โดยมองเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลัง แสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถาม					
2.4 ไม่แก้งเพื่อน โดย ดิสริยะ ตบหลังหรือ โหล่ ดอยแขน ใช้เท้าเหยียบเพื่อน ขวางบาส่งของใส่ เพื่อน					
รวม					

แบบบันทึกพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์

ผู้บันทึก ผู้สังเกต

คำชี้แจง

ใบรูดบันทึกพฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น แต่ละคนตามสภาพความเป็นจริง โดยวิธีการสังเกต ซึ่งมีค่าจำกัดความของพฤติกรรมดังต่อไปนี้

พฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ หมายถึง การที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ อย่างเหมาะสมในขณะที่เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ โดยแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงที่ครูสอน และ ช่วงที่ครูให้นักเรียนปฏิบัติการทดลอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. พฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ในขณะที่ครูสอน ได้แก่
 - 1.1 มองครูและอุปกรณ์ที่ครูสอน
 - 1.2 ไม่พูดคุยกับเพื่อน
 - 1.3 ไม่นอนหลับ
 - 1.4 ซักถาม เมื่อมีข้อสงสัย
 - 1.5 แสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถามของครูที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน
 - 1.6 พังเพื่อน โดยมองเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังแสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถาม
 - 1.7 ไม่แกล้งเพื่อน โดย ตีหรือเตะ ดบหลังหรือไหล่ ต่อยแขน ใช้นิ้วเข้าเขี้ยวเพื่อน ขว้างปาสิ่งของใส่เพื่อน
2. พฤติกรรมการณ์เรียนวิชาวิทยาศาสตร์ในขณะที่ครูให้นักเรียนปฏิบัติการทดลอง ได้แก่
 - 2.1 เข้าร่วมปฏิบัติการทดลองตามที่ครูมอบหมาย
 - 2.2 แสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถามของครูที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน หลังจากทำการทดลองแล้ว
 - 2.3 พังเพื่อน โดยมองเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังแสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถาม

2.4 ไม่แก๊งเพื่อน โดย ดีสิริยะ ตบหลังหรือโหล่ ด้อยแขน ใช้เท้าเขี่ยเพื่อน ขวางบาสของใส่เพื่อน

หมายเหตุ

การบันทึกพฤติกรรมกระทำโดยการสังเกตนักเรียนแต่ละคน ๆ ละ 30 วินาที และ
พัก 1 นาทีในแต่ละช่วง ดังนั้นจะสังเกตได้คาบเรียนละ 10 ช่วงต่อนักเรียน 8 คน (1 คาบเรียน
ใช้เวลา 50 นาที) ซึ่งมีเกณฑ์ในการบันทึกพฤติกรรม ดังนี้

ถ้าใส่หมายเลข 1 หมายถึง นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียน

ถ้าใส่หมายเลข 0 หมายถึง นักเรียนไม่แสดงพฤติกรรมการเรียน

แบบบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์
(ใช้ประกอบการสังเกตในขณะทำปฏิบัติการทดลอง)

ผู้บันทึก (ผู้สังเกต)

วันที่ เดือน พ.ศ. 25..... เวลา

คาบเรียนที่ ชั้นม. / ครั้งที่ / ช่วงที่ /

นักเรียน คนที่	พฤติกรรมการณ์เรียนในขณะที่ครูทำปฏิบัติการทดลอง				รวม
	เข้าร่วมปฏิบัติ การทดลองตาม ที่ครูมอบหมาย	แสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถามครู ที่เกี่ยวข้องกับบท- เรียน	ฟังเพื่อนระดมมอ งเพื่อนในขณะที่ เพื่อนกำลังแสดง ความคิดเห็นหรือ ตอบคำถาม	ไม่กล้าส่งเพื่อนระดม มติระดม หลังหรือ หลัง ต่อแฉน ำใช้ ทำเขียนเพื่อน ขวาง บาส่งของเพื่อน	
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					

ใบประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์
(สำหรับนักเรียนเป็นผู้ประเมิน)

คำชี้แจง

ให้นักเรียนจัดอันดับพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของตนเอง ตามสภาพความเป็นจริงที่ได้แสดงพฤติกรรมในช่วงวิชาวิทยาศาสตร์ โดยจัดอันดับจากพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเป็นประจำ หรือบ่อยครั้งที่สุดไปหาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยครั้งที่สุด ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ช่วง คือ ช่วงที่ครูสอน และช่วงที่ครูให้ปฏิบัติการทดลอง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ช่วงที่ 1 พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ในขณะที่ครูสอน	อันดับ
- มองครูและอุปกรณ์ที่ครูสอน	
- ใ้ม่พูดคุยกับเพื่อน	
- ใ้มนอนหลับ	
- ซักถาม เมื่อมีข้อสงสัย	
- แสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถามของครูที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน	
- ฟังเพื่อน โดยมองเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังแสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถาม	
- ใ้ม่แกล้งเพื่อน โดย ตีศีรษะ ตบหลังหรือโหล่ ต่อยแขน ใ้้เท้าเฉี่ยเพื่อน ขว้างปาสิ่งของใส่เพื่อน	
ช่วงที่ 2 พฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ในขณะที่ครูให้ปฏิบัติการทดลอง	อันดับ
- เข้าร่วมปฏิบัติการทดลองตามที่ครูมอบหมาย	
- แสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถามของครูที่เกี่ยวข้องกับบทเรียน หลังจากทำการทดลองแล้ว	
- ฟังเพื่อน โดยมองเพื่อนในขณะที่เพื่อนกำลังแสดงความคิดเห็น หรือตอบคำถาม	
- ใ้ม่แกล้งเพื่อน โดย ตีศีรษะ ตบหลังหรือโหล่ ต่อยแขน ใ้้เท้าเฉี่ยเพื่อน ขว้างปาสิ่งของใส่เพื่อน	

แผนการปฏิบัติเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการเรียนรู้วิชาวิทยาศาสตร์ของตนเอง
(สำหรับนักเรียนเป็นผู้เขียนแผนการปฏิบัติ)

1. พฤติกรรมการเรียนที่ข้าพเจ้าต้องการปรับปรุงเป็นอันดับที่ 1 คือ
.....
ข้าพเจ้าจะปรับปรุงพฤติกรรมนี้โดย
.....
ข้าพเจ้าจะเริ่มปรับปรุงพฤติกรรมนี้ตั้งแต่วันที่ ... เดือน พ.ศ.
2. พฤติกรรมการเรียนที่ข้าพเจ้าต้องการปรับปรุงเป็นอันดับที่ 2 คือ
.....
ข้าพเจ้าจะปรับปรุงพฤติกรรมนี้โดย
.....
ข้าพเจ้าจะเริ่มปรับปรุงพฤติกรรมนี้ตั้งแต่วันที่ ... เดือน พ.ศ.
3. พฤติกรรมการเรียนที่ข้าพเจ้าต้องการปรับปรุงเป็นอันดับที่ 3 คือ
.....
ข้าพเจ้าจะปรับปรุงพฤติกรรมนี้โดย
.....
ข้าพเจ้าจะเริ่มปรับปรุงพฤติกรรมนี้ตั้งแต่วันที่ ... เดือน พ.ศ.
4. พฤติกรรมการเรียนที่ข้าพเจ้าต้องการปรับปรุงเป็นอันดับที่ 4 คือ
.....
ข้าพเจ้าจะปรับปรุงพฤติกรรมนี้โดย
.....
ข้าพเจ้าจะเริ่มปรับปรุงพฤติกรรมนี้ตั้งแต่วันที่ ... เดือน พ.ศ.
5. พฤติกรรมการเรียนที่ข้าพเจ้าต้องการปรับปรุงเป็นอันดับที่ 5 คือ
.....
ข้าพเจ้าจะปรับปรุงพฤติกรรมนี้โดย
.....
ข้าพเจ้าจะเริ่มปรับปรุงพฤติกรรมนี้ตั้งแต่วันที่ ... เดือน พ.ศ.

หนังสือสัญญา

(สำหรับนักเรียนเป็นผู้เขียนสัญญาด้วยตนเอง)

เขียนที่

วันที่ ... เดือน พ.ศ.

ข้าพเจ้าชื่อ นามสกุล

ขอให้อภัยว่าจะปฏิบัติตนเพื่อปรับปรุงและพัฒนาพฤติกรรมกรเรียนของข้าพเจ้า ดังต่อไปนี้

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้ให้สัญญา

(ผู้รับคำปรึกษา)

ลงชื่อ พยาน

(ผู้ให้คำปรึกษา)

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายประวิณ สุทธิสง่า

วัน เดือน ปีเกิด 15 มิถุนายน 2512

สถานที่เกิด กรุงเทพมหานคร

สถานที่อยู่ปัจจุบัน บ้านเลขที่ 135/4 หมู่ 11 ตำบลแสนสุข อำเภอเมือง จังหวัดชลบุรี

ประวัติการศึกษา

พ.ศ.2526 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนอัสสัมชัญ อำเภอศรีราชา
จังหวัดชลบุรี

พ.ศ.2529 ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ช่างก่อสร้าง) วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี

พ.ศ.2531 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ช่างก่อสร้าง)

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตอุเทนถวาย

พ.ศ.2533 การศึกษามหาบัณฑิต (เทคโนโลยีทางการศึกษา) มหาวิทยาลัยบูรพา

พ.ศ.2539 การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการแนะแนว)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร